

**Rīgas skolu 5. – 9. klašu
bērnu zīmējumu un eseju konkursa**

„MANA APKAIME. MANAS APKAIMES STĀSTS”

iesniegtās esejas

SATURA RĀDĪTĀJS

Rīgas domes Pilsētas attīstības departamenta 2016. gada kalendārā iekļautās esejas	3
Žūrijas komisijas atzinību ieguvušie darbi	16
Esejas par Āgenskalna apkaimi	27
Eseja par Beberbeķu apkaimi	33
Esejas par Bieriņu apkaimi	34
Esejas par Bolderājas apkaimi	36
Eseja par Brasas apkaimi	38
Esejas par Centra apkaimi	39
Eseja par Grīziņkalna apkaimi	54
Esejas par Ilģuciema apkaimi	55
Esejas par Imantas apkaimi.....	57
Eseja par Juglas apkaimi	62
Eseja par Katlakalana apkaimi	63
Eseja par Ķengaraga apkaimi	64
Esejas par Ķīpsalas apkaimi	65
Esejas par Mežaparka apkaimi	68
Esejas par Mežciema apkaimi	77
Eseja par Šampētera apkaimi	83
Esejas par Teikas apkaimi	84
Eseja par Ziepniekkalna apkaimi	88
Esejas par Zolitūdes apkaimi	89
Eseja par Rīgu.....	92
Eseja par Babīti	93

Ķengaraga apkaime

Mana apkaime. Manas apkaimes stāsts.

Dzīvoju ļoti skaistā vietā pie Daugavas. Pirms sāku rakstīt stāstu, aprunājos ar savu omīti. Viņa varēja ļoti daudz ko pastāstīt par to, kā radās Ķengaraga apbūve. Tā es varu mazliet jums pastāstīt apkaimes vēsturi.

Apbūve sākās 1965. gadā. Šeit bija privātmāju rajons un vēl daudz neapbūvētu vietu. Tajā laikā tramvajs brauca tikai pa vienām sliedēm turpu un atpakaļ. Iedzīvotāju bija nedaudz. Manas omītes tētis saņēma valsts piešķirtu dzīvokli 1966. gadā. Viņai ļoti negribējās šurp pārcelties, jo šo apkaimi nevarēja salīdzināt ar Pārdaugavu, kur viņa dzīvoja. Tomēr viņa pārcēlās šurp. Ieliņu un celiņu nebija, bija jābrien pa dubļiem, līdz tika pie sava dzīvokļa. Tie nebija parasti dubļi, bet gan māls. Tā ka kādreiz iznāca iet arī rāpus.

Jaunie Ķengaraga iedzīvotāji bija ļoti rosīgi un centīgi. Lai gan neviens dārznieks tiem nepalīdzēja, viss ir apstādīts, saaudzis un sazaļojis. Man šeit ļoti patīk. Mana dzīvokļa logs iziet uz Daugavu. No rīta mani modina pirmie saules stari, kas iespīd istabā līdz pēcpusdienai. Pie mājas aug lieli bērzi. Bērzos ir putnu būriši. Putniņi jau no paša rīta trallina. Dzīvoju trešajā stāvā. Kad paskatos uz leju, redzu jaunizveidoto Daugavas promenādi. Tur cauru dienu var satikt daudz cilvēku, kuri ir izgājuši vai atbraukuši no centra pastaigāties un baudīt apkārtnes burvību. Daugavas krastos sēž makšķernieki, Daugavā peld pīles un gulbji. Kad es pats izeju uz promenādes pastaigāties, dodos uz tā saucamo nobrauktuvi, kur cilvēki atnāk barot pīles un gulbjus. Gulbji ir ļoti droši, tie nāk klāt un ēd no rokas, pirkstos arī kādreiz iekož. Pa promenādi abos virzienos drāžas velosipēdisti. Promenāde ir ļoti gara, tā no manas mājas pie nobrauktuves uz centra pusi stiepjas līdz Dienvidu tiltam, bet uz otru pusi aizstiepjas līdz veikalam „ZOOM”. Es arī dažreiz braucu ar velosipēdu, dažreiz mēs visa ģimene dodamies izbraucienos pa promenādi ar skrituļslidām. Vai nav jauki! Ļoti jauki. Nezinu, vai vēl kur apkaimē būtu tik skaista vieta, kur iespējams skaisti dzīvot un atpūsties.

Vakarā stāvu Daugavas krastā un skatos, kā noriet saule. To es varu redzēt arī pa savu logu. Jau sāk krēslot, putniņi vairs nečivina un devušies gulēt. Arī man laiks doties pie miera.

Skaidrā laikā pa savu dzīvokļa logu redzu, kā uzlec mēness. Dažreiz tas ir sirpjveidīgs, dažreiz apaļš. Mēness atspīd Daugavas rāmajos ūdeņos un krāso tos spoži sudrabainus. Skaisti. Arlabunakti!

Niks Lauris Lange
Rīgas 25. vidusskola, 8. klase
pedagogs Iveta Štauere

Mana apkaime – Buļļi.

Es dzīvoju centrā, Bruņinieku ielā, bet par savu apkaimi dēvēju Buļļus vai precīzāk – Vakarbuļļus. Visas savas vasaras un dažreiz arī brīvdienas pavadu Vakarbuļļos pie omītes un vectētiņa.

Buļļu apkaime atrodas Daugavas kreisajā krastā pilsētas ziemeļu daļā un aizņem Daugavgrīvas (Buļļu) salas centrālo un dienvidrietumu daļu, starp Rīgas jūras līci un Buļļupi. Buļļu apkaime vēsturiski veidojusies uz Buļļu muižas zemes. Buļļu salas teritorijas parkā ietilpst 2 dabas liegumi: Daugavgrīvas liegums un Vakarbuļļu liegums. Buļļu apkaimes kopējā platība – 749, 7 ha. Mūsdienās tā ir viena no lielākajām Latvijas salām. Apkaimes saikne ar pārējo Rīgas teritoriju tiek nodrošināta caur Daugavgrīvas apkaimi.

Buļļu salas D daļā gar Buļļupi ir izveidojies ciems Vakarbuļļi, ko vēsturiski dēvēja arī par Buļļu galu. Kādreiz tur dzīvoja zvejnieki, bet tagad viņu bērni un mazbērni. Diemžēl mūsu laikos ar zveju nodarbojas vairs tikai retais, tomēr ir ļoti patīkami, izejot cauri ciemam, sajūst žāvētu zivju smaržu. Starp visiem ciema iedzīvotājiem Vakarbuļļos dzīvo arī mana omīte un vectētiņš – Aija un Pauls Jaunzemi. Mani vecvecāki Vakarbuļļos ir uzcēlušī savu māju, iekopuši skaistu pagalmu. Vectētiņš ir tēlnieks. Viņš strādā ar Latvijas laukakmeni. To apstrādājot, veido lielus darbus. Pašā Buļļupes krastā viņš ir izveidojis iespaidīgu skulptūru dārzu, kuru noteikti ir vērts apmeklēt. Cilvēki ne tikai skulptūras var apskatīt, bet arī aprunāties ar tēlnieku, jo viņš vienmēr ir sastopams darba procesā, upes krastā. Mani priecē tas, ka par šo vietu cilvēki uzzina aizvien vairāk.

Visiespaidīgāk Vakarbuļļos svin Līgo vakaru, kad gar upes krastu pie katras mājas ir lieli ugunskuri, ap kuriem pulcējas māju saimnieki un viņu viesi. Tā ir neaprakstāma kopības sajūta, jo jūtos gaidīts pie ikviena ugunskura.

Kas man visvairāk patīk Vakarbuļļos? Tas ir miers, tas ir zvejnieks, kura motorlaivas skaņas mani pamodina agri no rīta un makšķeres pludiņš mierīgajā Buļļupes ūdenī!

Kārlis Grīnbergs
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagoģis Andris Ģērmanis

Vecpilsētas apkaime

Vecpilsētas bruģis vienmēr ir bijis īpašs man, jo Vecrīgā esmu dzīvojusi kopš savas dzimšanas. Šajā apkaimē ir uzaugusi mana mamma un lielu mūža daļu nodzīvojuši mani vecvecāki.

Kad biju mazs bērnis es esmu midzināta uz nelīdzenā, bet ritmiskā bruģa vai klausoties māmiņas balsī, kad viņa raudzījās uz Vecrīgas torņiem no mūsu dzīvokļa logiem. Citiem Vecrīga šķiet pelēki akmens džungļi, bet es vienmēr esmu raudzījiesies un jutusi dabu arī Vecrīgā.

Vieni no mīļākajiem mirkļiem man ir pirmā siltā un saulainā pavasara diena. Vecrīga it kā atdzīvojas no ziemas miega. Ielas piepildās ar cilvēkiem, liekās, ka Tu esi nonācis kādā pasaules lielpilsētā, kuras ielās notiek traka dzīvība.

Cik skaistas ir karstās un svelmainās vasaras dienas, kad šķiet, ka visi rīdzenieki ir pametuši pilsētu. Tad pa vecpilsētas bruģi šķiet pārvietojas vienīgi tūristi un īsteni Vecrīgas patrioti. Vecpilsētas ielas un mājas ir uzkaršušas, bet brīnumainu veldzi sniedz krastmala ar ūdens dzestrumu un spirdzinošo vēju. Cik gan gards ir saldējums kādas vecpilsētas baznīcas ēnā šādā karstā dienā.

Un tad atnāk rudens ar savu smaržu un krāsu. Rudens Vecrīgā man asociējas ar lietus skaņu. Man tā patika sēdēt lietainās dienās pie savas istabas loga un klausīties lietus pilienu skaņās, kad tie atsitās pret metāla palodzi. Vienmēr šķiet tik neparasti, cik gan ātri pazuda lietus pēdas uz bruģa.

Pēc trokšņainā rudens drīz atnāk ziema. Kad vecpilsētā uzsnieg snieg, tā kļūst vēl īpašāka. Tad naktī tās ielas ir pilnas ar sniega savākšanas mašīnām un vecpilsēta atkal skan neparastās skaņās. Gada beigās Vecrīga pārtop pasaku pilsētiņā, kad visur ir Ziemassvētku tirdziņi un gaiss smaržo pēc gardumiem. Es mīlu Tevi Vecrīga un lepojos, ka esmu šeit uzaugusi un ceru, ka aizvien vairāk cilvēki sajūtīs tās patieso dabu!

Beāta Raubiško
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģērmanis

Manas mājas, Dārziņi.

Ak, šis ikdienišķais, tomēr tik mīlais mājupceļš. Braucot tramvajā no centra, lasot grāmatu, klausoties mūziku, vai vienkārši vērojot apkārtni, mans galamērķis vienmēr ir viens, tie ir Dārziņi. Cauri Centram, apstājoties Ķengaragā, lai pārkāptu autobusā un tad seko divdesmit minūšu brauciens cauri Rumbulai.

Un te nu es esmu! Dārziņos, nelielā privātmāju rajonā. Te, kur katra peļķe ir mīla, jo te ir pavadīts daudz laika, te, kur katrs krūms ir mīļš, jo tieši tie rada to patīkamo smaržu pavasarī, te manās mājās. Izlecot no autobusa un saprotot, ka atkal līst lietus, taču man nav lietussarga es nebēdāju, tieši otrādi, ar prieku, slapjiem žļurkstošiem zābakiem un pilnīgi slapja, es izbaudu katru soli, katru elpas vilcienu. Šī ir viena no retajām Rīgas vietām, kurā daba nav vēl līdz galam izpostīta.

Pārņākusi mājās apsēžos pie loga un tieši tajā brīdī sāku domāt, kāpēc es tik ļoti mīlu šo vietu? Vai jauko un atsaucīgo cilvēku dēļ? Vai neizpostītās dabas un Daugavas dēļ? Atmiņu dēļ? To es īsti nezinu. Viss kopā rada šo māju un drošības sajūtu.

Vēl pirms desmit, piecpadsmit gadiem Dārziņos atradās tikai dārza mājas, jeb vasarnīcas. Tātad mājas, kurās cilvēki dzīvo visu cauru gadu, tika celtas salīdzinoši nesen. Arī es šeit nedzīvoju sen, tikai pēdējos divus savas dzīves gadus. Dārziņos nav lielveikalu, tādēļ pēc iepirkumiem jādodas uz Salaspili vai Ķengaragu, taču mani tas neuztrauc.

Saprotu, ka esmu aizdomājies un ārā vairāk nelīst, tādēļ nolemju pastaigāties ar saviem draugiem. Ātri iemaucu kājās gumijniekus, uzvelku lietus mēteli – tā, ja nu atkal sāk līt, un dodos uz Dārziņu centru, tur man ir norunāta tikšanās ar draugiem. Tā saucamais Dārziņu centrs atrodas Taisnās ielas un Jāņogu ielas krustojumā, pie neliela veikaliņa, kur var nopirkt tikai pašu nepieciešamāko. Šeit vienmēr sapulcējas jaunieši, jo šeit skan mūzika.

Jāņogu un Taisnā iela ir divas no trim Dārziņu galvenajām ielām. Trešā ir Dārziņu iela. Pa šīm ielām pārvietojas sabiedriskais transports.

Ejot pa labi mēs nonāktu pie ūdenskrituma, tas gan ir mākslīgi radīts, bet skaists tāpat. Pa kreisi var aplūkot citu ļaužu namus. Katra māja šeit ir unikāla un interesanta savā ziņā. Kur mums doties? Tas lai šoreiz paliek mūsu ziņā.

Katrina Paula Kravale
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģermanis

Āgenskalna apkaime

Mana apkaime. Manas apkaimes stāsts.

Pavisam nesen sāku novērtēt vietu, kurā es dzīvoju, mācos un pavadu brīvo laiku. Un mans mīļais un pats zaļākais rajons Rīgā ir Pārdaugava.

Jeb precīzāk starp Āgenskalna priedēm un Zaslauka staciju. Tas ir Āgenskalns. Ejot pa mazām Pārdaugavas ieliņām, ir redzamas vēl ļoti sen celtās koka mājas, kurām ir savs stāsts un savi iemītnieki. Katrai mājai ir savs zaļais pagalmiņš kurā rotaļājas bērni, šūpojas šūpolēs vai braukā ar velosipēdu.

Kur nesteidzīgi kāds vectētiņš remontē savu veco mašīnu.

Varbūt tā pat nekad nebrauks.....

Protams, ir arī daudzstāvu ēkas un vienā no šiem namiem es arī dzīvoju. Netālu no manām mājām ir bruģēts ceļš. Varbūt pat no seniem laikiem, kad braukāja ormaņi ar saviem zirga pajūgiem. Jo pavisam netālu arī atrodas Ormaņu iela.

Un šis ceļš aizved līdz Zaslauka stacijai, kur ik pa brītiņam aizbrauc pasažieru vilciens, reizēm arī aizbrauc kāds preču vilciens.

Cilvēki nesteidzīgi gaida uz perona, lai aizbrauktu savās dienas gaitās. Pastaigājoties mazliet tālāk, mūs priecē Botāniskais dārzs ar saviem ziediem, augiem pat ar dižkokiem un eksotiskiem kokiem. Un tikai mūsu Pārdaugavas Botāniskajā dārzā ir iespēja apmeklēt tropu māju, kurā dzīvojas bezgala skaisti tauriņi! Tos ir vērts apskatīties, ja rodas iespēja. Vēl arī nedrīkst aizmirst Pārdaugavas ūdenstorni, kurš ir celts ļoti, ļoti sen atpakaļ. Un skaitās kultūras piemineklis! Bet vispār Pārdaugavai ir tāda sava smarža, kuru var just šeit dzīvojošie. Un tagad rudenī, kad ir tāda krāsainība gandrīz tikpat daudz kā Imanta Ziedoņa krāsainajās pasākās, mana apkaime pārvēršas par mazu karaļvalsti ar krāsainām domu lapiņām kokos.

Un es gribētu domāt, ka tās ir labās domas un lielie darbi, ko domā un dara mana rajona iedzīvotāji. Es ļoti mīlu savu jauko Pārdaugavas nostūrīti.

Annemarija Akmentiņa
Āgenskalna sākumskola, 5. klase
pedagogs Zaiga Vanaga

Milgrāvja apkaime

Mana apkaime – Zaļais Milgrāvis.

Kad es klausos kā mana mamma stāsta par savu bērnību, visvairāk viņa jūsmo par savām atmiņām braucot vilcienā no viņas dzimtās pilsētas Limbažiem uz Rīgu un par kādu vietu, kas tagad viņai pēc 30 gadiem ir ļoti mīļa.

Šī vieta ir apmēram 10 kilometrus no Rīgas centra un starp stacijām Vecāķi un Sarkandaugava. Mana mamma šo vilciena brauciena posmu gaidīja jau no pašiem Limbažiem, jo, pirmkārt, tas bija apmēram divus kilometrus garš stiepās tādā kā ielokā, un vilcienam sasveroties uz sāniem, likās it kā tu būtu nonācis „amerikāņu kalniņos”. Un, otrkārt, tādēļ, ka sliežu labajā pusē bija Rīgas osta ar kuģiem, ceļamkrāniem, dažāda izmēra kuteriem un laivām, bet otrā pusē starp dzelzceļu un Ķīšezeru, stiepās bezgala atkritumu izgāztuve. Mammai patika vērot putnu barus, kuri vēlējās šajā izgāztuvē atrast sev ēdienu. Lielākās kaijas pat mēģināja ņemt savos knābjos kādu atradumu un nest to uz sev drošu vietu. Aizraujoši bija skatīties ka lietas no putnu mutēm krita ārā un citi putni ķīvējās, kam pienāksies gardais kumoss.

Ir pagājuši 30 gadi un es esmu rīdzinieks. Ar vilcieni man sanāk braukt ļoti reti, bet diezgan bieži nonāku tajā mammas atmiņu pieminētajā vietā. Tajā vairs nav atkritumu kalni. Milgrāvis pie Ķīšezera nu ir zaļš. Vairāk kā 13 gadus šajā vietā ir Ozo golfa laukums, kas dod iespēju lieliem un maziem pilnveidot golfa spēli un jauki pavadīt laiku sakopta Rīgas stūrītī. Nezinu vai sakritība, bet mēs abi – es un laukums – esam dzimuši vienā nedēļā, bet mana mamma strādā šajā vietā, kur bērnībā ar lielāko prieku braukusi garām, bet putni šeit ir vēl joprojām – gulbji un pīles mierīgi peld dīķos, nemaz nebrīnoties, ja blakus ūdenī laiku pa laikam iekrīt kāda golfa bumbiņa. Es vēlētos, lai Rīgā būtu vairāk šādu vietu, kur izbaudīt tādu nepiespiestu gaisotni.

Ričards Puče
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģermanis

Centra apkaime

Centra dāma.

Mana apkaime ir viskrāšņākā, visdzīvīgākā un vislepnākā. Šo apkaimi sauc par Centru. Viņa ir visieraugāmākā – viņas augstie, senie torņi redzami no liela attāluma. Viņa lepojas ar baznīcu gaiļiem un māju ornamentiem, tiltiem un Rīgas vēstures sākumu Vecrīgu, tās senajiem namiem un mazajām ielām. Ikviens viņas iedzīvotājs un ciemiņš viņai ir nozīmīgs.

Vasarās viņa ir zaļa, rudenī krāsaina, vien ziemās vispelēkākā no visām apkaimēm – baltais sniegs izkūst zem daudzo gājēju kājām un mašīnu riepām. Taču skaista tā ir vienmēr. Mana apkaime tiek uzskatīta par viszaļāko centru, jo te ikviens zaļums vēlas iespraukties ikvienā šīs apkaimes pelēkajā laukumīnā.

Manai apkaimei patīk izklaidēt. Esmu gājusi uz kinoteātri, muzejiem, teātriem, bibliotēkām, kafejnīcām. Katra vieta piesaista un vēsta par Centra dažādību un tā pieejamību.

Rīgas Centrā bērnībā esmu cēlusi smilšu pilis, šūpojusies un niķojusies. Viņā esmu uzaugusi no bērna kājas līdz pat skolas gaitām. Es šeit veidoju savu nākotni. Augu un pilnveidojos līdz savai apkaimei, kas vienmēr būs kopā ar mani.

Esmu daļa no savas apkaimes Centra, nav nozīmes cik tā ir liela. Miera iela, kurā es dzīvoju, ir ļoti īpaša, šai ielai ir bruģis, tādēļ tas atgādina man Vecrīgas ieliņas. Te ir mana vismīļākā un vienīgā māja, kas man ir. Citas nav bijušas. Manā ielā miers ir reta parādība, jo ik dienu ir dzirdamas bruģa drebelīgās dziesmas zem transportiem, līksmība kafejnīcās, draudzība starp tās iedzīvotājiem un kārdinoša šokolādes smarža, kas nāk no lielās šokolādes fabrikas „Laima”. Ik gadu Miera iela rīko vasarsvētkus, kur var iepazīt manas ielas kultūru.

Katram sava apkaime ir tā vismīļākā un nozīmīgākā, tādēļ viņa ir jāsaudzē, jāiepazīst, jāizpēta un jālepojas ar to, jo citu, mīļāku, vērtībām pilnu man neatrast.

Marija Rapa
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģermanis

Mana apkaime – Jugla. Manas apkaimes stāsts.

Jugla – dabiskuma un prieka iemiesojums. Laimīgi cilvēki, mežs tepat blakus un ezers, pie kura atveldzēties karstā vasaras dienā.

Jau gadu dzīvojot Juglā, esmu sapratusi, ka te dzīvot ir ļoti veselīgi. Cilvēki skrien pa mežu, ritenbraucēji savām ikdienas gaitām izmanto veloseliņu, lai ātri nokļūtu darbā. Jugla atrodas pašā Rīgas malā, tāpēc var ātri nokļūt, piemēram, Vangažos vai Garkalnē.

Pastaigas mežā – lielisks spēka avots. Kad priežu smarža nokļūst plaušās, tā dziedē daudzas saslimšanas, jo cilvēks jūtas daudz spēcīgāks. Mežā dzīvo dažādi dzīvnieki, kas nereti kļūst par negaidītiem ciemiņiem cilvēku mājokļos un dārzos.

Pīlādzis – aug pie loga un dod mums laimi un svētību. Bieži pie tā zariem lēkā sarkankrūtīši, zvirbuļi un zīlītes. Agros vasaras rītos viegli un caurspīdīgi rasas pilieni izdaiļo tā zarus tā, ka pīlādzis izskatās kā ar pērlēm apbērts.

Pie Dambja purva ezera, kuru tautā sauc par Dūņezeru, atradās Pasaku pilsētiņa. Tajā bija novietotas kāda vīra veidota pasaku tēlu figūras.

Veikalu „ķemmētājiem” pieejams tirdzniecības centrs „Alfa”, kura vietā agrāk bija rūpnīca.

Kopumā skatot, Juglā ir vairāki skaisti ezeri, pie kuriem var jauki atpūsties. Visvairāk man patīk atpūsties pie Bābelīša. Šī ezera apkārtnē ir ļoti sakopta. Par to liecina baltās ūdensrozes, kuras ir atrodamas tikai tīros ūdeņos. Gulbji pa Bābelīti peld kā kuģi, un ezera krastā dežūrē apsardzes darbinieki, kas uzmana, lai peldētāji ievērotu drošības noteikumus.

Juglas ielā 18, meža ielokā, atrodas dzīvnieku patversme „Labās mājas”, kur tiek aprūpēti nelaimē nonākušie suņi un kaķi. Mana ģimene ir regulāri apmeklētāji šajā patversmē. Pēc pastaigas suņu acīs ir vērojama pateicība un prieks.

Dzelzceļa malā, blakus Sporta akadēmijai, atrodas PSL Ledus halle, kur savu talantu var attīstīt jaunie hokejisti. Līdzās hallei atrodas liels stadions, kur ikdienā ir vērojami jauno futbolistu treniņi. Arī es dažreiz dodos uz stadionu, lai pilnveidotu vieglatlētikas treniņos iegūtās zināšanas.

Darba dienu vakaros, nākot mājup no sabiedriskā transporta pieturas, es ieelpoju svaigo meža gaisu un saprotu, ka ir skaisti dzīvot vietā, kur pilsētas ikdiena mijas ar dabas idilli.

Laura Erdlāne
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģermanis

Mežaparka apkaime

Mana apkārtnē. Manas apkārtnes stāsts.

Visi rīdzinieki zina, kas ir Mežaparks, daudzi to ir apmeklējuši. Parasti lielāka daļa apmeklētāji tikai pašu parku, bet bez tā šeit ir daudzas interesantas un skaistas vietas.

Man Mežaparks patīk rudenī un ziemā. Ziemā man patīk pastaigāties pa gurkstošo saules pielieto sniegu. Rudens lapkritī labprāt izbraucu ar riteni pa Mežaparka līkumotajām ieliņām. Kāpēc tās ir tik līkumotas. Izrādās, ka nami ir būvēti tā, lai saglabātu interesanto reljefu.

Ar lielu prieku vēroju Ķīšezeru dažādos gadalaikos. Manuprāt, visskaistākais tas izskatās ziemā, kad ir pārklāts ar ledus kārtu. Aukstās ziemās var pārslidot tam pāri līdz pat Sužiem! Vakaros, kad debesis iekrāsojas saulrieta krāsās, Ķīsezers kļūst mierīgs, noslēpumains.

Mežaparkā ir arī Latvijā viena no mazākajām baznīcām, kurai ir bagāta vēsture. Tā ir būvēta kā elektrostacija, vēlāk kalpojusi par zirglietu noliktavu, tikai tad tika pārbūvēta kā baznīca. Baznīcas sienas glabā interesantus faktus un izskanējušu dziesmu akordus. Drīz taps jaunā baznīca, kura pulcēs Mežaparka apkaimes iedzīvotājus un tad mazajai, vecajai baznīcai būs lielā mēroga.

Mežaparkā ir daudz skaistu namu. Katram sava vēsture, savs stāsts. Tie ir ļoti atšķirīgi, cits balts, cits brūns. Durvis dažai mājai sarkanas, pelēki skursteņi, dažāda māja pavisam dīvainas formas un ar lieliem logiem. Pirmsākumos Mežaparks bija iecerēts kā dārzu pilsēta. Jā, dārzu pilsēta! Māju īpašniekiem ap savu namu jāliek caurredzams žogs un jāiekopj skaists dārzs, lai katrs garāmgājējs var priecāties par skaisto skatu. Diemžēl šī ideja līdz mūsu dienām nav realizējusies, jo īpašnieki labprātāk slēpj no svešām acīm savu īpašumu.

Tepat netālu vecajā armijas teritorijā būs Jauno Mežaparku. Bieži vien prātoju- kāds tas izskatīsies? Cerams, ka skaists un moderns. Kad to pabeigs, varēšu tur pastaigāties un atcerēties tos saulainos mirkļus, ko esmu pavadījusi Mežaparkā.

Līva Cera
Rīgas Jāņa Poruka vidusskola, 6. klase
pedagogs Zane Grīnberga

Trīsciema apkaime

Mana apkaime. Manas apkaimes stāsts. Trīsciems.

Nekur nav tik labi kā mājās vai es mīlu dzīvot Trīsciemā? No visām Rīgas 58 apkaimēm, šī man ir vismīļākā. Kaut gan te dzīvoju tikai 5 gadus, man ir tāda sajūta, ka esmu te pavadījusi visu mūžu, un šo apkaimi pazīstu kā savus desmit pirkstus. Trīsciems nav apdzīvotākā apkaime Rīgā, tieši otrādi, te nav daudz cilvēku, vēl mazāk te ir bērnu manā vecumā. Bet man tā nav problēma, jo esmu cilvēks, kas izbauda vientulību. Pusi no Trīsciema klāj meži. Esmu uzaugusi pie meža un mežs ir mana stihija. Tāpēc brīvajā laikā es labprāt pastaigājos pa mežu viena pati, jo tā es varu apkopot savas domas. Citi, lai atbrīvotos no stresa, veic jogas vingrinājumus, bet es dodos uz mežu. Mežs atdala Trīsciemu no Vecāķiem un ar kājām aiziet no manām mājām līdz Vecāķu pludmalei ir tikai trīsdesmit minūtes, tas ir mūsu ģimenes iecienītākais maršruts. Netālu no manas mājas ir Ķīšezers. Vasarā tas kļūst par manām otrajām mājām. Daudz laika es pavadu pie ūdens peldot, sērfojot un braucot ar SUP. Trīsciemā nav nekādu apskates objektu vai veikalu, aptieku, bibliotēku, slimnīcu. Te ir tikai privātmājas, bet es vienmēr iztēlojos, kā būs nākotnē. Te būs lielveikali un kinoteātri, nepārtraukti braukās mašīnas un te būs dzīvokļi, tātad izskatīsies kā Rīgas centrā. Bet pagaidām te ir kluss un var izbaudīt putnu dziesmas. Trīsciems ir interesanta, unikāla un lieliska vieta, jo tu vari būt pie dabas krūts, un tajā pašā laikā dzīvo netālu no Rīgas centra. Ir ļoti maz tādu vietu, tāpēc es priecājos, ka manas mājas ir tieši šeit.

Linda Sondore
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģērmanis

Berģu apkaime

Manas apkaimes stāsts!

Es dzīvoju Rīgā, Berģos. Berģi atrodas ļoti tuvu Rīgas robežai. Es dzīvoju divstāvu privātmājā un mums ir pagalms. Mūsu māja atrodas uz krustojuma stūra. Mēs dzīvojam pie ielas, un tāpēc pāri ielai atrodas piecstāvu daudzdzīvokļu mājas. Un vienā no tām dzīvo manas iepriekšējās skolas klases audzinātāja. Mūsu mājai ļoti tuvu atrodas pietura. Mums krustojums ir sadalīts 2 daļās. Vienā krustojuma pusē atrodas dzīvokļi, bet otrajā pusē, tur kur mēs dzīvojam, atrodas privātmājas. Manā dzīvojamā rajonā ir iela, kurā nav atļauts braukt smagajām mašīnām, kuras ir smagākas par 5 tonnām, bet tomēr smagās mašīnas turpina braukt pa šo ielu. Rajona krustojumā nav 2 ielas ar veloceliņiem, un nav 2 ielas ar gājēju celiņiem. Pie mūsu pieturas piebrauc divi autobusi pirmais ir 1. autobuss Berģu ciems un otrais ir 28. Jugla-3 Langstiņi, un katrs autobuss piebrauc 2 līdz 3 reizes stundā. Pie dzīvokļiem atrodas liels sakopts pagalms. Rajonā atrodas viena nebruģēta iela. Rajonā ir izaudzēti daudzi augsti koki. Tuvu Berģiem atrodas Brīvdabas muzejs. Brīvdabas muzejā es ar tēti atskaņoju mūziku. Berģos visvairāk no kokiem ir priedes. Pavasaros ārā smaržo pēc priežu sveķiem, un uz ielām ir redzami priežu ziedputekšņi. Kad nolīst lietus, tek dzeltenas straumītes. Ziemā priedes ir skaisti apsniigušas baltas. Man ļoti patīk Berģos dzīvot, bet ziemā nav kur slēpot. Rajonā ir arī uzlikta ātruma ierobežojuma zīme, ka vajag braukt 30 km/h, bet tomēr mašīnas to zīmi neievēro. No rīta var dzirdēt kā dzied putni rīta dziesmas, bet vakaros var dzirdēt kā brauc vilcieni pa sliedēm. Vasarās, kad uzzied puķes, Berģos ir skaisti!

Artūrs Ābele
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7.klase
pedagogs Andris Ģermanis

Ziepniekkalna apkaime

Eseja. Mana apkaime. Manas apkaimes stāsts.

Jau piecus gadus es dzīvoju Ziepniekkalnā. Esmu daudz ko apskatījis un uzzinājis. Es vēlos apkaimes uzlabojumus un iztēlojos, kāds varētu izskatīties Ziepniekkalns pēc divdesmit gadiem. Es esmu Ekoskolas audzēknis, tāpēc manas ieceres saistās ar apkaimes tuvināšanos zaļajai dabai.

Ziepniekkalns būs vieta, kur mazi un lieli labi jūtas. Skujkoki, rododendri un ziedošas puķes rotā piecas skolas, trīs bērnudārzus, modernu bibliotēku. Parki ar velosipēdu celiņiem, taciņām un soliņiem aicina atpūsties.

Dabas draugi priecājas par lapu un skujkoku mežu, kur viņi ogo vai sēņo, sajūt tīro gaisu. Jā, šeit drosmīgajiem ir sportiskās gaisa takas. Brīvdienās notiek izjādes ar zirgiem. Bērni sacenšas un pārvar šķēršļu joslas.

Jauns vai vecs – sporto ikviens. 2035. gadā Ziepniekkalnā atrodas visā Rīgā slavenais sporta komplekss "Možu garu!", kurā ir džudo, karatē, aerobikas, tenisa un jogas centri. Jaunieši labprāt uzturas ielu vingrošanas laukumos. Mazuļi skraida krāsainos bērnu laukumīņos.

Nākotnes Ziepniekkalns ir ar krāsainu vizuālo noformējumu. Skat, ir pazudusi nomācošā pelēkā krāsa. Ziepniekkalna ielas iepriecina ar īpašiem dizainiem. Pati interesantākā ir Zaļā iela. Zaļajā ielā aug liepas, kastaņas, zaļo zāle, siltajos mēnešos zied puķes. Pat ielas bruģis ir zaļš. Krāsainā tablo var lasīt Imanta Ziedoņa "Zaļo pasaku" .

2035.gadā Ziepniekkalnā ir arī kultūras centrs, kurš ierīkots īpaši modernā kvartālā "Ziepniekkalna krāsas". Kvartāls sastāv no četrām ēkām. Katrai ēkai ir sava krāsa. Muzikālajā zaļajā ēkā skan mūzika. Te uzstājas jaunie Ziepniekkalna muzikālie talanti. Radošajā sarkanajā mājā notiek jauno mākslinieku izstādes. Spēļu oranžajā ēkā tiek spēlētas galda spēles, interesantas ir nodarbības dizainētajos rotaļu laukumīņos, piemēram, ar konfekšu vai mašīnas dizainu. Muzeja zilajā ēkā interesenti uzzina par Ziepniekkalna vēsturi un iegūst informāciju par vietām, kuras jāredz. Te darbojas Ziepniekkalna jaunie gidi no apkārtējām skolām.

Apkārtņi naktīs apgaismo īpaši dizainētas lampas. Lai jaunās, skaistās ēkas neapķēpātu huligāni un lai iedzīvotāji varētu justies droši, apkaimē izvietotas videonovērošanas kameras.

Jā, pēc divdesmit gadiem es dzīvošu Zaļajā ielā. 15. septembrī pie Ziepniekkalna sākumskolas skolēni no ziediem veidos skolas jubilejas ciparu 40. Es spēlēšu tenisu sporta

kompleksā "Možu garu!" . Kādu dienu apmeklēšu jaunās mākslinieces Evelitas, kas šobrīd ir klases labākā zīmētāja, gleznu izstādi. Ziepniekkalns būs kļuvis par skaistu, modernu Rīgas apkaimi.

Rihards Feldmanis
Rīgas Ziepniekkalna sākumskola, 6. klase
pedagogs Biruta Lukševica

Ziepniekkalna apkaime

Mana apkaime. Manas apkaimes stāsts.

Es šobrīd dzīvoju Ķengaragā, bet par savu apkaimi vēlētos nosaukt Ziepniekkalnu. Ziepniekkalnā es dzīvoju no dzimšanas līdz septiņu gadu vecumam. Šī vieta man asociējas ar labām atmiņām, tāpēc man liekas, ka par šo vietu es varu rakstīt tikai labu.

Mazotnes gados es reti biju bērnudārzā, jo man bija veselības problēmas. Es atceros, kā es dzīvojos pa slimnīcu – kaut gan slimnīca nav no labākajām vietām, man tā asociējas tikai ar labu. Slimnīcā man bija daudz draugu, un dažas vietas, kas man ļoti patīk. Viena no tām ir garš koridors, kur es satikos ar savu tēti, jo viņu nelaida nodaļā, bet diemžēl to nojauca. Otrā mana mīļākā vieta slimnīcā ir laukumiņš, kur ir no koka izveidotas mājiņas, tā sauktās rūķu mājiņas, kuras ir mazas, un bērnībā man tajās ļoti patika. Šīs mājiņas vēl joprojām tur stāv, un tas mani priecē, bet tās ir drūmas, jo sen nav krāsotas.

Es Ziepniekkalnā jūtos ļoti labi. Es tur varu aizmigt pat necenšoties. Mani pamodina kaiju ķērcieni, un man tas patīk. Kad es eju pa ielu, dzirdu kaiju ķērcienus, mani pārņem sajūta, ka atrodos mājās. Ziepniekkalnā es eju pa ielu un uz katra stūra atceros kādu notikumu. Viens no šiem notikumiem norisinājās, kad man bija četri gadi. Es sēdēju priekšnamā, un pa durvīm ienesa suni, kas gulēja uz mammas rokām. Šo suni sauca Drago, tas bija mazs, mīļš, pinkains kamoliņš. Mums vajadzēja mainīt suņa vārdu, lai tas sāktos ar E burtu, un mēs suni nosaucām par Emo. Laika gaitā mēs to pārsaucām par Demo. Tas ir balts, melns un pelēks, šķirne – Aļaskas malamuts.

Pa šiem septiņiem gadiem Ziepniekkalnā ir daudz kas mainījies, ir uzceltas jaunas celtnes, nokrāsoti bērnudārzi, jauni bērnu laukumiņi. No vienas puses, tas mani priecina, jo tur viss kļūst krāsaināks, bērniem ir, kur spēlēties un pavadīt brīvo laiku. No otras puses, tas mani apbēdina – ja viss mainās, man ir grūtāk iedomāties sevi tur. Šī vieta kļūst citāda, nekā to atceros.

Es uz šo vietu ļoti gribētu atgriezties un tur padzīvot, jo es tur jūtos labi, un tas ir galvenais. Ieteiktu arī jums tur padzīvot un sajūst, cik tur ir labi. Ziepniekkalns ir pasakains, kad tu iegrimsti šajā skaistumā!

Elizabete Ivanova
Rīgas 25. vidusskola, 7. klase
pedagogs Iveta Štauere

Mana apkaime

Mežaparks ir manas mājas un apkaime, kurā es dzīvoju. Tas man ir ļoti mīļš, jo es te esmu uzaugusi un pavadījusi daudz brīvā laika Mežaparka likumainajās ielās. Kāpēc tās ir tik likumainas, drīz uzzināsi!

Sāksim ar ielām! Mana mīļākā iela ir Stokholmas iela, jo tā vijas cauri visam Mežaparkam. Skaistākā māja uz tās ir pašā ielas galā. Tā ir balta savrupmāja ar tumši brūniem koka dekoriem. Tādas mājas ir raksturīgas Vācijai. Šo māju es bieži redzu, jo dzīvoju Stokholmas ielā.

Mežaparkā ielas ir likumainas. Vislikumainākā iela, pēc manām domām, ir Hamburgas iela. Uz šīs ielas ir atrodamas ļoti daudzas lielas mājas un villas, kurām ir skaisti dārzi. Es ļoti gribētu dzīvot kādā no lielajām mājām ar krāšņajiem dārziem!

Kādēļ ielas ir tik likumainas? Tas tāpēc, ka pirms daudziem gadiem Mežaparka vietā bija jūra, un, ūdenim atkāpjoties, radās kāpas. Tādēļ mājas jāceļ tur, kur nav šie pauguriņi. Tā rezultātā ielas kļuva likumainas. Mežaparks no pašā sākuma bija domāts kā dārzu pilsēta, par paraugu ņemot Vāciju, bet tagad daudzi cilvēki ceļ lielas un augstas sētas, kurām nevar redzēt cauri. Protams, daudzi ir atstājuši savas sētas brīvi caurskatāmas, bet tomēr jaukāk būtu, ja visām sētām varētu redzēt cauri. Man prieku sagādā mazās Mežaparka ieliņas, kurās var pamanīt gan vecas, bet tomēr skaistas mājas, gan pavisam jaunas un modernas mājas.

Agrās rīta stundās vienas no aktīvākajiem Mežaparka ieliņu iemītniekiem ir vāveres, kuras mīt Mežaparka augstajās priedēs. Kādreiz Mežaparkā bija ļoti daudz vāveru, taču tagad tās var ieraudzīt retāk. Ja pastaigāsies pa mežu un kārtīgi vērosi kokus, varbūt pamanīsi kādu vāverīti.

Es lepojos ar lielajām Mežaparka priedēm. Viena atrodas bijušajā Padomju armijas teritorijā. Šī priede ir plata, un zari stiepjas nevis uz augšu, bet gan uz sāniem. Šī īpatnība priedi padara izskatā varenu. Otra priede atrodas parkā pie asfaltētā celiņa, kas ved uz rotaļlaukumu. Šai priedei zari stiepjas uz augšu, un tā arī ir plata.

Viena no manām mīļākajām nodarbēm ir garāmgājēju vērošana parkā vai arī sēžot pie sava mājas loga. Kad esmu parkā, man patīk vērot cilvēkus, kuri steidzas garām vai arī vienkārši pastaigājas, un iztēloties, ko viņi domā, vai arī kādas varētu būt viņu savstarpējās sarunas. Parkā man patīk vērot cilvēkus vienkārši sēžot uz soliņa. Vērojot cilvēkus pa savu mājas logu, uzreiz var

saprast, vai cilvēks steidzas, vai arī viņam ir daudz laika. To var pateikt pēc tā, vai cilvēks apstājas vai palēnina savu gaitu, ejot garām kādai mājai vai mājas žogam, lai aplūkotu to.

Man Mežaparks ir kā lielas mājas, kurās varu atpūsties, strādāt un mācīties skolā, protams, arī priecāties un svinēt svētkus. Ceru, ka drīz būs daudz vairāk vāveru un sētu, kurām var redzēt cauri. Neskatoties ne uz ko, Mežaparks man patiks vienmēr!

Arta Miķelsone
Rīgas Jāņa Poruka vidusskola, 6. klase
pedagogs Zane Grīnberga

Mana apkaime – Imanta.

Imantā es dzīvoju visu savu mūžu. Šeit man viss ir ļoti labi: veikals, bērnudārzs (kad es tur gāju), netālu dzīvo daži draugi un šeit ir mazas ieliņas, kur mašīnas brauc retāk un es varu spēlēt bumbu vai braukt ar skrituļdēli.

Es ļoti vēlētos, lai Imantā nebūtu tik daudz kaķu – bezpajumtnieku, jo man pašam ļoti patīk kaķi, bet man viņu ir žēl. Es redzu, kā viena tante baro kaķi, bet daudzi kaķīši diemžēl ir bez pajumtes un maltītes. Tāpēc nākotnē es vēlētos, lai Imantā tiktu uzcelta patversme kaķiem. Es arī vēlētos, lai Imantā saremontētu mazās ieliņas, jo es zinu vairākas ielas, kur nav asfalts, pat ne bruģis, bet zemes ceļš, ko es mēdzu saukt par „zemenīti”.

Kad esmu mājās es dzirdu tramvaju braucot pa sliedēm un tas vakaros traucē aizmigt. Manuprāt, gar tramvaju sliedēm varētu iestādīt kokus un tas varētu bloķēt skaņu. Tas arī paaugstinātu ekoloģisko līmeni, vai arī varētu ieviest jaunus tramvajus. Ļoti jauki arī būtu, ja šeit, Imantas mežā varētu izbūvēt skrituļošanas parku, kāds jau atrodas „Dzintaros”, Jūrmalā. Tur ir ļoti jauki. Toties, kad redzu jaunās pieturas būdiņas, es nākotnē gribētu redzēt būdiņas no ķieģeļiem vai mūra, jo, manuprāt, tādas izskatītos mājīgāk un omulīgāk, ziemā tādās būtu siltāk un tas labāk bloķētu auksto vēju un tas arī būtu drošāk, jo kad cilvēki (ne visi) staigā apkārt alkohola, vai citu vielu reibumā, viņi var šo stiklu izsist.

Priecājos par jau notikušajām pārvērtībām. Nesen mūsu namam piebūvēja klāt papildus siltinājuma kārtu. Tas namam no sāna liek izskatīties modernāk un pieliekot roku klāt sienai jūtams, ka tā ir siltāka.

Es saprotu, ka visas manas vēlmes uzreiz nevar piepildīties, jo valsts nevar visu budžetu iztērēt vienam apgabalam. Tomēr, ja tas viss tiktu īstenots, Imanta būtu ļoti pieprasīta, un lieliska vieta, kur dzīvot.

Mana apkaime

Mana apkaime ir man ļoti mīļa. To sauc Pļavnieki. Man liekas, ka tieši mana apkaime ir gandrīz ideāla, bet arī tajā ir savi plusi un, protams, mīnusi. Te ir skaisti sakopta zāle, smuki parki, sakoptas ielas. Es nu, protams, varētu sākt stāstīt par vecu un nobružātu asfaltu, vai vēl kaut ko tamlīdzīgu, bet šīs problēmas skar daudzas vietas. Ir daudz svarīgu lietu, par kurām daudzi neaizdomājas. Kāpēc visi cilvēki ir spiesti pavadīt stundas mašīnās vai autobusos, lai tikai aizbrauktu uz darbu, skolu vai kādu izklaides vietu? Pat vienkārši uz kaut kādu lielveikalu. Kāpēc to visu nevarētu ierīkot apkaimē? Es ļoti vēlētos, lai ar laiku tas mainītos. Es gribētu, lai manā apkaimē uzceltu kinoteātri. Man patīk pavadīt laiku ar draugiem un diezgan reti ejam uz kinoteātri un labprāt tur ietu daudz biežāk, bet tas atrodas diezgan tālu no manas mājas. Es vēlētos, lai manā apkaimē uzceļ atrakciju parku, jo man patīk tie. Protams, atrakciju parki atbrauc uz Pļavniekiem dažas reizes gadā, bet tie ir dārgi un nelieli, jo tie ceļo, un ir grūti pārvadāt lielas atrakcijas un, protams, dārgi. Es arī gribētu, lai manā apkaimē uzceļ Tarzānu, jo Latvijā to ir ļoti maz, tamlīdzīgu atrakciju. Es vēlētos, lai manā apkaimē ierīkotu delfināriju, jo Latvijā to nav un kāpēc, lai to neierīkotu. Tas attiecas ne tikai uz mani apkaimi, bet uz visu Latviju. It īpaši uz pilsētām, kas atrodas tālu no Rīgas. Nu, protams, kaut kas jau atrodas apkaimēs, bet lielākā daļa ir centrā. Mani ļoti iepriecina tas, ka manā apkaimē sāka celt slēpošanas trasi un citas lietas, un es ļoti ceru, ka arī tālāk tā turpināsies.

Laura Apsīte
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7.klase
pedagogs Andris Ģermanis

Mana apkaime. Manas apkaimes stāsts.

Ķengarags. Tā ir mana apkaime. Kur es esmu uzaugusi, kur dzīvoju un mācos, kā arī pavadu visu savu brīvo laiku šeit. Ķengaragā! Izdzirdot vārdu Ķengarags, man galvā uzreiz sarosās ļoti daudz domu. Domas par skolu, draugiem, jaukajām dienām, kas šeit kopā ar ģimeni un draugiem pavadītas, vasara, ziema, pastaigas gar Daugavu – manuprāt, vienu no skaistākajām upēm –, kas plūst caur Rīgu. Protams, prātā nāk arī ne tik jaukas domas un atmiņas, bet nekur jau nebūs tikai labais. Katrā lietā, ikkatrā ir kaut maza daļiņa no kā negatīva vai ne pārāk jauka.

Manuprāt, mēs, cilvēki, ikdienas steigā neievērojam savu apkārtni un neiedziļināmies lietās, kas ir mums apkārt. Mēs redzam tikai to, ko vēlamies redzēt, un dažreiz cilvēki pat necenšas saskatīt ko citu, jo viņi ar savu ikdienas steigu un rutīnu aizbildinās, ka ir pārāk aizņemti, lai dotos mierīgā pastaigā pa savu apkaimi Ķengaragu. Bieži vien arī es savās ikdienas gaitās un skolas steigā neieraugu to, kas man ir apkārt, – manu apkaimi, vietu, kur es dzīvoju.

Man Ķengarags ļoti skaists un dzīvs liekas rudenī un vasarā. Kaut gan Ķengarags visu laiku ir dzīvs un darbībā. Ķengarags nekad nebūs kluss, jo šeit notiek cilvēku izraisīta darbība. Uz katra soļa var sastapt sētniekus, kuri cītīgi slauka ietves. Vai arī mājas strādīgākās un operatīvākās kaimiņienes, kuras vasarā, un ne tikai vasarā, jau no agra rīta rušīnās pa zemīti pie daudzdzīvokļu mājas, stāda un apkopj puķes, lai apkaime kļūtu vēl omulīgāka un skaistāka.

Vēl skaista vieta Ķengaragā ir Daugavas promenāde. Manuprāt, Ķengarags ar to tiešām var lepoties. Jo tur var mierīgi ar mīļajiem cilvēkiem doties pastaigās, vasaras sezonā peldēties un atpūsties peldvietā, baudīt krāšņos skatus, ko sniedz pati Daugava, izbaudīt aktīvu atpūtu, skriet, braukt ar velosipēdiem, baudīt brīvdienas un mierīgi pastaigāties vakaros pēc nogurdinošas dienas. Man šī vieta ir ļoti iecienīta, un man Daugavas promenāde ļoti patīk.

Kas vēl man patīk Ķengaragā? Vēl man te patīk, ka šeit atrodas mana skola. Jā, man patīk skola. Tā ir vieta, kas dažreiz apnīk un nogurdina, bet man patīk. Man patīk mana skola, jo šeit es esmu sastapusi uzticamus un jaukus draugus, kuri gan dzīvo, gan mācās šajā apkaimē.

Vēl ļoti iecienīta pastaigu vieta Ķengaragā man ir gar manu bijušo bērnudārzu, kur staigāju un atceros savu bērnību, visus jaukos mirkļus, kad biju maza un tur spēlējos, tāpat kā tagad mazie ģipari ar interesi atrodas tur un starp citiem sava vecuma bērniem rotaļājas un komunicē. Tas ir tik interesanti!

Staigājot pa Ķengaragu, es jūtu, ka tā ir mana apkaime, vieta, kuru tu sauc par mājām, un tu saproti, kad mīli šo apkaimi tādu, kāda tā ir. Tikai saskati to skaisto un labo un atrodi to, kas tevi piesaista šajā apkārtnē! Nevis meklē negatīvo, bet gan visā atrodi skaisto, un tad tu spēsi ieraudzīt un saprast, ka apkārt ir daudz labu, skaistu lietu un vietu.

Tā ir mana vieta, un es esmu šo vietu iemīlējusi. Manu apkaimi... Ķengaragu!

Kad es ar savu sunīti dodos pastaigā, mierīgā rīta vai vakara pastaigā, tikai tad es spēju ieraudzīt to skaistumu, kas man ir apkārt. It īpaši tajos vēlajos brīvdienu rītos, kad esi izgulējies un zini, ka nav jāsteidzas uz skolu, tikai tad mierīgi vari iziet laukā no mājas un saprast, ka ir klusums. Skaists klusums. Var sastapt tikai dažus cilvēkus, un tie paši ir suņu saimnieki, kuri dodas pastaigā. Spīd saule, tu ieelpo svaigo rīta gaisu, kas virmo gaisā. Tu staigā un klausies tālumā braucošas mašīnas skaņās, kādu reizi arī vilciena troksnī. Dzirdama kaiju un vārnu ķērcoņa, kas bieži vien ikdienā šķiet kaitinoša, bet patiesībā, ja putnu skaņās dziļi ieklausās, tas ir skaisti un savdabīgi. Var pat rasties sajūta, ka tu atrodies pie jūras, jo virs galvas lido ķērcošas kaijas. Tas ir skaisti. Tas tiešām ir skaisti! Jo mēs dažbrīd pat neapzināmies to, ka vārnu vai kaiju ķērcošās skaņas un vilciena dunoņa ir daļa no Ķengaraga. No mūsu apkaimes.

Tad tu staigā, ieklausies visās klusajās skaņās un ielūkojies koku zaros, un starp zariem un krāsainajām rudens lapām uz tevi lūkojas saules stari, gaisma. Saule – dzīvības simbols. Tas ir tik skaisti, un tikai tad es spēju saprast, ka ikdienā es to palaižu garām, nepamanu. Manuprāt, cilvēkiem ikdienā ir vienkārši jāiziet savā apkaimē, jāpalūkojas apkārt un jāpastaigā, pamēģinot saskatīt to skaistumu savā apkaimē.

Uz brīdi var šķist, ka Ķengarags ir nesakopts, biedējošs vai neomulīgs. Bet tā nav! Katrā lietā var saskatīt ko labu un skaistu. Tikai jautājums, vai tu to spēj saskatīt!

Simona Sindija Alkšere
Rīgas 25. vidusskola, 8. klase
pedagogs Iveta Štauere

Mana apkaime. Manas apkaimes stāsts.

Sarkandaugava.

Es dzīvoju Sarkandaugavā. Tas nav pārāk liels rajons un te ir diezgan mierīgi. Šeit es dzīvoju tikai trešo gadu, bet ja kāds pasaka vārdu „Sarkandaugava”, es uzreiz iedomāšos mājas.

Parasti cilvēki saka, ka Sarkandaugava ir bīstams rajons, bet es tā nedomāju. Šeit ir salīdzinoši mierīgi.

Šeit ir tik daudz kas piedzīvots - gan labs, gan slikts. Mana istaba, kurā pavadu lielāko daļu sava laika. Man patīk skats pa logu. Mazais dārziņš, koki, tramvaju un vilcienu sliedes, daudzdzīvokļu mājas. Šķiet laika gaitā esmu iemīlējusi to visu.

Pastaigas šeit ir tik jaukas, varu staigāt pa vienu un to pašu ceļu simtiem reižu, tas neapnīk. Pa dienu šeit ir pat pārāk mierīgi. Te ir patīkami atgriezties.

Māja ar plānām sienām, trokšņainie kaimiņi, kuri man vienmēr velta dīvainu skatienu. Cilvēki šeit bieži skatās uz mani, bet man nav pārāk daudz iebildumu.

Visa mana ģimene pašlaik dzīvo Sarkandaugavā. Protams, ne vienuviet, bet diezgan tuvu. Neviena nav pārāk sūdzējies. Kas šeit var nepatikt? Šeit ir Daugava, pie kuras sen neesmu bijusi.

Te ir daži pārtikas veikali, netālu viens lielveikals. Dažu soļu attālumā ir Mežaparks, kur es skeitoju, vai vienkārši pastaigājos.

Priekš manis, Sarkandaugavā nav pārāk daudz ko darīt, bet šeit nav arī garlaicīgi. Visvairāk mani kaitina sastrēgumi pie dzelzceļa sliedēm. Es tos nevaru ciest.

Lielākā daļa cilvēku te ir nejauki un slikti izturas pret visiem, tas ir ļoti kaitinoši. Te pietrūkst kāda normāla kafejnīca. Es nedomāju ātrās ēdināšanas iestādes, bet kādu vietu, kur varētu aiziet padzert tēju.

Ja man vaicātu: „Vai tu vēlies pārvākties?”, es teiktu jā, jo man patīk izpētīt un iepazīt jaunas vietas, bet šī pilnīgi noteikti ir vieta, kur atgriezties.

Keita Kaulakāne
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7.klase
pedagogs Andris Ģermanis

Eseja.

Mana apkaime. Manas apkaimes stāsts.

Mans stāsts būs par Ziepniekkalnu – Rīgas rajonu, kurā dzīvo mani draugi un kurā es bieži pavadu savu brīvo laiku. Manuprāt, Ziepniekkalnā nav tik daudz vietu, kur izklaidēties. Es ilgi domāju par to, ko varētu izdarīt, lai padarītu Ziepniekkalnu interesantāku un draudzīgāku bērniem un jauniešiem. Domāju, piemērotākā vieta nākotnē būtu Ēbeļmuižas parks. Tam varētu būt četras daļas ar nosaukumu "Ziepniekkalna Mežaparks".

Ieeja parkā ar jautru mūziku. Katrai daļai sava ieeja - caur vārtiem, kuri apzīmēti ar attiecīgo lietu simboliem. Galvenā ieeja būtu izpušķota ar ziediem. Pirmā daļa varētu saukties "Vienmēr saki jautrībai jā!". Šajā daļā varētu kustināt raustāmās lelles, braukt uz riepās pa īpašu trosi. Rudenī šeit būtu kaudzītēs sagrābtas lapas, lai pa tām bērni varētu lēkāt. Protams, vajadzīgi būtu arī mazāki un lielāki trubveida slidkalniņi – tos, taču mīl visi.

Otrā un lielākā parka daļa būtu "Prieks un sports" – skeitparks, āra trenāžieri un klinšu sienas, kā arī futbola un volejbola laukumi. Parka stipros kokus šajā daļā izmantotu sportiskajam "Meža kaķim".

Trešā – "Šurpu-turpu". Tas būtu maza izmēra atrakciju parks. Es ļoti vēlētos, lai tādu uztaisītu, jo man nepatīk braukāt pa Rīgu un meklēt atrakciju parkus.

Ceturta - interesantākā parka daļa "Ra☀do♥šu*ms". Šeit stāvētu būdiņas ar radošajām darbnīcām, kurās katru dienu varētu iemācīties ko jaunu, piemēram pērļot, veidot no māla. Agrā pavasarī zēni izgatavotu putnu būrišus un izliktu pie kokiem.

Esmu pārlicināta, ja Ēbeļmuižas parkā būtu šāds izklaides centrs, tad tas kļūtu populārs, ne tikai Ziepniekkalna iedzīvotāju, bet arī visas galvaspilsētas un Rīgas tūristu vidū. Arī man būtu lielāks prieks pavadīt savu brīvo laiku ar draugiem iemīļotajā Ziepniekkalnā.

Evelita Lapsa
Rīgas Ziepniekkalna sākumskola, 6. klase
pedagogs Biruta Lukševica

Mana apkaime. Ziepniekkalns.

Katru dienu Ziepniekkalnā iznāk ārā pelēks runcis vārdā Muris. Viņam šeit ir daudz draugu. Tam patīk spēlēties un mieloties.

Nav jau skaistākais pagalms, nav jau skaistākā iela. Maza iela, sastrēgumu pilna. Blakus veikals, mazs un lēts. Autobuss brauc, tramvajs tam līdzī. Māja skatās un domā skaļi: „Vai ir kāds sveiciena vērts?”

No rīta un vakarā ielas pilnas, čum un mudž. Uz stadionu bērni skrien. Pa ielām steidz mašīnas. Un pīpina tās skaļi. Un rībina tās ļoti bargi. Vēlos, lai tām būtu draugi, klusi un maigi.

Tramvajs brauc. Tik ļoti vecs! Vēlos, lai tas būtu jaunāks!

Veikali arī mainās tik daudzi. Kāds jau piektais taisās šeit!

No rīta tukšs un tumšs, bet vakarā tāds pats! Gaismas garas ceļu rāda, nav ko bailēm rādīties!

Arī sliktu gaisu rada mašīnas un pīpētāji. Vēlos, lai tās nebrauktu tik ļoti lielā skaitā! Vēlos, lai tie nebūtu mūsu pašu latvieši.

Iziet laukā pastaigāties varam mēs ikkatru dienu. Pārbraukt pāri asfaltam ar jauno velo nevaram. Tam ceļam „pumpas” izaugušas un vēl tik jaunas pieaugušas.

Ziepniekkalnam labi klājas, bet noderētu Labā roka!

Elza Ščerbinska
Āgenskalna sākumskola, 6. klase
pedagogs Benita Trasūne

Eseja Mana apkaime. Manas apkaimes stāsts.

Es dzīvoju vienā no kokiem bagātākajām un vēsturiskākajām apkaimēm Rīgā, un tas ir Āgenskalnā. Āgenskalns ir Rīgas pilsētas apkaime Pārdaugavā, Zemgales priekšpilsētā un Kurzemes rajonā, kurā iekļauj arī Rīgas pilsētas daļas Āgenskalna priedes un Klīversalu. Kā jau minēju, Āgenskalnā ir dārzi un parki: Arkādijas dārzs, Jaunatnes dārzs, Mazais Arkādijas dārzs, Māras dārzs, Meteora dārzs un Uzvaras parks. Tas ļauj cilvēkiem baudīt dabu, vērot putnus un dod iespēju vienkārši atpūsties, dodoties pastaigās pa parku.

Āgenskalns ir iemīļota vieta arī sportot gribētājiem un veselīga dzīvesveida piekritējiem. Uzvaras parkā ikviens var nodarboties ar sportu cauru gadu. Vasarās Uzvaras parkā var braukt ar velosipēdu, skrejriteni, skrituļdēli vai skrituļslidām pilnīgi pa velti, taču ziemā vienmēr var baudīt ziemas priekus, jo šeit vienmēr ir sniegs. Arī es ar ģimeni ziemā dodos uz parku slēpot un slidot, bet pavasarī dodamies vienkārši pastaigā un vērojam kā zied Japānas ķirši.

Āgenskalnā ir savs teātris un daudz muzeju, tiesa, visos no tiem man vēl nav izdevies pabūt.

Ievēribas cienīga vieta, kuru ikvienam būtu ieteicams apskatīt ir „Kalnciema kvartāls” tajā ik sestdienu notiek dažādu lietu tirdziņi, kuros ļaudis var pārdot savas pašgatavotās preces. Bieži tur notiek dažādi koncerti un citi kultūras pasākumi. Pāri ielai, pretī „Kalnciema kvartālam” atrodas kāda ēka, kura sastāv no vairākiem krāsainiem konteineriem, taču tas ēkai piešķir modernāku izskatu. Šajā ēkā dzīvo māksla. Lielākoties pie šīs ēkas redzu jauniešus, kas liecina par to, ka jaunieši interesējas par mākslu. Āgenskalna vecākās ēkas ir 18. gadsimta beigās – 19. gadsimta sākumā tapusi Hartmaņa muižas apbūve Kalnciema ielā 28/30.

Āgenskalnā ir iespēja acis pacelt augstāk nekā parasti, jo Āgenskalnā atrodas dažas no lielākajām ēkām Rīgā: „Gaismas pils”, „Saules akmens” un „Z - torņi” jeb „Latvijas dvīņu torņi”. Z – torņi atgādina 11. septembra notikumus Ņujorkā, savukārt ēku adrese – Daugavgrīvas iela 9/11 ir viegli pielīdzināma šī negadījuma un uzbrukuma datumam.

Man patīk dzīvot Āgenskalnā, un man ir prieks par to, ka Āgenskalns turpina atjaunoties, augt un pilnveidoties, lai kļūtu par nozīmīgāku Rīgas sastāvdaļu.

Laura Frīdmane
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģērmanis

Eseja par manu apkārtni.

Par manu apkārtni es uzskatu vietu, kur es dzīvoju. Vieta, kur es dzīvoju nav liela, kādas dažas mājas.

Pirmā māja ir tā, kur es dzīvoju. Tā ir sarkana ķieģeļu māja, kura tika uzcelta padomju laikos, tāpēc arī dzīvoklī ir vecas lietas. Agrāk tur dzīvoja mana vecmamma un par to liecina koka skapis ar vecām grāmatām un dziesmas uz kasetēm. Vēl manā mājā dzīvo divi kaķi, brālis un vecāki. Kopā dzīvoklī ir 4 istabas. Mēs ar brāli dalām vienu istabu un nekad neesam sūdzējušies. Virtuve mums ir maza un ir neliels galds. Vēl ir vecāku istaba, tur atrodas tikai gulta, skapis un paklājs. Pēdējā, bet ne vismazākā ir dzīvojamā istaba. Tur ir dīvāns un televizors. Vēl tuvu manām mājām atrodas bērnudārzs, uz kuru es gāju. Tur ir liels pagalms, kurā visi gāja uz spēļu laukumu. Visinteresantāk bija ziemā un ne tikai dēļ sniega pikām. Man visvairāk patika slīdēt pa ledu, bet žēl, ka ziemā nevarēja spēlēt futbolu, to mēs darījām bieži. Ja man kaut kas labi padevās, tad tā bija matemātika. Beidzot dārziņu man iedeva vienu lietu, kuru glabāju un neaizmirsīšu – stikla tauriņš. Tā kā mūsu grupu sauca taurenīši, tā dāvana man ļoti patika. Bet vēl tuvāk mājām atradās Āgenskalna sākumskola. No pirmās klases daudz neatceros. Otrajā klasē mēs kā klase jau bijām iepazinušies un sākās dažādi laiki man. Pirmos gadus es vēl draudzējos tikai ar bērnu dārza draugiem, tad es sāku ar citiem, tā teikt „foršākiem”, tad manas atzīmes samazinājās, tāpēc tad es sāku ar vēl citiem draudzēties. Un tas ir viss, ko gribēju pateikt.

Mana apkaime ir interesanta, ja to pazīst.

Mana apkaime. Āgenskalns.

Es dzīvoju Vīlpa ielā. Man ļoti patīk mana apkaime – Āgenskalna priedes.

Manā apkaimē man visvairāk patīk mana mūzikas skola, kas atrodas Mārtiņa ielā. Mūzikas skolai ir 65 gadi, un pēc remonta tā izskatās vēl labāk.

Es ļoti gribētu, lai Āgenskalnā restaurē visas seno laiku mājas. Viena no tām ir „Baložu pērle”, kura pirms gada, tieši pirms remonta pabeigšanas nodega.

Katra māja šajā brīnišķīgajā apkaimē ir īpaša. Šī apkaime, manuprāt, ir skaistākā Rīgā.

Arī Valsts Vācu ģimnāzija ir viena no skaistākajām ēkām apkaimē, jo tā tiek restaurēta. Skaists ir arī lielākais dzīvžogs Eiropā, kas aug pie ģimnāzijas.

Man ļoti patīk ceļš uz mūzikas skolu, jo, ejot pa to, var redzēt daudz skaistu objektu.

Es bieži kopā ar vecmammu pastaigājos pa klusajām Āgenskalna ielām, un katru reizi es ieraugu ko jaunu.

Āgenskalnā es dzīvoju jau desmit gadus, un agrāk man tas nelikās tik skaists, bet pēdējos trīs gados es tajā saskatu daudz ko jaunu.

Āgenskalns ir skaists!

Mana apkaime. Āgenskalns.

Es dzīvoju Āgenskalnā Vīlipa ielā.

Man sava apkaime ļoti patīk. Te ir trīs veikali un „Statoil”, kurā taisa visgaršīgākos „hotdogus”.

Manā apkaimē ļoti tuvu ir divas skolas: mana labā skola – Āgenskalna sākumskola - un 34. vidusskola. Pēc manām domām, šī apkaime ir ļoti izglītota. Padomājiet paši! Divas skolas un vēl bērnudārzs!

Man ļoti patīk, ka manā apkaimē ir daudz koku un ir lielais un skaistais Botāniskais dārzs. Es brīvajos vakaros skrienu ap Botānisko dārzu.

Es labprāt šajā apkaimē uzlabotu tīrību. Te ziemžēl ir ļoti daudz papīrišu no čipšu pakām, mētājas „coca – colas” bundžiņas, siera iepakojumi.

Varbūt man tikai tā liekas, bet es pēdējā laikā ieraugu, iespējams, kriminālas personas un bezpajumtniekus. Protams, viņi ir visos rajonos, un tas nav nekāds retums, bet man liekas, ka te viņu ir maz mazlietiņ vairāk. Protams, es nedomāju, ka viņus vajag sabāzt kaut kādās nometnēs, bet risinājumam noteikti jābūt.

Es gribētu, lai šajā apkaimē tomēr būtu vairāk zaļo zonu. Nebūtu slikti risināt ceļu problēmu, jo pēdējā laikā ir daudz ceļa negadījumu.

Bet tomēr – man Āgenskalns patīk!

Mana apkaime. Āgenskalns.

Ir vietas, kuras Āgenskalnā man ir ļoti tuvas. Piemēram, Botāniskais dārzs. Es uz Botānisko dārzu kādreiz gāju gandrīz katru dienu, jo tur strādāja mana vecmāmiņa. Šis dārzs man liekas jauks un, protams, arī skaists. Es negribētu Botāniskajā dārzā kaut ko mainīt, jo tas vienmēr būs man mīļš.

Bet es gribētu arī pārmaiņas.

Es nākotnē Āgenskalnu gribētu redzēt mazliet skaistāku un sakoptāku. Un arī – lai šī apkaime ir labāk izglītota – lai visiem cilvēkiem būtu darbs un lai viņi nepaliktu bezpajumtnieki.

Šodien es savu apkaimi redzu piesārņotu un nesakoptu. Katru rītu, kad eju uz skolu, tad pa ceļam es redzu bezpajumtniekus, un man tas nepatīk. Es gribētu, lai visiem cilvēkiem būtu darbs un lai visi būtu izglītoti un laimīgi.

Vēl nākotnē mājas varētu būt mīļākas, jaukākas un priecīgākas. Tā, lai atgriezties mājās vienmēr būtu prieks.

Cilvēki varētu būt labāki, nu, piemēram, viņi varētu nebļautīties, nekašķēties, nekauties un nestrīdēties viens ar otru. Tad pasaule būtu kaut cik jaukāka, labāka un skaistāka.

Vēl manā apkaimē varētu būt kaut kas vairāk no dabas, nu, piemēram, koki, pļavas, purvi, meži, dārzi, zāle un visādi krūmiņi un odziņas.

Tad pasaule būtu daudz skaistāka, sakoptāka, jaukāka, mīļāka un labāka!

Zinta Rozentāle
Āgenskalna sākumskola, 6. klase
pedagogs Benita Trasūne

Mana apkaime.

Ja es būtu putns, es lidotu. Es lidotu pāri Rīgai. Es neskatītos uz priekšu. Es skatītos lejā, bet es lidotu ar domu kaut ko ieraudzīt. Bet es jau redzu daudz. Redzu bērnus, kas no rītiem iet uz skolu, redzu vecākus, kas steidzas uz darbu, pelnīt sev un saviem bērniem iztiku, redzu ielu muzikantus, kas Vecrīgā ienes mūzikas košās krāsas cilvēku pelēcīgajā ikdienā. Es plivinos pāri Rīgai un redzu dažnedažādas lietas.

Rīgā man ir trīs vietas, kas mani sauc. Katru dienu mājās mani sauc Āgenskalns. Āgenskalna balss ir dzidra un zema. Tā vilina mani uz priekšu. Āgenskalns man liekas noslēpumains. Tas no manis slēpj ļoti daudz. Ja man būtu jāsameklē visas ziņas par Āgenskalnu, es meklētu gadiem ilgi un tāpat nesameklētu. Āgenskalns ir sirms ar gudru padomu. Gan pienāks diena, kad mēs padomiņu sapratīsim. Āgenskalns ir tāda dzeltena lapa starp zaļām lapām rudens sākumā.

Vecrīga, tik veca un tomēr skaista. Tā mani saista ar mūziku, Vecrīgas virzienā dodas ielu muzikanti. Tie atrod vietu, kur spēlēt un nodomā: „Šo laiku, kuru es izmantošu, lai spēlētu un pelnītu naudiņu, man jāsaprot, ka šī ir mana vieta, mana sirdslieta.”

Vecrīga ir tik skaista. Ja Vecrīga būtu īsts cilvēks, tai būtu gari, zeltaini mati, zilas acis un modrība visa mūža garumā. Jāatzīst, Vecrīga visiem mums ir mīļa. Tā ir Rīga, daļa no tās. Tā ir pārcietusi vairāk nekā katrs mēs. Vecrīga vilina tūristus. Ja Āgenskalna balss ir zema un dzidra, tad Vecrīgas balss ir izjusta, vijīga un vilinoša.

Un tad nāk Centrs. Tur es piedzimu. Es tur nodzīvoju dzīves pirmos 10 mēnešus. Man pietrūkst centra. Tas nav tāds kā Vecrīga vai Āgenskalns. Tas ir daudz mūsdienīgāks. Centru zina katrs rīdzinieks. Rīga ir mežs un katrs apgabals ir kāds koks. Visi koki lieli, izauguši. Savukārt Centrs vēl tikai aug. Tas aug un būs tikpat dižs kā Vecrīga, Āgenskalns un pārējie Rīgas apgabali. Daži uzskata: „Centrā dzīvo tikai izlepušie!” Tā nav. Tur dzīvo daudz varoņu, rakstnieku un mūsu draugu. Rīga ir manas mājas. Tā ir manas valsts sirds.

Alma Sedleniece

Rīgas Valsts vācu ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Kristīne Miķelsone

Beberbeķi

Es dzīvoju Beberbeķu rajonā uz Rīgas robežas. Manā apkārtnē ir mežs, ezers, lielceļš, riteņtaka, grāvis un vēl daudzas citas lietas.

Mana māja atrodas uz smilšainas ielas, kura ir Rīgas robeža. Šis rajons ir samērā līdzens. Manā apkārtnē var atrast peles, čūskas, kurmjus, putnus, lapsas, zaķus. Tieši aiz ielas atrodas Beberbeķu dabas parks, kurā var pastaigāties, sēņot un lasīt mellenes. Tajā pārsvarā ir skuju koki – priedes, bet ir arī daži lapu koki – liepas, ozoli, kļavas un bērzi. Caur mežu iet riteņu taka pa kuru var aizriteņot līdz Jūrmalai. Var arī neilgā laikā ar mašīnu aizbraukt līdz Jūrmalai pa Ulmaņa gatvi. Arī lidosta nav tālu no manas apkārtnes – tikai trīs kilometri. Katru dienu mums lido pāri galvām lidmašīnas. Tās ir skaļas, bet es jau esmu pieradusi. Vēl viens transporta līdzeklis – vilciens. Stacija ir nedaudz tālāk, bet sliedes ir divsimts metrus no manām mājām, bet ar to es retāk pārvietojos. Es dzīvoju starp Imantas un Babītes vilcienu stacijām. Aiz manām mājām tek mazs grāvītis. Pārejot pāri lielceļam, pāri kājnieku tiltam, var tikt uz Beberbeķu ezeru. Vasarās var peldēties un pastaigāties ap ezeru. Beberbeķu rajonā, tuvu pie Babītes ir rododendru dārzs ar visdažādākajām sugām un krāsām. Tur visskaistāk ir iet vēlā pavasarī, kad viss jau zied. Šis ir viens no vislielākajiem rododendru dārziem Latvijā. Tam tuvumā arī atrodas rūpnīca „Spilva”. Izbraucot no Rīgas uz Jūrmalas pusi, var redzēt vienu no četrām lielajām Rīgas zīmēm.

Man patīk šī vieta, kur es esmu dzīvojusi gandrīz desmit gadus. Es gribētu, lai tā paliek tik pat tīra un zaļa arī nākotnē.

Mana apkaime.

Bieriņi ir Rīgas apkaime. Es gan dzīvoju Mārupē, bet tas ir pavisam tuvu Bieriņiem. Es uzskatu, ka Bieriņi ir ļoti laba vieta, kur var kaut ko attīstīt. It īpaši vietā, kuru minēšu tālāk.

Cauri Bieriņiem tek tāda pavisam maza upe – Mārupīte. Gar Mārupīti ir izveidota pastaigu taka, pa kuru var doties gan ar kājām, gan ar velosipēdu. Man šī taka ļoti patīk, un pati par to bieži pastaigājos. Tā ir skaista visos gadalaikos – gan ziemā, kad kailie koku zari ir apsniguši ar sniegu, gan pavasarī, kad koku lapas plaukst un daudzās gar upīti ziedošās ievas piepilda taku ar patīkamu smaržu gan vasarā, kad ārā ir karsts un tik ļoti gribētos iemesties upītes ūdenī atvēsināties un arī rudenī, kad koku lapas paliek zeltainas.

Blakus šai takai ir Induļa Rankas skulptūru dārzs. Tajā ir izvietotas šī tēlnieka skulptūras. Blakus ir neliels lapu koku mežiņš. Tur būtu pietiekami daudz vietas, lai izveidotu kādu pasaku tēlu pastaigu taku, kāda ir jau Tērvetē. Var arī uztaisīt nelielu šķēršļu taku kā „Mežakaķis” Mežaparkā un Siguldā. Mazākiem bērniem varētu uztaisīt rotaļu laukumu, kur spēlēties un kāpelēt. Es domāju, ka šī vieta piesaistītu daudzas ģimenes ar bērniem, lai varētu pavadīt laiku brīvā dabā interesanti un jauki. Un tas viss netālu no Rīgas centra.

Vienā no upītes krastiem, puīši ir sākuši veidot BMX trasi. To varētu pilnveidot tā, lai bērni, kas dzīvo šajā rajonā, varētu pievērsties šim interesantajam sporta veidam, ar kuru daudzi jau nodarbojas. Vēl šeit varētu notikt mazi koncerti un tirdziņi, kādi notiek Kalnciema kvartālā katru nedēļu.

Ja kādu no šīm lietām attīstītu, tad Bieriņi uzreiz kļūtu dzīvāks rajons, kuru ik dienas apmeklētu daudz cilvēku.

Bieriņi

Es dzīvoju Bieriņu apkaimē, precīzāk pie Mārupītes, kura ietek manā dzīvojamā teritorijā. Manā sētā beidzas Mārupītes ceļš. Manā apkaimē ir daudz nogāžu un pakalnu. Man kaimiņos ir Bieriņu muiža. Tur kādreiz dzīvoja barons Heinrihs Kristers Berens fon Rautenfelds. Zemē uz kuras atrodas mana māja kādreiz bija zirgu stallis. Kamēr viņu būvēja bieži vien varēja zemē atrast zirga galvaskausus un citus kaulus. Uz ziemeļiem no manas istabas ir mazs mežs. Vienreiz es redzēju kā no turienes izskrien lapsa. Netālu no manas mājas ir priede, kura izskatā pēc putna galvas. Šeit ir daudzi veci koki, kuriem mūžs iet uz beigām. Uz austrumiem no manas mājas atrodas vecs bērzs, kuram zibens ir spēris 2 reizes. Vairāki koki ir krituši manā apkārtnē, bet tie vismaz nekrita virsū manai mājai. Šī vieta ir ļoti iemīļota kurmjiem un žurkām. Žurkas pie Mārupītes var uzturēties tumsā bez problēmām. Kurmji arī šeit ir daudz un viņi rok caurumus mūsu zemē. Esmu ievērojis vairākus skudru pūžņus, dažus ar melnām un dažus ar sarkanām skudrām. Nesen tika sakopta daļa no meža. Tika norakti pakalni, iesēta zāle un notrimerētas nezāles. Man ir daži „zaļi” kaimiņi, kuri ir pret to. Viņi protestēja, bet nekas nemainījās, jo tā nav viņu zeme. Ir arī daži kaimiņi, kuriem nav kauna piemēslot citu teritoriju. Viņi met alus bundžas, plastmasas maisiņus un citas lietas manas sētas grāvī un pēc tam mums tas ir jākopj. Nākotnē mēs plānojam nolīdzināt zemi, lai viss mūsu īpašums ir vienā līmenī. Es gribētu, lai viss tiek sakopts un manā apkārtnē vairs nebūtu nekārtība. Tas būtu vislabākais, kas var notikt, jo šobrīd reizēm ir nepatīkami skatīties uz to kā te ir.

Tomass Kārklīšs
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģērmanis

Bolderāja – tā daļa manas Rīgas.

Bolderāja ir Rīgas pilsētas daļa Pārdaugavas ziemeļu daļā, Buļļupes labajā krastā pie tās ietekas Daugavā. Bolderāju ar centrālo Rīgas daļu savieno tipiskas lauku ainavas. Vietvārds „Bolderāja” ir cēlies no Lielupes lejteces nosaukuma. Bolderājas apkaime ir unikāla gan ar ģeogrāfisko novietojumu, gan vēsturisko fonu. Senākie Rīgas koka nami ir meklējami tieši Bolderājā. Bolderājas ielas ir nosauktas arī patiesi interesantos vārdos: Miglas, Lielā, Kodola utt. Dažu segums ir palicis neskarts cauri gadu simteņiem, jo tās klāj smiltis un akmens šķembas. Ievērojamākais pagājušā gadsimta 30. gadu Bolderājas arhitektūras piemineklis ir art deco stilā celtā ēkā. Tās autors ir Pāvils Dreimanis. P. Dreimaņa projektētā Bolderāja patiesi spēj atstāt paliekošu nospiedumu manā kā arī ikviena šīs apkaimes iedzīvotāja vai viesā sirdī.

Pēc literatūras avotiem ir zināms, ka Bolderāja tika būvēta uz kāpām, no turienes tika iegūtas smiltis silikāta ķieģeļiem un visa Rīga uzbūvēta no tiem ķieģeļiem. It kā Rīga, bet tai pašā laikā sajūtas Bolderājā ir pavisam citādas.

Bolderāja ir ne tikai vēsturisks, bet arī rūpniecisks rajons, kas bieži vien kļūst par iemeslu piesārņotam gaisa stāvoklim, jo 17% Bolderājas teritorijas noteikta kā ražošanas un rūpniecības teritorija, un apkaimes DA daļa ietilpst Rīgas brīvostā. PSRS laikos šeit bija īsta militāristu pilsētiņa un to var sajūst arī tagad. Piemēram, vienā no interesantākajiem Bolderājas tūrisma objektiem – Daugavgrīvas cietoksnī. Arī mākslas skolā, kurā es mācos, agrāk atradās kāds no militārajiem objektiem. Bet tas viss jau netraucē šeit dzīvot, tieši pretēji šī vieta ir apvīta ar dažādiem nostāstiem, kas saistās ar agrākiem laikiem.

Kā vienu no apkaimes skaistākajām ainavām var vērot starp abiem Buļļupes zariem, kur atrodas Mīlestības saliņa. Saliņa sāka veidoties 19. gs. otrajā pusē līdz ar Daugavas gultni regulējošo dambju uzbūvi. Šeit atrodas arī 1 km garš Loču kanāls, kas paver brīnumainu skatu uz ostu Vecmīlgrāvī.

Bolderāja ir vieta, kur es jau dzīvoju 8. gadu un varu apgalvot, ka man šeit patīk. Pirmkārt, man šajā rajonā patīk klusums un vēsturiskā aura, kas valda apkārt staigājot pa mazajām un šaurajām ieliņām. Otrkārt, man patīk, ka pāris minūšu brauciena attālumā atrodas jūra, kur var relaksēties gan vasarā, gan ziemā. Treškārt, šeit ir patīkama vide bērniem un jauniešiem: bērnu laukumiņi, stadions, skolas, bērnudārzi, jauniešu centrs, mākslas un mūzikas skola utt. Manā

skatījumā tas ir jauki, ja ir padomāts par to, kur var pavadīt laiku ārpus stundām. Ja vēlaties izjust un izbaudīt vēsturisko Bolderāju, tad laipni aicināti.

Luīze Mestere
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģermanis

Mana apkaime.

Es dzīvoju rajonā, kurš atrodas Rīgā. Tas ir viens no vismazākajiem rajoniem Rīgā. Manā rajonā ir īsas ielas. Mājas ir vecas. Liela daļa no tām ir piecstāvu. Manā rajonā ir bērnudārzs, divas frizētavas, trīs veikali, baznīca un parks. Arī manā rajonā brauc tramvajs, vilciens, trolejbuss un autobusi. Netālu no manas mājas ir trīs skolas, 13. pasta nodaļa un ziedu salons. Manā rajonā ir daudz koku.

Iedzīvotāji cenšas kopt rajonu, lai būtu skaisti. Cilvēki brauc ar riteni, bet daži no viņiem brauc ar mašīnu. Visi cilvēki pastaigājas ar saviem bērniem.

Manā rajonā ir daudz kaķu. Viena sieviete vienmēr viņus baro. Daži cilvēki pastaigājas ar saviem suņiem. Manā pagalmā aug ābele. Netālu aug bumbieri un ķirši.

Katru gadu notiek Hospitāļu ielas svētki. Tajos var piedalīties jebkurš. Tur pārdod kaut kādas neparastas lietas, notiek konkursi un ir dažādas darbnīcas bērniem.

Arī tajā ielā nesen uzcēla jaunu māju ar stāvvietu un bērnu laukumu. Netālu no šīs mājas arī ir jauna māja.

Es bieži pastaigājos manā rajonā un es ļoti mīlu savu rajonu, tāpēc ka tur dzīvo pieklājīgi cilvēki un man ir daudz draugu.

Nadežda Ļevašova
Rīgas 21. vidusskola, 7. klase
pedagogs Natalja Rassohina

Mana apkaime.

Mana apkaime ir Rīgas centrs.

Savā apkaimē es vēlētos, lai viss ir sakopts, lai būtu ļoti skaistas ēkas, kafejnīcas un veikali.

Es ļoti vēlos, lai man pāri ielai būtu kafejnīca „Starbucks”, jo tad es varētu katru rītu, ejot uz sabiedriskā transporta pieturu, iegriezties šajā kafejnīcā, lai iedzertu garšīgu kafiju. Tā ir mana mīļākā kafejnīca jau vairākus gadus un, ja tā atrastos pie manas mājas, tad es būtu biežs tās apmeklētājs. Es vienmēr apmeklēju „Starbucks” kafejnīcu, kad esmu ārzemēs, jo Latvijā nav vēl atvērta neviena „Starbucks” kafejnīca. Vienmēr, kad esmu kādā ārzemju ceļojumā, cenšos atrast „Starbucks” kafejnīcu un vienmēr nopērku kādu jaunu krūzīti ar „Starbucks” logo.

Vēl es vēlos, lai manā apkaimē atrastos interjera veikals „Ikea”, jo tas ir mans mīļākais interjera veikals. Tur var atrast interesantas mēbeles, dekorus telpai, tapetes un visas lietas, ko pārdod „Ikea” veikalā ir ļoti kvalitatīvas. Ja manā apkaimē atrastos „Ikea ” veikals, man nebūtu jāpērk lietas interneta veikalā, vai jābrauc uz Viļņu, kur ir vistuvākais „Ikea” veikals Rīgai.

Es ļoti vēlos, lai manā apkaimē atrastos kāda „Chipotle” kafejnīca. „Chipotle” ir kafejnīcu tīkls, kurš visvairāk populārs ir Amerikā. Bet arī citur pasaulē ir atvērtas šī tīkla kafejnīcas. „Chipotle” piedāvā meksikāņu ēdienus, tādēļ arī es vēlētos, lai kafejnīca „Chipotle” atrastos manā apkaimē, jo es dievinu meksikāņu ēdienus.

Es ļoti vēlos, lai manā apkaimē būtu augstākas celtnes, tādas kā Ņujorkā, jo tāda veida ēkas man patīk vairāk nekā celtnes, kādas mums ir tagad Rīgas centrā. Es vēlos, lai mana apkaime kļūtu par mazo Ņujorku.

Vēl ļoti būtiska un nepieciešama lieta būtu metro, ko es vēlētos savā apkaimē. Tad uz ielām būtu mazāk sastrēgumu un no rīta es ātrāk nokļūtu skolā.

Kopumā es vēlos, lai cilvēkiem, kuri uzturas manā apkaimē un cilvēkiem, kuri tikai apmeklē manu apkaimi, būtu patīkami šeit uzturēties.

Laura Lapsa
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģērmanis

Eseja par manu apkaimi – Rīgas centru.

Es dzīvoju Krišjāņa Valdemāra ielā. Manā apkaimē atrodas daudz nozīmīgas vietas/objekti, kā arī no manām mājām netālu atrodas vecpilsēta, jeb Vecrīga. Iepretī manām mājām atrodas Mākslas muzejs, un arī Mākslas akadēmija. Turpat, 5 minūšu gājiena attālumā ir Brīvības pieminekļi. Es brīvajā laikā pie tā bieži satieku draugus, un mēs ejam izbaudīt brīvo laiku ieejot kādā veikalā, vai kaut kur paēdot. Ļoti tuvu manām mājām atrodas mana skola – Rīgas Valsts 2. ģimnāzija. Man ļoti patīk, ka pa manu apkaimi var pārvietoties gan kājām, gan ar sabiedrisko transportu. Manā apkaimē ir ļoti daudz veikali – var iepirkties, un ir arī ļoti daudz ēstuves, restorāni – var labi, garšīgi un veselīgi paēst. Viena no manām mīļākajām ēstuvēm netālu no manām mājām ir kafējnīca „Trusis”. Tā atrodas uz Dzirnāvu ielas. Man ļoti patīk, ka ielu nosaukumos manā apkaimē ir dažādība – gandrīz vai nevienas ielas nosaukums nelīdzinās otras ielas nosaukumam. Manas mīļākās Rīgas ielas ir: Krišjāņa Valdemāra iela, jo uz tās atrodas manas mājas un mana skola; Brīvības iela, jo uz tās ir daudz veikali; Tērbatas iela, jo tur dzīvo vairāki mani draugi. Netālu no manām mājām ir liels parks – Kronvalda parks. Es tur bieži, brīvajā laikā, braucu ar skrituļdēli. Man ļoti patīk, ka tur ir daudz vietas un, ka tur ir labas kvalitātes celiņi pa kuriem braukt. Tomēr man nepatīk tas, ka daudzas Rīgas ielas ir sliktā stāvoklī un, ka pa tām nevar pabraukt. Es vēlētos, lai tās tiek atjaunotas, un lai pa tām var pabraukt. Vēl es vēlētos, lai nākotnē Kronvalda parkā tiktu uzbūvēts kāds skeitparks, vai basketbola laukums, jo tajā parkā bieži ir daudz pusaudži, kas brauc ar skrituļdēļiem un viņiem tas interesē. Nākotnē ceru savā apkaimē redzēt vairāk sakoptas, sakārtotas ielas, labiekārtotus parkus, kas būtu modernāki un vairāk piemēroti mūsdienu vajadzībām. Vēl es ceru, kas visas vecās dzīvojamās mājas tiks atjaunotas, vai arī tiks nojauktas un to vietā tiks uzbūvētas jaunas. Ja manas vēlmes piepildīsies tad nākotnē mana apkaime būs ideāla, moderna un piemērota visiem cilvēkiem, un visām iespējamām vajadzībām. Bet tagad arī nevar sūdzēties, vienkārši, ja būtu viss iepriekš nosauktais, tad būtu labāka dzīve. Visiem.

Kevins Krūms
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģermanis

Rīgas klusais centrs

Es dzīvoju Rīgas klusajā centrā. Tas ir skaists un iecienīts rajons. Jau no rīta, ejot uz skolu, redzu daudzas tūristu grupas. Viņiem te patīk, jo ir daudz jūgendstila māju un Antonijas ielas restorānu un kafejnīcu paradīze. Saulainās, siltās dienas var pavadīt vietējos parkos, kur var ēst saldējumu, braukt ar riteni, barot pīles kanālā. Lieliska vieta, lai sasniegtu visu nepieciešamo ar kājām. Man un mātai skola ir ļoti tuvu, es uz treniņiem tieku neaptverami ātri, veikali, lielveikali un ēstuves ir nieka gājiena attālumā, taču draugi dzīvo tālu.

Neskatoties uz pilsētas troksni, šī vieta vienmēr būs lieliska gadalaiku maiņas vērošanai. Ejot pa ielām, vērojot zelta rudens attīstību, saltās ziemas pieņemšanos, un mamma katru jūliju priecājas kā Rīga smaržo pēc liepām, bet papeles gan ieteiktu izcirst. Tās pielīp pie sejas un nenāk nost, lai kā arī gribētos.

Taču visam ir arī ēnas puse, ko neievēro. Dzirnavu ielas beigas ir, maigi sakot, nesavāktas un pamestas. Kad poļi filmēja kara ainas, viņiem pat nevajadzēja tās pielabot, lai izskatītos atbilstoši. Būtu vajadzīgs kāds uzņēmīgs cilvēks, lai šis rajons varētu atdzimt ar koka mājām un interesantiem pasākumiem gluži kā Kalnciema kvartāls.

Tuvākajā nākotnē manu rajonu sagaida pārmaiņas. Drīz būs vairāk cilvēku, jo ceļas „Magdalēnas nami”, „Skonto” stadionu arī gaida pārmaiņas, plānots projekts Laikmetīgās mākslas muzeja izbūvei, kurš piesaistīs vairāk mākslas mīļotājus. Jautājums ir, vai Rīgas klusais rajons drīz nebūs jāpārdēvē?

Labi padomājot, savu rajonu redzu ar labu nākotni, un vēlos te dzīvot, kad nedaudz pieaugšu, un bērnus sūtīšu tajās pašās skolās.

Kārlis Strautmanis
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģermanis

Mans tik pierastais centrs.

Es savu dzīvi esmu uzsākusi Rīgas centrā. Tā ir mana apkaime. Es tur jūtos, „kā zivs ūdenī”. Es, pats par sevi saprotams, tur dzīvoju. Centrs ir...

Tipiska diena centrā sākas jau septiņos no rīta. Cilvēki mostas, žāvājas, pabrokasto un dodas uz darbu vai skolu. Ceļu uz darbu ļaudis mēro dažādi; daudzi brauc ar automašīnu, citi ar sabiedrisko transportu, bet daži to mēro ar velosipēdu vai kājām.

Ap dienvidu Rīgas centrs ir tukšs, kā izslaucīts. Retumis pabrauc garām kāds trolejbuss, kāds pensionārs passoļo garām. Viss ir kluss un mierīgs.

Taču vakarā centrs ir kā dzīvs! Tas čalo un mutuļo, ik uz stūra redzi kādu „pārīti” vai cilvēkus, kas nāk no darba. Vecpilsēta vai čum un mudž no cilvēkiem. Vakara ir diezgan grūti kaut kur pārvietoties ar auto vai sabiedrisko transportu, jo daudzi brauc no darba un ielas ir pārpildītas.

Man tik tiešām patīk, tas, ka daudzi pasākumi, sarīkojumi un dažādas svarīgas sanāksmes tiek rīkotas centrā. Piemēram, Valsts svētku uguņošana Daugavas krastmalā. Man tas viss ir ļoti tuvu un tas ir parocīgi.

Es dzīvoju „klusajā centrā”, Ausekļa ielā. Centrā tik tiešām ir daudz jūgendstila ēku un es ar to tik tiešām lepojos. Es pati dzīvoju vienā no šīm ēkām. Vienīgais „mīnuss” ir šo māju apkurināšana, jo tām ir biezas, aukstas sienas un pārsvarā logi laiž cauri aukstumu. Ziemās bieži vien ir jākurina pat malkas krāsns.

Lai gan dzīvošana centrā var šķist ļoti sasteigta un garlaicīga, tā tas nebūt nav. Katru dienu rodas jauni piedzīvojumi, interesantas situācijas, prieka un bēdu mirkļi. Un tā ir tikai niecīga daļiņa no centra dzīves, kur esmu dzimusi un augusi. No centra dzīves, kas mūžam paliks neizskaidrota un neuzminēta.

Anna Elizabete Strazda
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģērmanis

Mana apkaime.

Es dzīvoju Rīgas centrā, Ģertrūdes ielā. Mācos es Rīgas Valsts 2. ģimnāzijā, tāpēc braucot uz skolu es varu redzēt dažādas celtnes un parkus, kas atrodas Rīgā. Braucu uz skolu es ar 1. trolejbusu vai 6. tramvaju. Ja braucu ar trolejbusu, tad no rīta es satieku Jēkabu – savu jauno klasesbiedru.

Ar trolejbusu, es braucu garām diviem parkiem – Esplanādei un Vērmanes dārzam. Vērmanes dārzs ir ļoti sakopts un skaists, kā arī piemērots maziem bērniem, jo tajā ir ierīkots bērnu laukums. Mācoties pirmajās klasēs, mēs ar draugiem gājām uz Vērmanes dārzu, jo mums tur patika spēlēties, un tas bija pa ceļam uz mājām. Pretī mūsu skolai atrodas arī Bastejkalns, kas ir blakus Vecpilsētai vai Vecrīgai. Tam cauri tek kanāls, kuram apkārt ir skaisti apstādījumi. Rīgā ir saglabājušās mazas un interesantas 19. gadsimta vecās koka ēkas un lielas ķieģeļu mājas. Īpaša nozīme ir Rīgas Jūgendstila ēkām. Vēl arvien Rīgā ir saglabājušās bruģētas ielas. Centrā atrodas arī daudzi teātri, kinoteātri, muzeji, izstāžu zāles, opera un cirks. Rīgas cirks vecākais cirks Eiropā un tas ir celts no dzelzceļa sliedēm 1888. gadā, viena gada laikā. Rīgā ir dažādu konfesiju baznīcas un viena no tām atrodas uz Ģertrūdes ielas, kuru sauc par Rīgas Vecās Svētās Ģertrūdes Evaņģēliski luterisko baznīcu. Centrā ir arī daudz bērnu dārzu, skolu un augstskolu. Rīgas centrā atrodas arī Dzelzceļa stacija.

Es vēlētos, lai Rīgā atjauno vecās koka mājas un padara tās atkal skaistas, un, lai blakus vecajām ēkām parādās jaunas un modernas celtnes. Lai bruģētos ceļus pārbūvē par skaistiem, gludiem ceļiem, lai uzlabotu transportu, ar kuru var pārvietoties pa pilsētu. Es gribētu, lai skolas Rīgā ir jaunas un modernas. Tāpat kā skolām, arī slimnīcām vajag būt sakoptām, košām un jaunām. Gribētos, lai no Rīgas centrālās stacijas atiet jauni un ērti vilcieni. Es mīlu Rīgu, un gribētu, lai tā ir sakoptākā un zaļākā pilsēta.

Matiss Laicāns
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģērmanis

Mana apkaime – Centrs

Rīga nav pasaules lielākā pilsēta, tomēr tā nav arī pati mazākā. Rīga ir sadalīta 58 apkaimēs un es vienā no tām uzturos katru dienu – Centrā. Te es mācos un šeit esmu gandrīz katru dienu, izņemot brīvdienas.

Manuprāt, centrs ir viena no svarīgākajām un nozīmīgākajām vietām Rīgas pilsētā, jo te atrodas viens no Latvijas neatkarības simboliem – Brīvības piemineklis, mūsu lepnums – Nacionālā opera, Nacionālais teātris, vairākas senās baznīcas, piemēram, Doma baznīca, un muzeji, piemēram, Valsts Mākslas muzejs, kā arī dažādas jūgendstila celtnes, ko tik ļoti vēlas apskatīt ārzemju tūristi, jo Eiropā tādas saglabājušās tikai Rīgā. Cauri centram vijas Rīgas pilsētas kanāls. Rīgas centrs ir skaists, sakopts un salīdzinoši ar citu valstu galvaspilsētām – ļoti zaļš, tomēr es vēlētos, lai centrā tiktu īstenotas vēl dažas jaunas un interesantas lietas.

Pasaule attīstās un pilsētas nav izņēmums, taču Rīga šajā ziņā, manuprāt, nav tā pati modernākā pilsēta. Man ļoti patīk ideja par lampām, kas darbojas ar saules enerģiju. Tās ietaupa naudu un ir saudzīgākas pret apkārtējo vidi, taču Rīgas centrā tādu lampu nav. Arī celtnes varētu būt modernākas, lai gan tas būtu liels izaicinājums, kā apvienot Rīgas vēsturisko un modernās arhitektūras stilu. Ja atjaunotu dažas vecas, bet skaistas celtnes, skats pavisam mainītos, piemēram, Kalnciema ielā, precīzāk Kalnciema ielas kvartālā to var labi novērot. Protams, tas prasa līdzekļus, taču tāpēc vajadzīgs rūpīgs saimnieks un tālredzīga plānošana.

Rīga ir slavēta ar saviem dārziem un parkiem un arī man tie šķiet ļoti skaisti – centrā man vislabāk patīk uzturēties Kronvalda parkā. Agrāk, kad mācījies Jāzepa Mediņa mūzikas un mākslas skolā, mēdzu tur pastaigāties, lai atpūtinātu galvu un ieelpotu svaigu gaisu – atmosfēra šajā parkā ir nesteidzīga un mierīga. Dažreiz es tur gribu izskrieties ar manu suni, bet parkā ir cilvēki un suni nedrīkst laist vaļā no pavadiņas. Šādās reizēs noderētu suņu trenēšanas laukums, kur saimnieki ar suņiem varētu izskrieties un apkārtējiem nebūtu pret to iebildumu. Man dažreiz gribētos arī nedaudz pavingrot, taču parkā ir tikai spēļlaukums mazuļiem, tāpēc derētu padomāt par vingrošanas laukumu ar brīvdabas vingrošanas iekārtām.

Varbūt citas pasaules pilsētas ir lielākas, modernākas un pazīstamākas, taču vai tajās ir tāda dvēsele, tāda radoša un brīva atmosfēra kā mūsu Rīgā? Vai tajās ir „Staro Rīga” festivāli, kad fantastiski iemirdzas viss, kas ikdienā ir paslēpies un neredzams? Man šķiet, Rīga staro katru dienu. Rīga ir tieši tik skaista, cik skaistu to redzu es pati un ikviens no mums.

Patricija Bauze
Rīgas Valsts 2.ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģērmanis

Mana apkaime – Centrs.

Es dzīvoju centrā uz Vīlandes ielas. Dienā var dzirdēt, ja kāds brauc, bet vakarā mašīnu skaits palielinās. Arī bieži var dzirdēt kuģus, kas piestāj.

Tuvumā šeit atrodas baptistu baznīca un tramvaja pietura 6., 7., 5., 9., 3. atrodas ļoti tuvu. Man šeit patīk dzīvot, jo varu ļoti daudz kur aiziet ar kājām un ne tik bieži šeit notiek noziegumi. Apkārtnē ir sakopta, un ļoti bieži var redzēt tūristus, jo tuvumā ir dažādu stilu mājas (jūgendstila utt.). Gandrīz nav iespējams apmaldīties, jo vienmēr iziesi tur, kur tu zini. Tuvumā atrodas Kronvalda parks, un tas ir skaists un tur ir daudz spēļlaukumi.

Var redzēt grafiti uz daudzām mājām. Būtu jau nekas, ja būtu kaut kas skaists uzzīmēts, bet tomēr tie ir saķeburoti vārdi. Tuvumā atrodas kanāls, kur ziemas laikā dažreiz var ieraudzīt bērnus staigājot uz ledus. Vienreiz viens no maniem klasesbiedriem tur ielūza no rīta un galīgi izmērcēts devās uz skolu. Apkārt var bieži redzēt skolniekus, jo 2 kilometru rādiusā te ir pārdaudz skolu. Tuvumā ir daudz kafejnīcu, restorānu, ēstuves un tas ir labi, jo gandrīz visur var paēst. Arī tuvu ir veikali un kioski. Uz savu skolu es varu aiziet 10 minūtēs vai mazāk, jo dzīvoju 900 metrus no tās. Es domāju, ka es savā klasē dzīvoju vistuvāk pie skolas. Iepriekšējā skolā visi gāja uz Bastejkalnu pēc stundām, vai arī uz kādu ēstuvi. Un tad es vienmēr varēju atgriezties mājās 15 minūtēs. Arī Stockman man ir 15 minūšu attālumā.

Man ļoti patīk mana apkārtnē un es uzskatu, ka šī ir viena no labākajām vietām Rīgā, kur atrasties un dzīvot, jo viss atrodas tev tuvumā.

Elizabete Bondare
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģermanis

Apkaime: Centrs.

Es dzīvoju Ģertrūdes ielā 16. Manā apkaimē ir galvenokārt pavecākas mājas ar saviem izņēmumiem. Man mājām tuvumā nav neviena parka, bet pretī tikai paliels dārzs. Pa ielu uz augšu ir vecā Ģertrūdes baznīca, ja viņai atjaunotu noplīsušos torņus, tad būtu acīm vēl jaukāk skatīties. Man arī patīk tas vējradis uz Radison Latvijas. Tāpat kā skatīties uz miegainiem cilvēkiem, kas brauc augšā ar Rīgas centrālās bibliotēkas liftu. Parasti es paskatījos laiku pulkstenī, kas griežas pie Rīgas centrālās bibliotēkas, bet tagad man ir pulkstenis un man vairs nevajag skatīties jocīgajā laikrādī. Katru rītu es noskatos uz savu veco bērnu dārzu uz Akas ielas. Esmu izskaitījis, ka kopā no manas mājas līdz manai skolai ir 8 kioski, ja ne pat vairāk. Ejot pāri Dzirnavu ielai, es vienmēr skatos kazino „Voodoo” logos uz lielajām sejām. Ejot garām, es reizēm paskatos uz lielo pareizticīgo baznīcu. Es vienmēr izeju cauri Esplanādei un pasaku labu rītu Rainim. Tālāk ejot, skatos kā bērni steidzas uz pirmo stundu Rīgas Valda Zāliša Sākumskolā un atceros, kā pats to darīju. Otrā ceļa pusē ir lielā un noslēpumainā Mākslas akadēmija, bet pretī akadēmijai ir lecīgā viesnīca Rīdzene. Aiz viesnīcas atrodas tāds rajons, kur visas mājas, kas tur ir, man liekas ļoti solīdas un glītas. Pāri ielai no viesnīcas Rīdzene ir tēlainais Kronvalda parks, kur ir iekārtojies Kongresu nams. Vēl Kronvalda parkā nezina kāpēc ir Pētera Stučkas pieminēklis, kā arī pieminēklis Puškinam. Aiz Kongresa nama var redzēt Ārlietu ministriju, kas arī ir diezgan izskatīga. Pretējā ielas pusē var redzēt skolu Rīdzene un tikai bišķīt uz priekšu ir 2. Ģimnāzija – tas ir mans galapunkts, bet pēc mana gala punkta ir Nacionālais teātris, kur reizēm ceru iegriezties.

Mārtiņš Pūķis
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
Pedagogs Andris Ģermanis

Mana apkārtnē – centrs

Es dzīvoju centrā, precīzāk pie Gaisa tilta, tur kur satiekas Brīvības un Krišjāņa Barona iela. Tur nekā ļoti interesanta nav, bet es jums tāpat centīšos par to pastāstīt un sīki izklāstīt visas detaļas.

Pats pagalms ir ļoti skaists un liels. Tajā ir pārdesmit krūmi un daudz lieli koki, kuru lapas jau ir kļuvušas krāsainas un lēnām pazūd no koku zariem. Ja tu izej ārā no pagalma tev acu priekšā paveras autobusa pietura, bet ja tu paej vēl mazliet tālāk, tad tu ieraudzīsi, ka pretējā ielas pusē atrodas daudz dažādi pārtikas veikali, datoru labošanas iestāde, un kafejnīca, kur pārdod garšīgus virtuļus. Tālāk no manas mājas atrodas daudz dažādas citas iestādes piemēram, „Veselības centrs 4”, „Barona kvartāls” un vēl visdažādākie veikali un daudzas biroju ēkas, bet tās mani neieinteresē, jo tās no manas mājas atrodas mazliet par tālu, lai es par tām domātu. Otrā pusē mājai atrodas liels parks, kurā atrodas veca kapsēta. Dzīvojot tai blakus esmu ievērojis, ka šo veco pus sabrukušo kapsētu, ko dēvē par parku, cilvēki ir ļoti iemīļojuši kā pastaigu vietu un katru reizi, kad es uz to paveros pa logu, es redzu, ka tajā atrodas vai nu kāds suņu staidzinātājs, vai nu arī kāds skrējējs, kuram patīk skriet vietās, kurās ir svaigs gaiss. Es pats arī esmu bijis šajā parkā, bet tas mani īsti nepiesaistīja, jo tas bija pilns ar veciem apdrupušiem kapakmeņiem.

No manas mājas uz labo pusi paveras iela, kas ir blakus šim parkam. Tās kreisajā sēnā ir vismaz 20 auto labošanas iestādes, kurās tu ar savu auto manuprāt vari izdarīt visu, bet tām blakus ir divi restorāni, kuros ļoti garšīgi gatavo gaļu. Bet no manas mājas dodoties virzienā uz kreiso pusi tu nonāksi blakus degvielas uzpildes stacijai „Statoil” un blakus tiltam, kuram pāri pārbraucot tu nonāksi blakus lielveikalam „Domina”, kurā ir visdažādākie veikali. Braucot pāri tiltam, tu pamanīsi, ka uz vienas tilta daļas ir izbūvētas tramvaja sliedes, bet tomēr tramvajs pa tām nekad nav pārvietojies un tās ir pārāk sliktā stāvoklī, lai tramvajs to darītu tagad.

Manuprāt, es dzīvoju vietā, kur atrodas visdažādākie veikali un citas iestādes, tas man patīk, jo, ja tev kaut kad kaut kas ir nepieciešams, tev nav jābrauc tālu uz kādu mistisku vietu, bet viss nepieciešamais tev atrodas blakus agrāk pieminētajos veikalos un iestādēs.

Toms Čerņavskis
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģermanis

Mana apkaime. Centrs.

Es dzīvoju Rīgas centrā – Bruņinieku ielā.

Šī iela ir ļoti gara. Tajā ir daudzstāvu dzīvojamās ēkas, veikali un pat divas skolas.

Pats ievērojamākais objekts Bruņinieku ielā ir Latvijas vecākā slimnīca – 1. slimnīca. Šo ēku ir cēluši ievērojami Latvijas arhitekti, un tā tikusi uzcelta 1803. gadā. 1. slimnīca ir arhitektūras piemineklis.

Bruņinieku ielā ir vēl viens ievērojams objekts – Dailes teātris. Šis ir mans mīļākais teātris, un tas atrodas dažu soļu attālumā no manas mājvietas.

Netālu atrodas arī Brīvības piemineklis, kas ir pazīstams katram patriotiskam latvietim.

Blakus atrodas Rīgas kanāls. Pa to diendienā peld simtiem laivu, kuģiņu un katamarānu, un tā ir tūristu iecienīta apskates vieta.

Lai baudītu vējiņu, kas bieži apciemo mūs, pārmaiņas pēc var pāriet pāri Vanšu tiltam vai Akmens tiltam. No abiem šiem tiltiem paveras burvīgs skats uz Rīgas centru, Vecrīgu un Pārdaugavu.

Vai esat bijuši Vecrīgā? Tā ir brīnišķīga vieta, kur aplūkot senas mājas, celtnes, kā arī baznīcas. Skaists skats paveras no Pēterbaznīcas torņa.

Rīga ir pilna ar apskates objektiem un kultūrvēsturiskām vietām, tikai vajag ieskatīties!

Evelīna Trūpa
Āgenskalna sākumskola, 6. klase
pedagogs Benita Trasūne

Mana apkaime – Centrs. Manas apkaimes stāsts.

Es dzīvoju Rīgas centrā. Tā ir viena no Rīgas apkaimēm. Tās platība ir 3, 732 km². Šī Rīgas daļa ir ļoti apdzīvota. Šeit dzīvo aptuveni 34 tūkstoši iedzīvotāju. Šeit ir ļoti skaisti parki, piemēram, Ziedoņdārzs. Man šeit ļoti patīk dzīvot, jo ik pa laikam Centrā tiek veikti uzlabojumi, bet „Rīga nekad nav gatava”.

Rīgas Centrā ir skaisti parki – Vērmanes dārzs, Ziedoņdārzs. Šos parkus es bieži apmeklēju kopā ar ģimeni un draugiem. 2014. gada vasarā uzsāka Ziedoņdārza rekonstrukciju. Rekonstrukcijas laikā biju sarūgtināta, jo nebija iespējams apmeklēt iemīļoto pastaigu vietu, taču tagad esmu ļoti priecīga par veiktajiem uzlabojumiem, jo parkā ir vairāk atrakciju. Man patīk šādas pastaigas parkos, tāpēc uzskatu, ka vajadzētu izveidot vairāk zaļo zonu, parku, lai būtu vairāk vietu, kur iedzīvotājiem atpūsties no pilsētas steigas.

2014. gadā laikrakstā „Diena” Rīga tika nosaukta par piesārņotāko pilsētu Baltijā. Manuprāt, Rīgu no piesārņojuma varētu glābt, izbūvējot vairāk veloseliņu, samazinot mašīnām paredzēto ceļa daļu. Rīgas Dome to arī ievieš, aicinot iedzīvotājus pēc iespējas vairāk pārvietoties ar sabiedrisko transportu, velosipēdu, kājām. Braukt ar velosipēdu būtu arī lētāk.

Manuprāt, vajadzētu pārdomāt policistu un izmeklētāju skaitu Rīgas pilsētā, lai veicinātu drošāku vidi pilsētā un laicīgāku noziegumu atklāšanu.

Pirms pāris nedēļām uzsāka Kr. Barona ielas rekonstrukciju, kas ir viens no pēdējā gada lielajiem projektiem. Projekta mērķis ir padarīt šo ielu pievilcīgāku tirgotājiem, kafejnīcu īpašniekiem, māmiņām ar bērniem, velobraucējiem, cilvēkiem ar kustību traucējumiem. Lai arī pašreiz remontdarbi apgrūtina pārvietošanos, tas padarīs manu apkaimi skaistāku.

Rīgas Centrā notiek daudz dažādi kultūras pasākumi. Es šogad piedalījos Dzejas dienās par godu Raiņa un Aspazijas 150. jubilejai. Visvairāk man patika dzejniekiem veltīta izstāde Rīgas Centrā. Mēs ar ģimeni aktīvi apmeklējam kinofestivālus – „Baltijas pērle” un „Lielais Kristaps”. Ar lielu interesi skatījos kinoteātri „Splendid Palace” filmu „Medus pilna galva”. Festivālā „Baltās naktis” kopā ar mammu apmeklējam moderno deju izrādi „Abi divi”. Interesanti bija tas, ka šī izrāde notika Rīgas autoostā. Mūsu ģimenes mīļākais teātris ir Dailes teātris, kas atrodas netālu no mūsu mājām. Mākslinieciski dažādi pasākumi Rīgas centrā veicina tūristu pieplūdumu. Apmeklējot pasākumus, satiekam gan lietuviešus, gan igauņus, gan arī citu tautību pārstāvjus.

Brīvības piemineklis atrodas Latvijas galvaspilsētas centrā, manā apkaimē. Brīvības piemineklis tika atklāts 1935. gadā, tas ir būvēts brīvības cīņās kritušo piemiņai. Šis Latvijas brīvības simbols tika uzcelts par tautas ziedojumiem. Mēs ar ģimeni visos valsts svētkos dodamies nolikt sarkanbaltsarkanās rozes pie Brīvības pieminekļa.

Lai gan esmu dabas mīle un vēlētos vairāk zaļo zonu Rīgas Centrā, esmu priecīga, ka dzīvoju tieši šajā apkaimē.

Patricija Preisa
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģērmanis

Rīgas centrs – manas mājas.

Vieta, kurā es dzīvoju, ir Rīgas centrs. Man patīk tur dzīvot, jo apkārt ir ļoti daudz interesantu, populāru apskates objektu un vietu.

Netālu no manas mājas atrodas Vērmanes dārzs, Esplanāde, taču ir daži trūkumi šiem parkiem. Manuprāt, Vērmanes dārzā vajadzētu uzliet asfaltu, jo daži bērni, jaunieši un pieaugušie pa parku pārvietojas ar braucamrīkiem, un bruģis ļoti traucē. Tāpat varētu ierīkot atsevišķu zonu maziem bērniem (bērnu laukumiņš) un jauniešiem (ārpustelņu trenažieri, kāds kāpelējamais, futbola laukums). Varētu būt arī atpūtas jeb svaigā zona, kurā cilvēki varētu atpūsties sēžot uz interesantas formas soliņiem.

Esplanāde ir ļoti skaists un liels parks, taču atkal ir problēma ar bruģi, jo dažās vietās bruģa gabaliņi ir sašķiebušies uz vienu pusi, tāpēc braucot ar kādu braucamrīku vai ejot ar kājām var aizķerties (man ir bijusi šāda situācija). Ziemā es Esplanādes vidū vēlētos redzēt slidotavu, kurā ir iespējams noīrēt slidas. Manuprāt, tas būtu gan aizraujoši un interesanti, gan arī bērni un skolēni varētu aktīvi sportot svaigā gaisā.

Vēl manas mājas apkaimē atrodas divi lieli iepirkšanās centri: Galleria Riga un Galleria Centrs, kas, manuprāt, ir ar labu piedāvājumu un lielu izvēli. Apkārt manai mājai atrodas ļoti daudz skaistu, taču jau novecojušu ēku. Es piedāvātu tās atjaunot gan no ārpuses, gan iekšpuses. Vēl es vēlētos redzēt parkos daudz ziedu kompozīciju, jo, manuprāt, tās izskatītos apburoši!

Ceļā no manām mājām uz Vecpilsētu atrodas Brīvības piemineklis. Es domāju, ka būtu jauki, ja pie tā notiktu vairāk pasākumu, kuros varētu piedalīties gan bērni un jaunieši ar dejošanu vai dziedāšanu, gan pieaugušie ar saviem talantiem.

Bet pats galvenais, ko es vēlētos, ir tīra, kārtīga pilsēta un daba. Vajadzētu ar likumu ieviest atkritumu šķirošanu pa norādītās krāsas konteineriem, jo savādāk daži to neievēro un tā rezultātā tiek piesārņota daba. Es vienmēr esmu bijusi par tīru Zemi!

Vēl varētu izremontēt, sakārtot, iztīrīt Rīgas staciju, ieviest jaunākus, glītākus vilcienus un ieviest ātrvilcienus, lai cilvēki ērtāk varētu pārvietoties pa Eiropu.

Mana Rīga vienmēr būs vislabākā lielajā Pasaulē!

Katrīna Beāte Jaške
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģermanis

Mana skolas apkaime – centrs.

Izvēlējos rakstīt par Rīgas centru, jo es mācos Rīgas Valsts 2. ģimnāzijā, kas atrodas Rīgas centrā, Valdemāra ielā 1. Pretī skolai ir Bastejkalna parks. Skolai blakus atrodas Ārlietu ministrija un Nacionālais teātris. Pretī atrodas pamatskola Rīdze, kā arī gar skolu tek Pilsētas kanāls.

Kanāls tika izveidots mākslīgi, nojaucot Rīgas aizsargvaļņus (1857. gads). Tas ir savienots ar Daugavu autoostas apkārtnē. Kopējais kanāla garums ir 3,2 km, tā lielākā daļa atrodas Centra apkaimes robežās.

Kronvalda parka (kas atrodas aiz manas skolas) platība ir 13 hektāri. Parka apstādījumi veidoti ainaviskā stilā, bet ir izmantoti arī regulārā stila elementi (simetriskums un ģeometriskas formas, piemēram, nogriezti krūmi, vai sastādītas dobes).

Man patīk tas, ka centrā ir ļoti daudz mazas kafejnīcas, mazi veikaliņi. Centrā atrodas autoosta, pasažieru vilciena centrālā stacija, Brīvības piemineklis, Latvijas Nacionālā opera, dažādas ministrijas, citas politiski svarīgas ēkas, kā arī daudz citas valstij nozīmīgas celtnes. Manuprāt, ļoti labi un droši ir tas, ka daudzviet uz ielām ir luksofori un gājēju pārejas, dažviet arī ir riteņbraucēju celiņi.

Es ļoti vēlētos, lai Latvijā, tieši centrā ieviestu dažādus veikalus un kafejnīcas, kādas ir citviet Eiropā vai Amerikā. Nesen Centrā ieviesa amerikāņu ēstuvī „KFC”. Gribētu ēstuves no citām valstīm, piemēram, „Starbucks”, „Pizza hut”, „Taco bell”. Arī citus veikalus, piemēram, „Target”, mēbeļu un citu mājas preču veikalu „Ikea”, dažādus drēbju veikalus, kā, piemēram, „Brandi Mellville”.

Vēlētos, lai pilsēta ir sakoptāka, dabai draudzīgāka, lai būtu vairāk konteineru, jo daudzviet pilsētā zemē mētājas dažādu veidu atkritumi un nevajadzīgas lietas. Varētu atvēlēt uz ielām vairāk vietas riteņbraucēju celiņiem, jo bieži vien riteņbraucēji brauc pa gājēju celiņu un neskatās vai kāds tur iet vai ne, tikai brauc.

Ceru, ka manis teiktais ar laiku arī piepildīsies, ieviesīs jaunus veikalus un kafejnīcas, kā arī centrs paliks dabai draudzīgāks.

Laura Matīsa
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģermanis

Rīgas centrs un tā nākotne

Mūsu pašu mīļā Rīga ir ļoti plaša. Bet es domāju, ka centrs tad tomēr ir viens no visvairāk apmeklētajām apkaimēm mūsu galvaspilsētā. Līdz ar to centrā atrodas daudz dažādi veikali, kultūras ēkas, koncertzāles un citas iedzīvotājiem nepieciešamas lietas.

Viena no lietām, kas ļoti atvieglotu dzīvi cilvēkiem Rīgā, ir paplašināts sabiedrisko transportu daudzums. Centrā tad arī ir tie lielie sastrēgumi no rītiem, jo pieaugušie brauc uz darbu, bērni uz skolu. Sabiedriskie transporti ir pārpilni, dažreiz pat gribas tomēr sagaidīt nākamo trolejbusu, nevis kāpt iekšā tajā, kurš ir pārpildīts ar cilvēkiem, kaut gan ne vienmēr ir laiks gaidīt nākamo, un arī ne vienmēr ir garantija, ka nākamajā būs mazāk cilvēku. Kā arī, manuprāt, derētu ieviest jaunus tramvaja maršrutus, jo tramvajs ir viens no ērtākajiem pārvietošanās veidiem Rīgā.

Es Rīgā vēlētos redzēt vairāk debesskrāpjus. Tas ne tikai mūsu Rīgu pilnveidotu izskata ziņā, bet arī ekonomētu vietu. Daudzstāvu dzīvokļu nami būtu ļoti pašrocīgi, jo mūsdienās paliek ar vien pieprasītāki dzīvokļi Rīgas centrā, bet tos ir ar vien grūtāk atrast.

Es zinu, ka ļoti daudz jauniešu, un arī esmu viena no tiem, kas vēlas vairāk Rīgas centrā ārvalstu zināmās kafējnīcas („Starbucks” u.c.), kā arī ātrās apkalpošanas restorānus („Burger king” u.c.). Pēc manām domām šajās kafējnīcās, ēdnīcās būtu daudz apmeklētāju, to vidū ne tikai jaunieši, bet arī pieaugušie.

Manuprāt, cilvēki ar vien vairāk sāk interesēties par izstādēm un ne tikai tūristi, bet arī iedzīvotāji. Būtu ļoti interesanti redzēt centrā vairāk izstādes ar zināmiem ārvalstu māksliniekiem, kā arī mūsu pašu jaunus Latviešu māksliniekus.

Šīs bija lietas, ko es vēlos redzēt savā apkaimē – centrā tuvākajā nākotnē. Manuprāt, minētās lietas ne tikai atviegloti centra iedzīvotāju dzīves, bet arī padarītu interesantāku mūsu galvaspilsētas Rīgas centru.

Marta Riekstiņa
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Kristīne Miķelsone

Mana apkaime – Grīziņkalns.

Grīziņkalna teritorija robežojas ar dzelzceļu, Brīvības ielu, Artilērijas ielu, Krāsotāju ielu, Avotu ielu, Lienes ielu un Augusta Deglava ielu. Šī ir diezgan vēsturiska apkaime, bet tajā pašā laikā mūsdienīga.

Uz vienas no Alauksta ielas mājām ir redzams grafiti zīmējums, kuru ir zīmējis latviešu mākslinieks Kivie. Lai gan gandrīz katrā Rīgas rajonā un arī citās pilsētās var atrast viņa zīmētos resnos briesmonīšus, šis ir vislielākais. Vēl uz Tallinas ielas ir atrodami grafiti mākslas darbi.

Krāsotāju ielā 12 ir koka ēku renovācijas centrs Koka Rīga. Svētkos tur notiek dažādi pasākumi, bet ikdienā tur var apskatīties kādas izskatījās koka ēkas 19. gs. un kādi izskatījās dzīvokļi Grīziņkalna apkaimē tajā laikā.

Uz Tallinas ielas atrodas Laimas saldumu veikals „Staburadze” ražotnes ēka. Tur var gan nopirkt „Staburadze”, „Laima”, „Selga” produktus, gan nogaršot karsto šokolādi un citus gardumus turpat uz vietas. Veikals tur jau atrodas kopš 1997. gada, bet šogad tas tika rekonstruēts.

Rakstniece un dzejniece Vizma Belševica savu bērnību ir pavadījusi Grīziņkalnā. Viņa dzīvoja vienā no Vārnu ielas mājām, uz kuras joprojām par godu viņas sarakstītajai grāmatai „Bille” ir redzama piemiņas plāksne.

Viszaļākā vieta šajā apkaimē ir Grīziņkalns jeb „1905. gada parks”. Parku nesen atjaunoja. Šobrīd tur ir iespējams atpūsties, vingrot un ir izveidoti jauni spēļu laukumi bērniem un īpaši laukumi suņiem. Jauniešiem vislabāk patīk sporta komplekss, kur vasarā notiek Ghetto games pasākumi, bet ziemā iespējams slidot. Šajā sporta kompleksā iespējams trenēties florbolā, basketbolā, ielu dejošanā un ielu vingrošanā. Tieši pretī parkam atrodas „Ghetto burger”, kur var paēst pēc sporta nodarbībām vai izklaidēm.

Ir pieejams arī lielais Daugavas stadions, kurā jaunieši trenējas futbolā. Tur arī notika XI skolu jaunatnes Dziesmu un deju svētku dejotāju mēģinājumi un koncerti.

Manuprāt, Grīziņkalnā pietrūkst kafejnīcas. Es ceru, ka nākotnē Grīziņkalna kvartālā būs plašākas iespējas vērot sportistus un pašam nodarboties ar sportu. Es vēlētos, lai izveido sporta centru, kur varētu atpūsties kopā ar draugiem un redzēt daudz ko interesantu visu cauru gadu.

Evelīna Marta Svekre
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģermanis

Mana apkaime, manas apkaimes stāsts.

Mani sauc Roberts Drūnesis. Es dzīvoju Iļģuciemā, Palangas ielā.

Man patīk mana apkaime. Piemēram klausīties mājas pagalmā spalīgās putnu skaņas. Ziemā es pagalmā varu šļūkt ar ragaviņām ja gadās kāds pauguriņš. Rudenī es varu lasīt sātās koku lapas. Vasarā varu šeit satikt draugus un braukāties ar riteniem. Manā apkaimē ir daudz ko darīt. Tik liela izvēle. Es pie mājām varu dzirdēt autobusu trokšņus. Varu vērot, kā apkārtējie iedzīvotāji dodas savās dienas gaitās. Iļģuciemā ir viens liels tirdzniecības centrs. Tur ir dažādi paviljoni, viens liels veikals, kur iekšā ir daudz veikalu, pie lielveikala pārdod bodītēs puķes, ogas, augļus un vēl visādus sīkumus. Man pie mājām un apkārt ir daudz rotaļu laukumu un stadionu. Es bieži eju uz Iļģuciema bibliotēkām. Tajās ir draudzīgi bibliotekāri kuri ir atsaucīgi un izpalīdzīgi. Viņi palīdz atrast grāmatas dažreiz kādu krustvārdu mīklu. Ja man prasītu, ko es gribētu, lai vēl manā apkaimē pārveido, es teiktu: Es vēlētos vairāk apģērbu veikalu, lai atjaunina pagalmos rotaļlaukumus. Lai Nordeķu parks kuru jau pat sauc par suņu parku tiktu atjaunināts un tas būtu interesantāks, lai tajā ir daudz vairāk rotaļu un spēļu laukumu. Es vēlos, lai būtu ierīkoti apstādījumi. Lai Iļģuciemā būtu daudz jaunu projektu piemēram, skaistas privātmājas, dzīvokļi, būtu labi arī metro☺ un pats galvenais, lai būtu daudz iespēju izklaidēties, izglītoties, kļūt sportiskiem jauniešiem, bērniem, pieaugušajiem un veciem cilvēkiem.

Es vēlos lai šie mani sapņi varētu piepildīties, un, lai visās Rīgas apkaimēs būtu radoši, gudri bērni ar radošām iztēlēm! Lai visi labie sapņi piepildās! ☺

Roberts Drūnesis
Āgenskalna sākumskola, 5. klase
pedagogs Zaiga Vanaga

Mana apkaime. Iļģuciems.

Es dzīvoju Iļģuciemā. Es uzskatu, ka tā ir ļoti laba vieta, kur dzīvot.

Blakus manām mājām ir mežs, tuvu arī veikals. Nu patiesībā – 4 veikali. Tas, ka tuvu ir veikals, ir ļoti parocīgi. Piemēram, vasarā es varu ātri aizskriet pēc saldējuma.

Kādus 3 kilometrus no manām mājām ir Dzegužkalns. Tur bieži notiek dažādi koncerti.

Vasarās man arī patīk tas, ka jūra nav pārāk tālu. Līdz jūrai ir jābrauc kādas trīsdesmit minūtes.

Manā apkaimē ir arī vairākas upes, pa kurām mēs mēdzam izbraukt ar laivu.

Vēl tuvu mājām ir Nordeķu parks. Tur bieži var aiziet pabarot pīles. Nordeķu parkā ir arī spēļlaukums, uz kuru es agrāk bieži gāju.

Iļģuciema kultūras namā es kādreiz gāju dejošanā, bet tagad es tur eju uz koncertiem.

Es nedzīvoju varbūt Rīgas labākajā un interesantākajā vietā, bet mana apkaime ir ļoti laba.

Imanta - mans rajons

Imanta - tas ir mans rajons. Tā ir vieta, kur es piedzimu un dzīvoju. Tā ir vieta, kur dzied mana dvēsele! Nav svarīgi kas mainīsies pēc daudziem gadiem un kur es dzīvošu. Mana sirds vienmēr piederēs manai mīļai Imantai. Tieši tāpēc es uzrakstīju šo sacerējumu, jo es vēlos, lai mana Imanta uzplauktu.

Es ļoti mīlu savu Imantu. Es mīlu Imantas mājas, es mīlu cilvēkus, kuri dzīvo Imantas mājās, es mīlu Imantas ielas, kur pastaigājos kopā ar manam draudzenēm, es vienmēr varu uzelpot vissvaigāko gaisu pilsētā. Kad es staigāju pa Imantas ielām, es vienmēr atceros savu bērnību, es atceros kā mēs pastaigājāmies ar maniēm vecākiem pa mazām ieliņām un gājām uz mūsu brīnišķīgo Imantas mežu, kā mēs visi smējāmies un ēdām ļoti garšīgo saldējumu. Katru reizi, kad es biju gājusi Imantas mežā, es jutos kā maza princese svešā zemē, vai gluži otrādi - kā mednieks, kurš atnācis mežā pēc jaunā laupījuma.

Kad man palika septiņi gadi es sāku mācīties Rīgas Anniņmuižas vidusskolā, kur mani gaidīja ilgie mācību gadi - brīžiem smagi, bet vienmēr priecīgi gadi. Es patiešām ļoti mīlu savu skolu. Es vienmēr gāju skolā ar prieku, kā arī visi mani skolasbiedri. Protams, brīžiem gadās tā, ka man negribas iet skolā un gribētos palikt mājās un gulēt saldā miegā. Bet kad es iedomājos, ka skolā šodien mani gaida daudz pozitīvas emocijas un jaunas zināšanas, tad es vienkārši ceļos augšā un eju skolā kur mani gaida skolotāji un klasesbiedri. Mūsu skolā mācīties tiešam ir viegli un patīkami, ar mūsu skolotājiem ātri varam atrast kopēju valodu, jo viņi ir vislabākie skolotāji Latvijā. Es esmu ļoti priecīga, ka dzīvoju tik labā vietā un mācos mūsu brīnišķīgā skolā.

Es gribu, lai Imantā uzceltu peldbaseinu. Diemžēl, Imantā praktiski nav peldvietu un atpūtas vietu, kur cilvēki var atpūsties, peldēties un sauļoties. Ja Imantā būtu peldbaseins, puikas un meitenes varētu tur iemācīties peldēt un nodarboties ar ūdens sporta veidiem. Pieaugušie cilvēki arī varētu nodarboties peldbaseinā ar peldēšanu. Katru vasaru es dzirdēju jaunumus, ka Latvijas upēs, ezeros un jūrā slīkst cilvēki. Diemžēl, diezgan bieži, starp noslīkušajiem ir pusaudži un bērni. Ja Imantas puīši un meitenes iemācīsies peldēt, tad viņi nekad nekļūs par nelaimes upuriem. Tieši tāpēc es gribu, lai Imantā būtu peldbaseins.

Jekatarīna Ivanova
Rīgas Anniņmuižas vidusskola, 8. klase
pedagoģs Jeļena Maļceva

Mana apkaime. Imanta.

Mana apkaime nav ļoti plaša, bet te ir manas mājas.

Šodien savu apkaimi redzu saspringtu, jo dzīvoju Imantā. Katra diena man ir saspringta, jo pa dienu man ir daudz jāizdara, no daudz kā jāuzmanās.

Uz mājām nebraucu ar tramvaju, jo tad man ir jāiet pa ielu, kur cilvēku tikpat kā nav, turklāt man nepatīk iet pa to ielu. Uz mājām braucu ar autobusu, jo tā ir drošāk. Mamma un tētis par mani uztraucas un neatļauj iet pa šaurām vai nomaļām ielām.

Bez tā visa mana apkaime ir skaista, it īpaši ziemā. Dzīvoju Kooperatīva ielā un negribētu dzīvot kur citur. Es nedzīvoju privātmājā, bet daudzdzīvokļu mājā. Pārnācām uz šejieni dzīvot pirms desmit gadiem, jo iepriekšējā dzīvoklī mums, četriem cilvēkiem, kļuva par šauru. Esmu pieradusi pie mājas apkaimes. Neuztraucos par to, jo domāju tikai pozitīvo.

Pie mājas mums ir skaists pagalms. Tur kopā ar draugiem taisu ballītes. (Kopš esmu izaugusi, es gan tur kādu laiku neesmu bijusi.)

Iela, pa kuru eju uz mājām no skolas, ir ļoti skaista, jo tur ir daudz koku.

Nākotnē es vēlētos, lai manā apkaimē ir vairāk koku un vairāk drošības.

Laura Lielkalne
Āgenskalna sākumskola, 6. klase
pedagogs Benita Trasūne

Mana apkaime. Imanta.

Manai apkaimei nav kādas īpašas vēstures vai stāsta, bet tomēr tajā var atrast ko interesantu.

Mājup es galvenokārt braucu ar 4. tramvaju, kuram tur ir galapunkts.

Kad pāreju pāri ielai, vienmēr nākas iet garām veikalam. Patiesībā tas ir pat neliels komplekss, kurā ietilpst veikals „Mego”, kafejnīca un spēļu zāle „Zilais dimants”.

Tad, ejot tālāk pa Dammes ielu, var ieraudzīt manu māju, kuras pirmajā stāvā no tirgus puses ir šūšanas darbnīca un datoru remonts.

Kā jau iepriekš minēju, mums pie mājām ir tirgus, kurā mēs parasti pērkam zaļumus un gaļu.

Pāri ielai pārejot, atrodas mans bijušais bērnudārzs „Cielaviņa” un tieši blakus tam – skola ar pirms diviem gadiem uzceltu futbola laukumu.

Ja iet atpakaļ pa to pašu ielu un nogriežas uz autoremonta darbnīcas pusi, ejot gar veikalu, nonāksim līdz autobusu pieturai, pie kuras ir gājēju pāreja. Pārejot pāri ielai, sākas liels mežs, caur kuru ejot, var nonākt līdz pat Jūrmalai.

Es aprakstīju savas tuvākās apkaimes ievērojamākās vietas, kuras man likās interesantas.

Kaut gan tas bija tikai daudzstāvu māju rajons, te tik un tā var atrast, ko ieraudzīt.

Laura Šņucina
Āgenskalna sākumskola, 6. klase
pedagogs Benita Trasūne

Mana apkaime. Imanta.

Es dzīvoju Imantā Slokas ielā.

Imanta bieži izceļas ar kaut ko negatīvu: ar vardarbību, mašīnu dedzināšanu, zagļiem... Taču Imantā ir svaigs gaiss, ir jauki šeit dzīvot.

Skatoties pa virtuves logu, es redzu nelielas smilšu kaudzes, tikko iestādītus kokus un krūmus, nesen ieraktu bruģa taciņu, jo aptuveni pirms mēneša šeit beidzās būvdarbi – bija jānomaina ūdens caurules. Tad bija interesanti skatīties laukā pa logu un pētīt, kā viņiem veicas ar būvdarbiem. Tagad zālīte jau ir sazaļojusi, krūmiņi paaugušies, būvdarbi beigušies.

Mums kaimiņos dzīvo jauki un daži arī bagāti iemītnieki. Savas mašīnas viņi atstāj stāvvietā, kas atrodas mājas otrā pusē.

Aizeju uz savu istabu, apskatos pa logu, un tur es redzu slavenās „Dammes Liepas.” Tās pabeidza celt pavasarī. Arī tās bija interesanti vērot, kad vēl notika būvniecība. Bija interesanti vērot, kā ceļ katru stāvu. Braucot uz skolu, paskatos uz tām un skaitu, cik jaunu iedzīvotāju uzradušies.

Vēl pa logu redzams veikals „Lats”. Šo veikalu pavisam nesen pārbūvēja lielāku un plašāku.

Manuprāt, Imantā ir labāk dzīvot nekā pašā Rīgas centrā. Te nav tāda satiksme kā centrā. Manā apkaimē ir mazāk atkritumu, piesārņojuma un vairāk svaiga gaisa, jo šeit ir meži, parki, pļavas un brīvība.

Laura Rozentāle
Āgenskalna sākumskola, 6. klase
pedagogs Benita Trasūne

Eseja Manas apkaimes stāsts

„Manas mājas ir mana pils” pilnīgi piekrītu šim teicienam. Esmu dzimusi Rīgā un dēvēju sevi par rīdzinieci, lai gan mani vecāki ir īsti kurzemnieki. Tēta dzimtā pilsēta ir Ventspils, bet mammas Tukums.

Manas mājas ir Rīgas pilsētas apkaimē Pārdaugavā, Imantā. Domāju, ka Imanta ir viena no skaistākajām vietām Rīgā.

Mūsdienu Imanta, kas ir viena no lielākajām Rīgas apkaimēm, izveidojusies uz četrus muižu zemēm – Zolitūdes muižas, Anniņmuižas, Lielās Dammes muižas un Mazās Dammes muižas. No visām muižām ir saglabājusies tikai Anniņmuižas kungu māja, bet liecības par pārējām muižām ir meklējamas tikai Imantas ielu nosaukumos.

Vienas no senākajām ziņām par šodienas Imantas teritoriju ir saglabājušās no 15. – 17. gs., kad šajā vietā turīgākie rīdzinieki, līdzīgi kā citur Pārdaugavā, no pilsētas iznomāja zemes gabalus, ko sāka apbūvēt ar nelielām muižām.

Blakus manām mājām ir Anniņmuižas mežs, kas ir labiekārtots ar pastaigu takām, apgaismots ar modernām laternām un ziemā izveidota slēpošanas trase.

Rozā veloceliņš, kas sākas un iet cauri visai Imantai, aizved līdz pašai jūrai, bet no Imantas dzelzceļa stacijas var doties gan uz Rīgu, gan Jūrmalu.

Manām mājām blakus atrodas mans pirmais bērnudārzs un mana pirmā skola – Rīgas Imantas vidusskola. Šeit dzīvo mani pirmie draugi un klases biedri ar kuriem darītas lielas lietas un ne tik lielas. Pēc skolas regulāri tika apmeklēti rotaļu laukumu un izmēģinātas katras šūpoles.

Ir divas būtiskas lietas, kas cilvēkā raisa asociācijas par mājām un to atrašanās vietu. Tā ir mīlestība un drošība. Mājas ir visskaistākā un vismīļākā vieta uz pasaules, kur vienmēr vari atgriezties. Mājās sagaida lietas, kas ir mīļas un nozīmīgas. Bet galvenais jau nav mantas, bet cilvēki, kas Tevi mīl un kuriem tu esi vajadzīgs un neesi vienaldzīgs. Man ir mīļi tie cilvēki, kas ir ar mani un ap mani, kas uzmundrinājuši, sarājuši, mācījuši un iedrošinājuši. Mājas ir mana ģimene.

Grēta Grauda
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģermanis

Jugla.

Jugla ir Rīgas pilsētas daļa. Juglas apkaime atrodas Rīgas austrumu daļā. Jugla ir otrs lielākais rajons Rīgā. Juglā ir ļoti daudz dabas, tajā atrodas vairāki ezeri, piemēram, Ķīšezers, Juglas ezers, Bābelītis, Dambjapurva ezers un Velnezers, kā arī upes Meldrupīte, Strazdupīte, Piķurga un Šmerļupīte. Šeit atrodas arī daudz mežu.

Juglai ir bagāta vēsture. Šeit 19. gadsimtā strauji attīstījās rūpniecība un tika uzbūvētas dažādas rūpnīcas kā, piemēram, 1812. gadā tika nodibināta cukura fabrika, 1827. gadā linu auduma manufaktūra, 1859. gadā Juglas muižā izveidoja papīrfabrika un citas rūpnīcas. Jugla turpināja būt nozīmīgs ražošanas centrs arī Latvijas pirmās republikas un LPSR pastāvēšanas laikā. Padomju gados īpaši iezīmējās kā tekstila rūpniecības rajons, šeit atradās fabrikas „Rīgas audums” un „Rīgas manufaktūra”. Mūsdienās rūpnīcu ēkas ir saglabājušās un tagad tajās ir iekārtojušies dažādi uzņēmumi un firmas. Šobrīd Jugla vairs nav tik izteikti rūpnieciskais rajons, tā šobrīd pilda dzīvojamā rajona funkciju.

Lielākās ielas Juglā ir Brīvības iela un Juglas iela. Juglā vienmēr ir bijusi laba satiksme ar Rīgas centrālo daļu. Tramvajs uz Juglu kursē jau no pagājušajā gadsimta sākuma, nesen sliedes ir atjaunotas un pa tām brauc jaunie zemās grīdas tramvaji. Ar 6. maršruta tramvaju var aizbraukt no Juglas līdz pat Rīgas Valsts 2. ģimnāzijai. Cauri Juglai kursē arī autobusi, trolejbusi un vilciens.

Netālu no manas mājas Juglā atrodas Bābelīša ezers, kurā vasarā var peldēties. Šo ezeru ieskauj mežs, kurā atrodas pus sabrukusi elektrostacija. Tā ir diezgan baisa celtnē, kurā ir bailīgi uzturēties, jo tur ir tumši. Bābelīša mežā ir daudz meža cūkas, kuras es pati esmu redzējusi.

Man patīk dzīvot Juglā, jo šeit ir daudz mežu pa kuriem dažreiz ir interesanti pastaigāties, kā arī man patīk upes un ezeri, kas šeit atrodas. Juglā dzīvot ir ērti arī tādēļ, ka šeit cauri iet tramvajs, ar kuru var viegli un ātri nokļūt Rīgas centrā.

Signe Folkmane
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģermanis

Katlakalns

Katlakalns – maza Rīgas apkaime uz dienvidaustrumiem no Rīgas centra. Tā platība ir 1554 km² un pēc 2010. gada datiem Katlakalna apkaimē dzīvoja 123 iedzīvotāji.

Katlakalns ir apdzīvota vieta ar baznīcu un citām ievērojamām vietām. Katlakalnā ir ļoti skaista baznīca, kas ieskauta starp priedēm, katru svētdienu īsi pirms dievkalpojuma skandina savu zvanu. Baznīcā ir arī 1871. gada ērģeles, kuras katru svētdienu iepriecina cilvēkus dievkalpojuma laikā. Vēl Katlakalnā ir tāda vieta kā Katlakalna kapi un Garlība Merķeļa piemineklis. Kapi ierīkoti 1938. gadā, savācot vienkopus pirmajā pasaules karā un Brīvības cīņās kritušo piņšļus no dažādām Katlakalna pagasta vietām. Katlakalna priedes – tās apskauj gan Katlakalna luteriešu baznīcu, gan Katlakalna kapus. Tā ir apmēram 200 gadus veca, dabiska priežu audze, kas kopš 1977. gada iekļauta valsts aizsargājamo dabas objektu sarakstā, un tās aizņem 13,6 ha lielu platību. Katlakalns robežojas arī ar Rāmavu un Valdlaučiem. Rāmava ir mazs privātmāju rajons, kurā es dzīvoju jau 10. gadu un man šeit ļoti patīk, taču Rāmavā ir arī vēl neliela moto trase, veikaliņš, zirgu stallis, viesu māja un „Rāmavas Depkina muiža”. Šī muiža ir netālu no Katlakalna kapsētas, kurā apglabāts muižas kādreizējais īpašnieks Garlībs Merķelis. Mūsdienās redzamās muižas kungu māja ir pamatā klasicisma formās ieturēta divstāvu koka ēka ar augstiem bēniņiem. Ēku ieskauj ainavu parks ar dažādām reto koku sugām un nelielu upīti. Valdlauči – robežojas ar Rāmavu un Katlakalnu. Tā ir apdzīvota vieta ar aptuveni 1520 iedzīvotājiem. Valdlauči atrodas 8,3 km no Rīgas centra, un tie ir izveidojušies jau 19. gadsimta beigās. Valdlaučos ir gan skola, gan bērnudārzs, futbola un basketbola laukumi. Valdlauči sastāv pārsvarā no daudzdzīvokļu mājām, bet aiz izstāžu kompleksa „Rāmava” veidojas privātmāju rajons.

Man patīk dzīvot Katlakalna apkaimē, jo šeit nav daudz cilvēku un ir viss, ko vajag.

Mārtiņš Miesnieks
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģermanis

Ķengarags nākotnē.

Nākotnē mēs gribētu, lai Ķengaragā uzceltu kino „Ķengaraga Minioni”. Priekš kam tas vajadzīgs? Lai kas grib paskatīties kādu jauno filmu, lai tiem nav jābrauc uz centru. Tāpēc tie, kas dzīvo Ķengaragā būs laimīgi. Man tas ļoti patiktu. Bet lai cilvēki būtu vēl laimīgāki, tam ir jābūt lētam. Tā arī ir mūsu ideja. Viņam ir jāizskatās kā miniomam. Protams, jābūt dzeltenam. Būs 30 stāvi. Ar 5 veikaliem, kur pārdotu saldumus. Katrā stāvā rādīs citu filmu.

Vēl mēs gribētu, lai Ķengaragā būtu Ķengaraga vēstures muzejs. Tur varētu uzzināt kā radies Ķengarags. Par to, kas agrāk bijis Ķengaragā. Par to kādi apskates objekti bijuši Ķengaragā. Vēl tur būtu neliela vēsture par Ķengaragā ievērojamiem apskates objektiem un vietām.

Mēs vēlētos, lai bērniem un pieaugušajiem būtu iespēja mācīties, ko viņi grib un vēlētos. Mēs arī gribam, lai viss būtu ekoloģiski un nekaitētu dabai. Arī gribētos, lai būtu ērtāki pārvietošanās veidi. Sporta aktivitātes arī būtu vajadzīgas.

Alekse Boneta Anna
Rīgas 25. vidusskola, 5. klase
pedagogs Iveta Zelča

Mana apkaime – Ķīpsala.

Ievads.

Ķīpsalā es pavadu ļoti daudz laika, tur atrodas manas otrās mājas, kur dzīvo mans vectēvs. Tur ir dzīvojusi arī mana mamma.

Ķīpsalai ir interesanta ģeogrāfija un vēsture. Ķīpsala ir pussala. Daļa no pussalas ir veidojusies no smiltīm, kuras viduslaikos, kā arī vēlāk tika izmantotas tirdzniecības un zvejas kuģos par balstu. Kad kuģi atgriezās ostā, balstam izmantotās smiltis tika izbērtas krastā.

Izglītošanās un aktivitāšu vietas.

Ķīpsala ir pilsētas daļa, kurā ir iespēja iesaistīties dažādās aktivitātēs. Tajā atrodas Ķīpsalas izstāžu halle, Rīgas Tehniskā universitāte, Ķīpsalas peldbaseins, kā arī pludmale. Manuprāt, tā ir perfekta, jo papildus peldēšanās iespējām tajā ir volejbola tīkls. Ķīpsalas kempingā, kā arī vairākās viesnīcās var apmesties tūristi. Arī es pati esmu gājusi Ķīpsalā peldēt gan baseinā, gan pludmalē un esmu bijusi vairākās izstādēs.

Ķīpsalā ir arī keramikas darbnīca – ceplis, kur var nopirkt daudz un dažādus māla izstrādājumus. Kad biju mazāka, es uz cepla veikaliņu ļoti bieži gāju un man tur ļoti patika.

Ķīpsalā ir arī iespēja izglītoties Starptautiskajā angļu skolā.

Infrastruktūra.

Manuprāt, Ķīpsalā vajadzētu uztaisīt labākus ceļus. Piemēram, tie kuri dzīvo lielākā attālumā no pieturas nevar aizbraukt, jo autobuss kursē tikai reizi stundā. Ar skrejriteni, skeitu, vai jebko citu to arī ir grūti izdarīt dēļ sliktajiem ceļiem un trotuāriem. Kā piemēru es varu minēt Balasta Dambja trotuārus. Pa braucamo daļu nevar pabraukt, jo tas ir bruģis, bet arī trotuāri ir slikti – ļoti šauri un ar daudz bedrēm. Būtu ļoti jauki, ja tiktu uzbūvēts arī kāds skeitparks, jo arī Ķīpsalā ir cilvēki, kas dēļ skeitparka nevēlas braukt uz centru vai citur tālu prom.

Arhitektūra.

Ķīpsalā atrodas ļoti daudz vecas ēkas, kuras ir gandrīz vai sabrukušas. Dažas ir tādas, kuras jebkurā mirklī var uzgāzties virsū. Tāda manam vectēvam nesen bija kaimiņos, bet to paspēja nojaukt pirms tā sabruka. Katru reizi, kad gāju garām, gāju pa pretējo ielas pusi.

Ķīpsalas arhitektūrai ir arī pozitīvā puse. Tās lielākā vērtība ir vēsturiskā koka arhitektūra atšķirībā no iepriekš minētajām mājām. Arhitekta Zaiga Gaile rūpīgi cenšas saglabāt Ķīpsalas vēsturiskās koka mājas. Manuprāt, visas viņas projektētās mājas ir ļoti skaistas, un par tādām gan ir prieks! Es ceru, ka arī turpmāk Rīgas Dome turpinās celt ēkas, kuras neiederas Ķīpsalas vidē.

Ingūna Skujiņa
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģērmanis

Ķīpsala.

Es dzīvoju Ķīpsalā. Ķīpsala ir pussala. Esmu dzīvojusi Ķīpsalā kopš 7 gadu vecuma un esmu uzzinājusi diezgan daudz par šo pussalu.

Ķīpsalas garums ir aptuveni 2,7 km, platums 500m un kopējā platība ir ap 1 km². Ķīpsala atrodas 3 – 5 m virs Daugavas ūdens līmeņa. Ķīpsalu veido 8 – 15 m biezs smilšu slānis ar dūņainu smilšu starpkārtām.

Sākumā Ķīpsala nebija viena kopīga pussala. Tā sākumā bija sadalīta vairākās daļās vai precīzāk vairākās salās. Šīs salas bija „Mazā Klīversala” un „Burkānu sala”. Vēlāk jau radās vairāki smilšu sēkļi, kas savienoja šīs salas un izveidojās Ķīpsala. Ķīpsalas nosaukums sākumā bija Žagarsala. Žagarsalas vārds radās no kāda zvejnieka, kas makšķerēja Daugavā. Bet vēlāk nosaukums „Žagarsala” pārveidojās uz nosaukumu „Ķīpsala”. Nosaukums Ķīpsala radās no „Pētera Ķīpša sētas”. Visi, kas dzīvoja Ķīpsalā, lielākoties nodarbojās ar zvejniecību, tāpēc daudzas Ķīpsalas ielas ir saistītas ar zvejniecību. Dažu ielu nosaukumi ir Kaiju, Enkura, Ķīpsalas, Zvejnieku, Ogļu, Matrožu, Tiklu, Loču iela. Ķīpsala atrodas Pārdaugavā, Kurzemes rajonā.

Padomju gados bija iecere būvēt „RTU” un pārveidot Ķīpsalu par studentu pilsētītiņu. Tomēr laika gaitā Ķīpsala kļuva par sabiedrisku centru – tajā ir Preses nams, Saules Akmens (Swedbank centrālā ēka), tirdzniecības centrs Olympia, RTU fakultātes un peldbaseins, RTU Izstāžu halle, viesnīca Islande, Starptautiskā skola Rīga, Latvijas keramikas mākslas centrs, Žaņa Lipkes memoriāls, Ķīpsalas katoļu klosteris, Rīgas jahtklubs.

Ķīpsalu ar pilsētas centru savieno Vanšu tilts. Nesen pie Vanšu tilta Ķīpsalā tika izveidota pilsētas pludmale, kurā pilsētnieki var atpūsties, spēlēt volejbolu, futbolu, atpūsties pludmales kafejnīcās.

Milzīgu ieguldījumu Ķīpsalas arhitektūras, plānošanas un attīstības jomā devuši Zaiga un Māris Gaiļi, kuru ģimene joprojām arī paši dzīvo Ķīpsalā.

Ķīpsalas teritorija ietilpst Unesco Pasaules Kultūras un dabas mantojuma vietas – Rīgas vēsturiskā centra – aizsargjoslā.

Ķīpsalas attīstība parāda to, ka visas lietas sākas no mazumiņa, jo Ķīpsala sāka veidoties no viena zvejnieka. Dzīvē viss attīstās, mainās un ne vienmēr varam paredzēt nākotnes izmaiņas.

Betija Valciņa

Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģērmanis

Mežaparka apkaime

Manā apkaimē ir ļoti daudz koku, tāpēc arī to sauc par Mežaparku, bet kāpēc par parku, jo manā apkaimē ir parks. Netālu no manām mājām atrodas veikals „Mežaparka veikals”, tur es bieži sarunāju satikšanos vietu ar draugiem. Manā apkaimē viss iecienītākā vieta ir zooloģiskais dārzs, jo brīvdienās tur ir daudz cilvēku. Pāri ielai ir Narvesens un pārtikas veikals. Man katru dienu treniņi notiek Ķeizarmežā, arī sporta, atpūtas vieta ir Mežaparkā.

Pie Ķīšezera arī ir kafejnīcas. Mana iemīlotākā ir „Cabo”, bet tur ir ļoti dārgi, turpretim es trenējos braukāt ar „vindsurfingu”. Runājot par izklaidēm vēl manā apkaimē ir meža kaķis, bērnu laukumiņš. Meža kaķis atrodas mežā pie lielās Mežaparka estrādes. Katrs cilvēks vēlas sportisku brīvdienu, jānāk uz meža kaķi. Mežaparka estrādē notiek visādi koncerti kā dziesmu svētki, dziesmu un deju, Prāta vētras koncerts un vēl daudzi citi. Es brīvdienās braukājos ar skrituļdēli. Parasti braukājos pa Mežaparka aleju, jo garais ceļš ir labi braukājams. Mežaparkā atrodas arī mana vecā, mīļā skola, tur es mācījos 6 gadus.

Pretī manai vecajai skolai ir tenisa korti. Manā apkaimē atrodas arī pasts. Pastā es saņemu preces, ko pasūtīju. Gustavs Ādolfs arī atrodas Mežaparkā, tur pārdod garšīgās bulciņas. Es domāju, ka dzīvoju diezgan labā rajonā, jo blakus ir Ķīšezers, kā arī mani draugi. Mežaparks ir laba atpūtas vieta gan lieliem, gan maziem. Peldētājiem, basketbolistiem vieta ir Ķeizarmežā, kā arī tiem, kuriem gribas palikt pa nakti. Tiem kuriem vajag baznīcu, pretī Ķeizarmežam ir arī baznīca. Mežaparks ir skaists pats par sevi, bet 1. vietu ieņem mūsu vecās mājas. Manai mājai šogad paliks 100 gadu jubileja. Mežaparks ir viss ideālākā vieta fotogrāfiem, jo manā apkaimē ir daudz labu skatu.

Dāvis Siders

Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģērmanis

Mana apkaime - Mežaparks

Es dzīvoju Mežaparkā un manā apkaimē ir dažas skaistas un apskatāmas vietas. Pāri ielai aug milzīgs ozols. Arī manā dārzā ir daudz koku: ābeles, ķirši, plūmes, bērzi, kļavas un daudz skaistu puķu. Mēs ar ģimeni, mūsu dārziņā, savam priekam audzējam arī ķirbjus, pupas, zemenes. Mežaparkā atrodas vienīgais Latvijas lielākais zoodārzs, kurā var apskatīt dažādus dzīvniekus un kukaiņus. Tomēr daudzi dzīvnieki ir izzuduši no zoodārza. Netālu no manām mājām atrodas lielā Mežaparka estrāde, kurā šogad notika „Dziesmu un deju svētki”. Mežaparka estrādē šogad biju pirmo reizi un piedzīvoju jaunas, labas un jautras emocijas. Netālu atrodas arī Ķīšezers, kurš ziemā nav pārāk labā stāvoklī, jo ir ļoti piesārņots un mētājas dažādi atkritumi. Sporta kompleksā „Ķeizarmežs” es eju uz basketbola treniņiem un peldēt. Mežaparkā notiek ļoti ievērojami pasākumi kā piemēram maratons „Nike Riga run”, dažādu Latvijā un Pasaulē zināmu koncerti un dažādi pasākumi. Apkārt manām mājām atrodas simtgadīgi un pat vecāki koki. Mums ir ļoti pateicīga vieta Rīgā, jo, manuprāt, pie mums Mežaparkā ir ļoti tīrs un svaigs gaiss. Netālu no mājām atrodas tramvaja pietura, kas man ļauj aizkļūt uz Rīgas centru un atpakaļ. Pie mums pieejams arī Retro tramvajs, kurš kursē piecas, sešas reizes dienā. Man kaimiņos dzīvo leģendārs tulpju selekcionārs Ēvalds Paupers. Katru vasaras sākumu, no sava balkona, es varu vērot krāšņos ziedus. Otrus kaimiņos dzīvo ļoti populārs un pasaulē zināms čellists Kārlis Auzāns, kurš kādreiz spēlēja grupās „Melo-M” un „Autobuss debesīs”. Man ļoti patīk dzīvot Mežaparkā un domāju, ka arī dzīvošu vēl ilgu laiku. Kā jau teicu te ir vissvaigākais gaiss un vismierīgākā vieta Rīgā, kur atpūsties ar savu ģimeni vai draugiem.

Roberts Vitols

Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģērmanis

Mežaparks

Mežaparks ir viena no dārzu pilsētām. Tas veidots ar nodomu, ka cilvēki no Rīgas centra brauks uz Mežaparku atpūsties parkā. Te ir ne tikai parks, bet arī skaistas villas, kuras ieskauj labi kopti dārzi. Cilvēki pastaigājoties pa Mežaparka ieliņām var priecāties par skaistajiem namiem un brīnišķīgajiem dārziem.

Mana skolas atrodas Mežaparkā. Braucot uz skolu, es redzu, ka agrākajā armijas teritorijā top Jaunais Mežaparks vai Mežaparka rezidences. Kāds tas būs? Vai tikpat interesants kā vecā Mežaparka daļa?

Bieži es braucu pa Hamburgas ielu, jo tā ir zaļa, klusa. Te ir daudz skaisti restaurētu villu. Tomēr citviet var ieraudzīt mājas, kuras neiederas šajā vietā.

Visi zinām, ka Mežaparks atrodas blakus Ķīšezeram. Turp mēs dodamies uz atpūtas parku. Parkā atrodas visiem pazīstamā Mežaparka Lielā estrāde, kurā varam baudīt pasākumus un koncertus.

Manuprāt, parks ir lieliska vieta aktīvajai atpūtai un izklaidei. Te ir arī iespaidīgs rotaļu laukums bērniem, piedzīvojumu parks "Mežakaķis", sporta inventāra noma, velosipēdu un skrituļslidu noma. Katrs var izvēlēties to, kas sirdij tuvāks.

Mežaparkā arī ziemā ir ko darīt. Ķīšezera ledus piemērots ne tikai zemledus makšķerēšanai, bet arī slidošanai un pat hokeja spēlēšanai. Visiem iesaku izmēģināt kameršļūkšanu, kas ir ļoti jautrs pasākums!

Vislabāk izpriecās Mežaparkā man patīk baudīt ģimenes vai draugu kompānijā. Mēs nopērkam ko gardu kafējnīcā "Gustavs Ādolfs" un dodamies izklaidēs.

Man pašam ļoti patīk Mežaparks ar tā neatkārtojamo vidi un izklaidēm. Iesaku ikvienam iegriezties Mežaparkā un izbaudīt tā bagātības, vērot tā attīstību un augt pašiem līdz!

Rūdolfs Pomerancevs
Rīgas Jāņa Poruka vidusskola, 6. klase
pedagogs Zene Grīnberga

Mana apkārtnē.

Es pati dzīvoju Čiekurkalnā, bet lielāko dienas daļu pavadu Mežaparkā, tāpēc es domāju, ka Mežaparks ir mana apkārtnē. Mežaparkā ir arī skola, kurā es mācos. Līdz ar to visvairāk laika pavadu Mežaparkā!

Mežaparks ir ļoti interesants rajons. Mežaparkā gandrīz vienmēr ir ko darīt. Mēs ar draudzenēm parasti pēc skolas ejam uz kafejnīcu „Gustavs Ādolfs”. Ko tik mēs tur nedarām! Smejamies, raudam, bēdājamies, priecājamies, svinam, plānojam un runājam. Bet, ja tā aizdomājas, ko īsti nozīmē šīs kafejnīcas nosaukums? Vai tas ir cilvēks, kurš uzcēla šo kafejnīcu un nosauca to savā vārdā? Nē! Gustavs Ādolfs bija Zviedrijas karalis. Viņš 1621.gadā aplenca Rīgu un ierīkoja te sava karaspēka nometni. Tad šo vietu sāka saukt par Ķeizarmežu. Mežaparks savu nosaukumu ieguva tikai 1923.gadā.

Vispazīstamākā vieta Mežaparkā ir Mežaparka Lielā estrāde. Estrādē ir notikuši dažādi koncerti un pasākumi, piemēram, Dziesmu un deju svētki. Vēl nesen mēs ar klasi piedalījāmies „Nike Riga Run” maratonā, kas notika Lielajā Estrādē.

Mežaparkā ir pieejamas arī sportiskas aktivitātes, piemēram, „Meža kaķis”! „Meža kaķis” ir domāts cilvēkiem, kuriem patīk dažādi pārbaudījumi un šķēršļi. Es pati esmu bijusi „Meža kaķī” un tur patiesi ir interesanti. Šīs šķēršļu trases tika atvērtas tikai 2010.gadā, un tas nav nemaz tik sen! Man un draugiem šī vieta ļoti patīk.

Viena no labākajām vietām Mežaparkā ir Ķīšezers. Ķīšezērā gandrīz vienmēr ir silts ūdens. Mēs ar draudzeni tur ejam peldēties vasarā, un, kad mums nav ko darīt, mēs spēlējam spēli „Pieskaries ūdensrozei!”. Tā ir ļoti jautra spēle. Tu atrodi ūdensrozi un tad centies aizpeldēt pie tās, pieskarties un atpeldēt atpakaļ. Tas nav nemaz tik viegli, bet ir interesanti!

Mežaparkā ir vieta ar nosaukumu „Ķeizarmežs”. Tur atrodas gan viesnīca, kurai ir trīs zvaigznes, gan sporta bāze. „Ķeizarmežā” es eju uz peldēšanu, bet tur ir arī citi sporta veidi kā, piemēram, basketbols un futbols.

Nesen sāka būvēt „Mežaparka rezidenci” jeb „Jauno Mežaparku”. Tajā tiek būvētas jaunas mājas un ēkas. Agrāk „Jaunajā Mežaparkā” bija iecerēts būvēt debesskrāpju, bet tos nebūvēs, jo nav pietiekami laba zeme. Es ļoti vēlos apskatīt „Jauno Mežaparku”, jo tas varētu būt interesanti.

Ja vēlies no Mežaparka tikt uz centru vai otrādāk, vienmēr palīdzēs 11.tramvajs, jo tas brauc gandrīz pa visu Mežaparku. Tas ļauj ērti nokļūt vienas Mežaparka vietas uz citu Mežaparka vietu.

Mežaparks patiešām ir skaists un jauka vieta, kur dzīvot. Visas mājas ir skaistas, un apkārtnē ir sakopta. Te ir skola, kura gan nav liela, bet toties omulīga. Mežaparkā ir vēl ļoti daudz vietu, kur jautri pavadīt laiku, bet esejā aplūkotās vietas ir manas mīļākās vietas.

Monika Mona Kreičsteina
Rīgas Jāņa Poruka vidusskola, 5. klase
pedagogs Zane Grīnberga

Mana apkaime – Mežaparks.

Manas mājas ir Mežaparks – zaļā, draudzīgā un ērtā Rīgas apkaime. Mežaparks ir ļoti iemīļota vieta ģimenēm, kuras nedēļas nogalēs vēlas aizbraukt prom no skaļās pilsētas dzīves. Esmu Mežaparkā dzīvojusi kopš pusotra mēneša vecuma. Īsti neatceros, kāds tas bija manas dzīves sākumā, bet zinu, kādu es to vēlos redzēt nākotnē.

Manuprāt, Mežaparks ir tīrs un zaļš Rīgas rajons. Domāju, ka liela vērtība būtu šādu tīrību saglabāt arī nākotnē. Šo zaļumu ir svarīgi saglabāt, lai cilvēki uz Mežaparku varētu braukt ar prieku, un arī turpmāk iegūt daudz pozitīvu iespaidu arī nākotnē. Es ceru, ka nevienam neradīsies kādi plāni, kuru dēļ vajadzētu izcirst lielos Mežaparka mežus.

Domāju, ka nākotnē Mežaparka cilvēkiem vajadzētu vairāk saliedēties. Būt draudzīgākiem, aicināt ciemos ne tikai kaimiņus, bet arī citu ielu iedzīvotājus, rīkot vairāk talkas un citus pasākumus. Jau tagad Mežaparkā notiek dažādi kopā sanākšanas pasākumi – katru nedēļu māmiņas ar bērniem satiekas vietējā kafejnīcā, kāda ģimene aicina bērnus uz ēdiena gatavošanas meistarklasēm. Tomēr, es domāju, ka var vairāk. Es vēlētos, lai nākotnē nebūtu tikai Stokholmas ielas svētki vienreiz gadā, bet arī citu ielu svētki un dažādi pasākumi.

Dzīve Mežaparkā ir ērta – mums ir sava pasta nodaļa, aptieka, bērnu laukumiņš, Zooloģiskais dārzs, taču ir viena lieta, ko es vēlētos redzēt nākotnē – jaunu Mežaparka sākumskolas ēku. Tagadējā sākumskolas ēka ir veca. Tā nav piemērota skolai, jo tā izveidota bijušā privātmājā. Nākotnē es vēlētos redzēt jaunu vai arī paplašinātu Mežaparka sākumskolu ar skaistu bērnu laukumu.

Es ceru, ka Mežaparks arī turpmāk būs zaļa un videi draudzīga vieta, kur dzīvos laipni un draudzīgi cilvēki, kas ikdienā un svētkos būs izpalīdzīgi cits citam, un bērni ies jaunā un modernā skolā. Lai dzīvo Mežaparks!

Terēze Elza Roze
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģermanis

Mana apkaime. Manas apkaimes stāsts.

Es dzīvoju Mežaparkā. Dzīvojot Mežaparkā, rodas sajūta, ka esi laukos, lai gan pietiek tikai ar pusstundu, lai līdz pilsētas centram. Šī sajūta rodas tāpēc, ka Mežaparkā ir ļoti daudz koku, krūmu, dzīvžogu un puķu dobjū. Varbūt tieši tas ir arī iemesls dzīvnieku daudzveidībai. Te, Mežaparkā, brīvā dabā ir papildam vāveru, cielvau, žubišu, strazdu, vārnu, suņu un kaķu, kā arī ir redzētas dažas mežacūkas, aļņi, ūdensšurkas, sīļi, eži, lapsas, pūces un sikspārņi.

Manuprāt, Mežaparks ir perfekta dzīves vieta, jo tajā atrodas tādas vietas kā Rīgas Zooloģiskais dārzs un Dziesmu svētku estrāde. Parasti Dziesmu svētku laikā es uz estrādi neeju, jo dziesmas ir tik skaļas, ka es tās varu dzirdēt no savas mājas pagalma. Ziemā estrādē var slēpot, šļūkt ar kamerām pa īpaši izveidotu trasi un slidot. Tad tā nav nekāda estrāde, bet gan „Ziemas parks”. Man vislabāk patīk šļūkt ar kamerām, jo tas ir ļoti jautri. Ja izdomājat ziemā uz turieni aiziet, noteikti izmēģiniet!

Zooloģiskais dārzs atrodas pavisam netālu no estrādes. Tas ir vislielākais un „loģiskākais” zoodārzs Latvijā. Tur ir dažnedažādi dzīvnieki, sākot ar žirafēm un beidzot ar vairāku sugu papagaiļiem. Diemžēl ziloņu tur vairs nav, tomēr viņus var redzēt melnbaltās fotogrāfijās, kas tika uzņemtas, kad viņi vēl tur bija.

Tepat atrodas arī Ķīšezers. Tur var vērot daudz ūdensputnus – laučus, gulbjus, meža pīles, cekuldūkurus, lielās gauras, dažādu sugu kaijas un ķirus. Ja labi ieskatīsies, varbūt pamanīsi to ligzdas.

Ezera platība ir vairāk nekā septiņpadsmit kvadrātkilometri, un tajā ir trīs salas. Līdz šim brīdim es to nezināju, jo nebiju par to interesējies. Izrādās, ka rakstot esejas, var uzzināt daudz ko jaunu!

Vasarā man ļoti patīk peldēties Ķīšezērā. Es parasti peldos vietā, kas agrāk bija gulbju barošanas vieta. Patiesību sakot, tā joprojām tāda ir, taču tagad tā ir arī peldvieta. Tomēr ir jābūt uzmanīgam, jo gulbji šo vietu ir iecienījuši un dažreiz atpeld šurp. Īpaši jāuzmanās, ja viņiem līdzī atpeldējuši mazuļi. Tad labāk vispār tai vietai labāk netuvoties! Ķīšezērā nav ieteicams peldēties, ja ezerā ir saziēdējušas zilaļģes. Tās liek ūdenim vietām kļūt koši zaļam (nesaprotu, kāpēc tās sauc par zilaļģēm, ja tās ir zaļas), un tās ir ļoti indīgas.

Ziemā uz Ķīšezera ir ierīkota slidotava, un kopā mums ir divi hokeja laukumi – viens priekš pieaugušajiem un viens – bērniem. Reizēm uz ledus vienlaicīgi hokeju spēlē ap trīsdesmit cilvēku.

Ja šo slidotavu neviens nebūtu ierīkojis, es tā arī nebūtu iemācījies slidot. Es katru ziemu eju slidot, un ar katru reizi man sanāk arvien labāk.

Kad Mežaparks tikko kā bija izveidojies, tā iedzīvotājiem bija noteikts, ka privātmāju dārziem jābūt labi koptiem un to žogiem – caurredzamiem. Tas tāpēc, ka Mežaparks bija domāts kā zaļais nostūrītis, kā atpūtas vieta. Diemžēl daudzi iedzīvotāji šo noteikumu nezina vai neatceras. Es ļoti ceru, ka nākotnē būs vairāk dārzu ar skaistām, caurredzamām sētām un ka Mežaparks nekļūs par jauno daudzstāvu māju projektu rajonu.

Patriks Siliņš
Rīgas Jāņa Poruka vidusskola, 6. klase
pedagogs Zane Grīnberga

Mans apkaimes stāsts.

Rīgā ir daudz skaistu vietu. Man vislabāk patīk Mežaparks. Šī vieta man ir ļoti mīļa, jo šeit esmu pavadījusi ļoti daudz laika no savas dzīves. Protams, katram ir savas domas par Mežaparku, bet es domāju, ka Mežaparks ir ļoti skaista vieta, kur dzīvot, strādāt un atpūsties.

Man patīk vērot Mežaparka priežu mežus un interesantās ieliņas. Šajā vietā vienmēr ir ko darīt. Var svinēt svētkus, pastaigāties gar skaistajām dabas ainavām.

Mežaparkā ir daudz skaistu namu, villu un arī daudz interesantu ēku. Es vēlētos pamēģināt dzīvot kādā no Mežaparka skaistajām un lielajām villām. Tas būtu kaut kas neaizmirstams, jo ir tik burvīgi no rītiem klausīties putnu čivināšanu.

Man ļoti interesantas liekas likumainās ieliņas. Kāpēc tās ir tik likumainas, es nezinu, bet ļoti vēlētos uzzināt. Vislikumainākā, man šķiet, ir Hamburgas iela. Pilnīgi visas mazās, lielās, platās un garās Mežaparka ieliņas man sagādā prieku. Šajās ieliņās bieži notiek dažādi svētki kā, piemēram, Stokholmas ielas svētki un Baltā nakts.

Tieši Mežaparks ir vieta, kur notiek Dziesmu un deju svētku lielais noslēguma koncerts, kas pulcē daudzus tūkstošus skatītāju un svētku dalībnieku. Mežaparka Lielā estrāde ir vieta, kas daudziem Latvijas iedzīvotājiem saistās tieši ar Dziesmu un deju svētkiem. Protams, tas nav vienīgais pasākums, kas notiek estrādē. Estrādē notiek arī pasaulē slavenu dziedātāju un grupu koncerti.

Mežaparks ir ļoti iecienīta atpūtas vieta. It īpaši vasarā, kad aktuāla kļūst peldēšanas sezona. Vasarā katru dienu pie Ķīšezera ir ļoti daudz cilvēku. Pie ezera var noīrēt dēļus un doties šķelt ezera vilņus. Ziemas sezonā var noīrēt slidas un slidot pa ezeru, protams, ja ir piemēroti laika apstākļi. Es sajūsminos par Mežaparka Zaļo teātri un visu atpūtas parku, jo katrs parka apmeklētājs var atrast sev piemērotāko un patīkamāko atpūtas veidu.

Mežaparkā atrodamas arī divas dižpriedes. Viena no tām atrodas pie Mežaparka rotaļu pilsētiņas, bet otra – „Jaunajā Mežaparkā”. Priede pie rotaļu pilsētiņas ir ļoti gara, un pie tās var nokļūt, ejot pa īpašu, no dēlišiem izveidotu taciņu, bet priedei „Jaunajā Mežaparkā” ir ļoti plats zaru vainags. Tas tāpēc, ka priedi veido vairākas kopā saaugušas priedes.

Mežaparks vienmēr man būs un paliks ļoti mīļa vieta, jo šeit esmu pavadījusi tikai nelielu daļu no savas dzīves, proti, bērnību.

Deina Žmuidene
Rīgas Jāņa Poruka vidusskola 6. klase
pedagogs Zane Grīnberga

Mežciems.

Es dzīvoju Mežciemā. Mežciemā ir divas daļas – ziemeļu daļa ir vecais Mežciems un dienvidu daļa ir jaunais. Jaunajā Mežciemā pārsvarā ir daudz deviņstāvu un sešpadsmit stāvu mājas, bet jaunajā ir vairāk piecstāvīgas mājas un privātmājas. Privātmāju sētās cilvēki ir iekopuši skaistus dārzus un pat audzē vistas. No manas mājas trīs minūšu gājienā ir Šmerļa mežs. Tajā ir izveidots plats gājēju celiņš, kurš ved no Mežciema līdz Brīvības ielai. Pa iekārtoto meža celiņu pārvietojas gan gājēji, gan riteņbraucēji, gan skrituļslidotāji. Es bieži dodos pastaigās Šmerļa mežā. Ejot cauri tam var aiziet uz Juglu. Šim mežam blakus ir Biķernieku mežs. Tajā atrodas Biķernieku trase. Es ar ģimeni tajā bieži pastaigājos vai braucu ar riteni. Šīs trases vidū ir Linezers. Tas ir ļoti netīrs, tāpēc tur nevar peldēt. Mežciemā ir arī Gaiļezers, kurš atrodas iepretī Gaiļezera jeb Austrumu slimnīcai un Dambjapurva ezers ap kuru ir skaisti iekopts. Ap to atrodas bērnu laukumiņi un vietas, kur cilvēki var brīvā dabā trenēties. Man tur patīk atpūsties, jo tur ir interesanti. Es tur vasaras rītos devos skriet un man patika, ka arī daudzi citi Mežciema iedzīvotāji sporto. Manā apkaimē ir divi bērnudārzi un divas skolas. 89. vidusskola un Mežciema pamatskola, kurā pirmos sešus gadus mācījos arī es. Pie Biķernieku trases atrodas arī Rīgas Motormuzejs. Tajā ir ļoti interesanti, jo var apskatīties ļoti daudzus senāko laiku pavietošanās līdzekļus. Mežciemā ir arī Mežciema tirgus. Tas gan ir ļoti maziņš, bet mēs tur bieži ejam nopirkt vietējos dārzeņus un augļus. Man patīk, ka Mežciemā ir daudz koku, krūmu. Man patīk pastaigāties pa Mežciemu, jo tas vienmēr ir kluss, mierīgs, bet arī ļoti dzīvīgs, jo tajā daudzi cilvēki pastaigājas, iet ārā ar suņiem, skrien, brauc ar velosipēdiem, skrituļdēļiem un skrituļslidām. Vienmēr ir patīkami aiziet uz tuvējo veikalu, jo viss ir sakopts un tīrs. Man ļoti patīk te dzīvot, jo Mežciems ir ļoti zaļš rajons.

Katrina Āķīte
Rīgas Valsts 2.ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģērmanis

Mans Mežciems

Rīgas pilsēta sadalīta 58 apkaimēs. Daudzas no tām izceļas ar interesantiem nosaukumiem, piemēram: Brekši, Bullji, Zaslauks, Bišumuiža. Uz austrumiem no Teikas un Purvciema, starp Juglu un Dreiliņiem, ieskauts mežos, gozējas Mežciems. Tās ir manas mājas.

Mežciems ir viena no ezeriem bagātākajām Rīgas apkaimēm. To te ir veseli četri: Gaiļezers, Velnezers, Dambjapurva ezers un Linezers. Gaiļezeru iecienījuši gulbji, kas katru gadu no jauna atgriežas un audzē jauno paaudzi ezera ūdeņos. Gaiļezerā ik pa laikam gadās redzēt arī kādu makšķernieku. Blakus Gaiļezeram atrodas arī Rīgas Austrumu klīniskās universitātes slimnīca, pie kuras iespējams redzēt interesantas formas strūklaku. Turpat blakus atrodas Latvijas Onkoloģijas centrs, bet izejot cauri mežam aiz slimnīcas, var nonākt pie Bērnu klīniskās universitātes slimnīcas.

Tuvu Mežciema un Juglas robežai atrodas divi mazāki ezeriņi – Dambjapurva ezers un Velnezers. Ap Dambjapurva ezeru ir izbūvēta „Džungļu trase”, kurā diemžēl lielākā daļa šķēršļu jau sen kā salauzti. Dambjapurva ezerā aizliegts peldēties, toties pie Velnezera vietējie iedzīvotāji ierīkojuši vairākas peldvietas.

Mežciems var lepoties ar vienīgo autotrasī Rīgā, un vienu no retajām Latvijā – Biķernieku sporta trasī. Ikdienā trase pieejama atpūtniekiem, kas vēlas izbraukt dažus līkumus ar riteni, skriet vai arī pastaigāties pa mežu. Trase vijas apkārt Linezeram. Tas kļuvis par iecienītu pikniku un atpūtas vietu. Pie Linezera var nokļūt arī neejot pa trasī. Dažās vietās zem trases ir izbūvēti tuneļi, lai varētu pārvietoties, un sacensību laikā, kad trase slēgta, varētu tikt otrā pusē trasei, pavērot sacīkstes, apēst līdzīgu saņemto sviestmaizi un vienkārši atpūsties.

Mežciemā atrodas lielākais motormuzejs Baltijas valstīs – Rīgas motormuzejs. Motormuzejā iespējams apskatīt daudzus senus, kā arī vēsturiski nozīmīgus spēkratus. Pašlaik motormuzejs uz laiku slēgts pārbūvei un renovācijai – motormuzejam būs paplašinātas telpas, bet blakus atradīsies CSDD centrs. Informācija mājas lapā vēsta, ka projektu plānots pabeigt līdz šā gada beigām.

Mežciems joprojām turpina attīstīties, ik pa brīdim parādās kādas jaunas dzīvojamās mājas vai veikals, padarot to daudzveidīgāku un modernāku. Es Mežciemam gribētu novēlēt kļūt par skaistāko, zaļāko un sakoptāko rajonu visā Rīgā.

Lauris Emīls Frēlihs
Rīgas Valsts 2.ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģērmanis

Mana apkārtnē. Manas apkārtnes stāsts.

Visu mūžu esmu nodzīvojis savā dzimtajā vietā – Mežciemā. Mežciems atrodas Rīgas nomalē, tas ir maziņš rajons. Mežciemam visapkārt ir mežs, un tajā atrodas slavenā Biķernieku trase.

Mežciemā ir ļoti daudz mežu, un man šķiet, ka Mežciems ir viens no zaļākajiem rajoniem Rīgā. Katru gadu „Lielajā talkā” Mežciems kļūst divtik skaists. Piemēram, vienmēr tiek sakopts mans bijušais bērnu dārzs. To sakopj vecāki un bērnu dārza darbinieki. Savukārt, es uzkopju savu pagalmu un Mežciema zaļos mežus. Tomēr pastaigājoties pa mežu pēc talkas viss atkal ir piemēslots, un man par to ir žēl, jo es tur ieguldīju ļoti lielu darbu. Manuprāt, ir labi, ka Mežciemu sakopj, jo tad tas kļūst skaistāks.

Mežciemā atrodas arī Biķernieku trase. Tā jau šeit pastāv ļoti ilgi. Agrāk tajā notika formulas sacensības, bet mūsdienās – drifti, drag race, rallijsprinti un citas dažādas motosporta aktivitātes. Trasē, kad nenotiek sacensības vai treniņi, var iet staigāt, braukt ar riteni, skrituļslidām, vai nodarboties ar citām aktivitātēm. Bet ziemā tur izveido distanču slēpošanas trasi. Tur var iznomāt slēpošanas inventāru. Manuprāt, tas ir labi, ka Biķernieku trasē veido distanču slēpošanas trasi, jo tas piesaista cilvēkus, Es parasti vasarā eju braukt ar riteni, jo piedalos dažādās riteņbraukšanas sacensībās, kā arī pastaigājos ar draugiem. Ziemā es ļoti bieži dodos slēpot uz trasi.

Viena no svarīgākajām ēkām Mežciemā ir Gailezera slimnīca un onkoloģijas centrs. Tā ir viena no lielākajām slimnīcām Latvijā. Vēl Mežciemā atrodas vienīgais autosporta muzejs Latvijā – „Motormuzejs”. Man svarīgas ēkas Mežciemā ir mans bijušais bērnu dārzs un mana bijušā skola – Mežciema pamatskola.

Manuprāt, Mežciems ir labākā vieta, kur dzīvot Rīgā, jo tur var doties pārgājienos pa mežu un nodarboties ar dažādām sportiskām aktivitātēm. Pēc manām domām, Mežciems ir zaļākais rajons Rīgā, un tieši Mežciemā dzīvot ir vislabāk, jo vienmēr apkārt ir daba, nevis pilsētas skaņas un debesskrāpji.

Kārlis Vitkovskis
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģermanis

Es dzīvoju Mežciemā.

Es dzīvoju Mežciemā, vienā no Rīgas apkaimēm. Precīzāk es dzīvoju jaunajā daudzdzīvokļu māju kompleksā „Mežaciems”, bet tas arī atrodas Mežciemā.

„Mežaciems”, manuprāt, ir diezgan labi sakopts. Ir nopļauta zāle, labi iekārtoti bērnu rotaļlaukumiņi, visas mājas ir labā stāvoklī un tā viss kopā ļoti labi izskatās. Šeit es jau dzīvoju 10 gadus un pagaidām viss mani apmierina.

Tagad pievērsīsimies Mežciemam. Un tur arī viss sākas. Tā sauktajā vecajā Mežciemā lielākoties ir padomju laikā būvētas daudzdzīvokļu ēkas. Mežciemā ir gan deviņu stāvu daudzdzīvokļu ēkas, gan vienpadsmit stāvu ēkas. Šīs ēkas neizskatās tajā labākajā stāvoklī. Visas šīs ēkas ir apzīmētas ar grafiti, apmetums dažās vietās brūk nost. Ja nemaldos drīz šīm ēkām beigsies ekspluatācijas termiņš. Pašlaik viena no tām ēkām tiek nosiltināta, bet tā tomēr ir viena, un apkārt ir desmitiem ēku, kuras ir sliktā stāvoklī. Iekšpagalmi nav tajā labākajā stāvoklī, ceļi tikai vienās bedrēs, visapkārt aprūsējuši vingrošanas stieņi, bērniem nav kur pavadīt brīvo laiku, jo nav nekādu bērnu rotaļlaukumiņu, kuros bērni var spēlēties. Bet tomēr Mežciemam ir viens ļoti liels pluss: visur apkārt ir daudz dažādu pārtikas veikalu, ir arī trīs degvielas uzpildes stacijas un tagad uz Biķernieku ielas blakus „Statoil” tiek celts „Hesburger”.

Mežciemā uz Biķernieku ielas ir viena veca rūpnīca. Pirms pāris gadiem tur atradās 2 rūpnīcas ēkas un viens tornis. Tagad tur ir palikusi tikai viena rūpnīca, un es nesaprotu kāpēc tā nav nojaukta. Vasaras beigās tur notika neliels ugunsgrēks, kuru gan jau izraisīja bariņš jauniešu. Tajā arī dzīvo daudz bezpajumtnieku. Šī pēdējā rūpnīca bija jau jānojauc reizē ar pārējām, jo tā bojā Mežciema kopējo ainavu.

Kopējā Mežciema ainava, manuprāt, ir diezgan normāla. Šeit dzīvo daudz cilvēku, kuri gan jau ir apmierināti ar dzīvi šeit. Es esmu apmierināts ar dzīvi šeit, it īpaši mani apmierina Mežaciems, jo tas ir vislabāk sakopts.

Artūrs Dzelmanis
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģermanis

Mežciems – mana bērnības zeme

Es dzīvoju Mežciemā jau kopš dzimšanas. Mežciems nav liels, bet tajā ir viss, kas vajadzīgs. Kādreiz es mācījos Mežciema pamatskolā un bērnudārzā „Auseklis”, kas arī atrodas Mežciemā. Pie Mežciema pamatskolas nesen piebūvēja bērnudārzu, kaut gan šeit jau tā ir pietiekoši daudz bērnudārzu. Te ziemā var slēpot ar distanču slēpēm Biķernieku trasē. Agrāk, 5. klasē mēs arī gājām tur slēpot sporta stundās. Tas man ļoti patika. Blakus Biķernieku trasei atrodas arī Biķernieku kompleksā sporta bāze. Tur bieži notiek motosporta vai autosporta sacensības. Pašlaik pie Motormuzeja ceļ jaunu ēku, kas nākotnē būs Ceļu satiksmes drošības direkcija. Motormuzejā var apskatīt dažādu paaudžu automašīnas. Es dzīvoju saucamajā „vecajā” Mežciema pusē, Malienas ielā. No Mežciema caur Šmerļa mežu Malienas iela ved uz Brīvības ielu, pa kuru var ērti nokļūt centrā. Lai izbrauktu no Mežciema, ir pieejami dažādu veidu sabiedriskie transportlīdzekļi. Katru rītu es braucu uz skolu ar 21. autobusu, uz Brīvības ielas pārkāpjot 6. tramvajā. Mežciemā ir arī slimnīca „Gaiļezers”. Tās nosaukums radies tāpēc, ka tai pretī atrodas ezers – Gaiļezers. Te ir arī daudzi citi ezeri, piemēram, Linezers, Gaiļezers, Dambjapurva ezers, un uz Juglas pusi – Velnezers un Juglas ezers, un vēl tālāk Ķīšezers. Vasarā ezeros ir daudz pīles un gulbji. Šeit iespējams arī apgūt ārsta profesiju studējot Medicīnas koledžā. Tieši blakus koledžai ir arī kopmītnes, kur studentiem apmesties. Agrāk Mežciema dienvidu pusē bija liela saimniecība, kurā audzēja gurķus, tomātus un citus zaļumus. Tagad lielākā daļa saimniecības ir nojaukta, un tur vairs nekas nav. Mežciema austrumu pusē blakus Biķeru baznīcai atrodas kapsēta. Pārsvarā visas daudzstāvu mājas Mežciemā ir uzceltas 80. gados, bet pie Biķernieku meža nesen ir uzcelts jauns dzīvojamo māju komplekss „Mežaciems”. Es negribētu mainīt dzīvesvietu, jo man šeit viss ir sirdij tuvs un pierasts. Man patīk dzīvot Mežciemā!

Līga Mediņa

Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģērmanis

Mežciems

Mežciems ir vieta, kur esmu uzaudzis, vieta, kur dzīvoju. Tas ir viens no mikrorajoniem Latvijas galvaspilsētā Rīgā un atrodas Vidzemes priekšpilsētā, kādus desmit kilometrus no pilsētas centra. Mežciemā ir mana skola, mans bijušais bērnudārzs un manas mājas.

Šajā Rīgas rajonā atrodas Biķernieku kompleksā sporta bāze, kurā notiek visdažādākie pasākumi, sākot no auto sacīkstēm, līdz pat skriešanas un velo maratoniem. Dienās, kad trasē nekas nenotiek, šeit var braukt ar riteni, skrituļslidām, skrituļdēli, kā arī vienkārši skriet vai pastaigāties. Trases teritorijā ir Linezers, pie kura var rīkot piknikus.

Mūsu rajonā ir vairākas mājas ar sešpadsmit stāviem, kurās jebkurš interesents ar liftu var uzbraukt kā skatu tornī un nolūkoties uz Mežciemu no augšas. Stāvot sešpadsmitā stāvā lieliski var redzēt mūsu skaisto Gaiļezeri, kurā vasarā peld pīles un gulbjji, bet ziemā uz pirmā ledus atspīd mājas, veidojot skaistu skatu.

Pie Mežciema pamatskolas ir stadions, kur var skriet, lekt, spēlēt futbolu, tautas bumbu un basketbolu. Tiem, kuri vēlas pieveikt garākas distances, ir iespēja skriet vai soļot apkārt mūsu rajonam. Te būs vairāk kā četri kilometri.

Mežciemā atrodas pati lielākā veselības iestāde Latvijā – Austrumu slimnīca. Par cik Mežciems ir ļoti zaļš rajons ar tīru gaisu, šajā slimnīcā pacienti ātrāk atgūst veselību.

Mežciemā ir ļoti daudz veikalu – Rimi, Pentā esošais Supernetto, Beta, Mego, Sky, Maxima, Juko un vairāki mazi veikaliņi, kuri ierīkoti daudzdzīvokļu māju pirmajos stāvos.

Pavisam blakus Mežciemam ir Dūņezers, kuram vienā pusē ir Jugla, bet otrajā sākas Šmerļa mežs. Pie ezera ir bērnu laukumiņš un vairāki sporta laukumi, kuros spēlēt volejbolu un futbolu. Pie Dūņezera bieži patrulē policija, tāpēc šī ir droša vieta kur atpūsties. Kaut gan peldēties šajā ezerā nedrīkst, tā ir skaista vieta piknikam.

Mārtiņš Semēvics
Mežciema pamatskola, 7. klase
pedagogs Beatrise Bite

Mana apkaime. Šampēteris.

Es dzīvoju Volguntes ielā, Šampēterī. Mana māja atrodas otrā pusē dzelzceļa sliedēm.

Māja, kurā es dzīvoju, nav klasisks daudzdzīvokļu nams. Tā ir bēšā krāsā. Manuprāt, to jauki izceļ lieli, greznie logi apakšstāvā. Tai ir divi stāvi.

Manas ēkas pagalms ir diezgan plašs. Pagalmam apkārt ir citas dzīvojamās ēkas. Tās nošķir pagalmu no trokšņainās Baseina ielas. Vēl apkārt pagalmam ir ceriņu krūmi. Pagalmā ir arī sols ar galdiņu, lai ir, kur piesēst. Tajā ir ļoti jauks, visu bērnu iemīļots ozols. Kokā reiz arī bija iekārtas šūpoles. Diemžēl zaru, kurā tās bija iekārtas, nozāgēja.

Netālu no mājas atrodas arī spēļlaukums. Tas gan nav pārāk liels, taču tajā ir jautri.

Manuprāt, šūpoles, kas bija ozolā, vajadzētu iekārt no jauna, jo bija ļoti jauki, kad varēja šūpoties. Pagalmā vajadzētu vēl ko interesantu (bez iepriekšminētā), jo ne vienmēr, izejot ārā, ir ko darīt.

Iedzīvotāju labā jau daudz kas tiek arī darīts: ir laboti ceļi, sakopta apkārtnē. Pašlaik tiek remontēta mūsu kāpņu telpa.

Mana apkaime ir vislabākā. Man patīk vieta, kur dzīvoju.

Mana apkaime

Pa Vefu staigājot var redzēt daudz sabrukušas mājas, kur neviens nedzīvo un pat nemēģina tās pārtaisīt vai uztaisīt remontu. Vefā ir daudz noklīdušu kaķu un suņu. Gan lieli, gan mazi. Vefā ir lielveikals „Domina shopping”. Tur ir daudz apģērbu veikali, rotas lietas veikali, kafejnīcas, pārtikas veikali, un katra mēneša trešajā nedēļā notiek bērniem pasākumi, kuros var dabūt vērtīgas balvas vai arī ko ēdamu.

Vefa teritorijā ir arī deju kolektīvi, hip hopa deju grupas, kur var iemācīties labus deju soļus. Katru gadalaiku ir pa vienam vai divām nometnēm pa visu gadu. Godvilā ir arī brīvā cīņa, kuru apmeklēja man viens pazīstams cilvēks, tur vismaz var iemācīties kauties un sevi aizstāvēt. Pie godvila ir arī skeitparks, kur var braukt ar skrituļslidām, ar riteņiem, ar skeitbordiņiem un arī ar skrejriteņiem. Nav obligāti jāņem līdz savas lietas, ja nav, bet var noīrēt uz noteiktu laiku, bet tur diemžēl ir jāmaksā nauda.

Vefā taisa arī autostāvvietu, un pie autostāvvietas var arī dabūt skaistus kastaņus. Mazliet tālāk ir arī spoku māja, kurā es neesmu bijusi, bet es ļoti gribētu tur aiziet. Tur ir bailīgi, bet es gan jau ar draudzenēm paciestu, bet arī nav jāmaksā daudz naudas kaut vai uz 1 h.

Manas mājas pagalmā ir daudz bērni. Aptuveni piecpadsmit bērni. Gandrīz katram bērnam ir suņi, bet kaķi ir kādiem pieciem bērniem tai skaitā man. Vefā manā pagalmā ir vieta, kur var spēlēt paslēpes, ar skriešanu saistītas spēles vai uz laiku skriet. Manā pagalmā var arī basketbolu spēlēt, jo tur ir grozs, var arī ar lecamauklu lēkt un spēlēt ar bumbu visādas spēles. Pie manis var arī cept šašliku un kurināt ugunsgrūdu, vai svinēt kādam dzimšanas dienu vai vārdadienu.

Vakaros pa Vefu ir bailīgi staigāt, jo tur mēdz uzturēties arī slikti cilvēki. Vefā staigājot pa nakti nav iespējams tikai ar luksturīti, jo tur nav gaismas tikai, kad iet garām, kādam veikalam tad tikai ir gaisma.

Ērika Ozoliņa
Mežciema pamatskola, 7. klase
pedagoģe Beatrise Bite

Teika, mana apkaime. Manas apkaimes stāsts.

Es dzīvoju Rīgas apkaimē, ko sauc par Teiku. Esmu šeit dzīvojis visu savu mūžu un nevaru iedomāties dzīvi citā Rīgas apkaimē vai arī citā pilsētā. Tātad šodien es pastāstīšu par Rīgas apkaimi, kurā es dzīvoju.

Rīgas apkaime Teika ir dibināta 1929. gadā un sākumā sastāvēja no 20 mājām un 2 paralēlām ielām tagadējās Teikas viducī. Tā bija paredzēta kā lēts alternatīvs studentiem, skolotājiem un citiem ļaudīm, kam bija grūti ar naudu. Šis alternatīvs kļuva ļoti iecienīts vietējo vidū un turpināja augt līdz 2. Pasaules karam.

Mūsdienās Teika ir klusa apkaime, kas ir norobežota no pārējiem rajoniem un sastāv no mazām ieliņām, pa kurām ir vienkārši brīnišķīgi pastaigāties pavasaros. Šeit nav ne milzīgo 9 stāvu māju, ne trokšņainu tirgus laukumu, ne arī milzīgu, automašīnu piebāztu ielu. Vienīgais izņēmums, par ko varu iedomāties, ir Brīvības gatve. Bet šī Brīvības gatve ir vairāk kā simboliska robeža starp Teiku un Čiekurkalnu – vēl vienu tikpat lielu Rīgas apkaimi. Pats nozīmīgākais punkts Teikā ir Zemitānu laukums. Šis laukums ir veltīts par godu kapteinim Zemitānam, kurš bija 1. pasaules kara karotājs 20. korpusa sastāvā. Tātad šis laukums atrodas pie Brīvības gatves un Lielvārdes ielas. Pie šī laukuma atrodas kādreizējais kinoteātris „Teika”, kas tagad ir pārtapis par apģērbu veikalu. Vēl pie Zemitānu laukuma atrodas picērija „Picu darbnīca” un E.Gulbja laboratorija. Bet aiz Zemitānu laukuma dziļāk paslēpusies atrodas Rīgas Teikas vidusskola, kur es mācījos no 1. – 6. klasei ieskaitot.

Tāda nu ir šī Teika, mana mīļākā apkaime visā plašajā Rīgā. Kaut gan šeit nav daudz veikalu, bibliotēku vai sporta zāļu, šeit dzīvo patiešām sirsnīgi cilvēki, un Teika nūdien ir pati labākā apkaime Rīgā!

Ronalds Ore
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģermanis

Mana apkaime – Teika

Mana apkaime pēc Rīgas teritorijas iedalījuma ir Teika. Teika ir gana liela – uz austrumiem no pilsētas centra, abpus Ropažu un Brīvības ielai – no Gaisa tilta līdz pat Šmerlim, no Čiekurkalna līdz Purvciemam un Mežciemam. Teika ir smilšains līdzenums, bez pauguriem un kalniem, te nav arī nevienas upes vai ezera – runā, ka pa cauruļvadiem no Biķernieku meža zem Teikas uz Ķīšezeru plūst Šmerļupīte. Šis ir diezgan zaļš rajons – apkaime robežojas ar mežu, te ir daudz privātmāju ar dārziem, ielu apstādījumiem.

Es dzīvoju netālu no VEF kultūras pils un man tuvāka ir šī apkārtnē. Te agrāk, pēc manu vecāku stāstītā, ir bijis daudz zaļāks (zaļā teritorija tagadējās LMT ēkas vietā) un bija lielākas iespējas nodarboties ar aktīvu atpūtu (velotreks, slidotava, sporta laukums). Lai gan man šis rajons patīk arī tagad – te ir gana kluss (pa retam kāds tikai nodedzina kaimiņa miskasti), nedzird ne dzelzceļu, ne Brīvības ielas satiksmi, ir ļoti ērti sasniedzams sabiedriskais transports. Vienīgi, kopš tiek celta Jaunā Teika, neviens nav padomājis par zaļo teritoriju saglabāšanu vai jaunu ierīkošanu. Vēl šeit ir kāda vēsturiski izveidojusies infrastruktūras īpatnība – lai arī liela daļa dzīvojamās apbūves ir kvalitatīva un funkcionāla, tomēr īpaši apkaimes vecākajai apbūvei, raksturīgs pilsētas kanalizācijas un karstā ūdens trūkums. Tas gan ir izveidojies jau vēsturiski – inženiertīklu projektēšana un izbūve tika veikta vēlāk, kad jau lielākā daļa namu, ar visai daudzveidīgo arhitektūru, bija uzcelti. Ja to šodien stāsta kādam nezinātājam, paliek nedaudz jocīgi – Teika ir tik tuvu pilsētas centram, bet dzīve kā laukos! Un ja vēl kāds iedomātos savākt lietus ūdeņus un izmantot tos atkārtoti ielu, tramvaju sliežu un apstādījumu laistīšanai, tad arī vasarās nebūtu tik daudz putekļu un smilšu vētru!

Jebkurā gadījumā manā apkaimē ir vēl kāds ļoti būtisks objekts – VEF Kultūras pils, kas ir gan kultūrvēstures mantojums (Valsts aizsargājama arhitektūras piemineklis) gan lielākā Latvijas kultūras iestāde. Šobrīd tā ir lielās rekonstrukcijas gaidās. Lai gan rekonstrukcija tiek solīta jau kopš 2011. gada, tā vēl šobrīd nav sākusies - pēc pēdējām ziņām un pārceltajiem termiņiem, cerams tā sāksies vēl šogad pēc 1. novembra (tā vismaz sola VEF kolektīviem). Arī es esmu to ieinteresēto vidū, kas gaida izremontētas, plašas, pieejamas un ērtas telpas gan nodarbībām, gan pasākumiem!

Karlina Vegere
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģermanis

Es un Teika.

Es jau kopš dzimšanas par savu apkaimi saucu Teiku. Esmu priecīgs par savas apkārtējās vides zaļumu, daudzveidību, plašumu un svaigo gaisu. Kaut arī lielākā daļa cilvēku dzīvo lielu un skaļu ielu tuvumā, tas jau nenozīmē, ka te nav skaistu un klusu ieliņu, pa kurām staigājot, var baudīt mieru. Teika ir viena no tām apkaimēm, kur var baudīt gan mazpilsētas dzīvi ar piemājas veikaliņiem, dārziem un klusumu, gan arī lielpilsētas skaļumu ar lielveikaliem un lielām, trokšņainām ielām. Diemžēl Teikā nav upes vai ezera. Toties to ieskauj Biķernieku mežs.

Teika robežojas ar Purvciemu, Mežciemu, Juglu, Čiekurkalnu, Braslu un Grīziņkalnu. Teika atrodas Daugavas labajā krastā.

Nākotnē es ceru, ka Teika būs tik pat daudzveidīga kā tagad. Ceru, ka tā nekad nepārvērtīsies par vienvēdīgu dzīves vietu. Ja es spētu mainīt tās nākotni, es padarītu to vēl zaļāku, nekā tagad. Uzbūvētu vēl vienu Biķernieku trasi un uzceltu vēl vairāk krāsainu skolu. Būtu nepieciešams izveidot plašas autostāvvietas ārpus pilsētas un nokļūšanai centrā izmantot velosipēdu vai sabiedrisko transportu. Jau šodien Teika ir savādāka, salīdzinot ar citām Rīgas pilsētas vietām. Teiku ar tām savieno moderni velosipēdu celiņi un plašs sabiedriskā transporta tīkls. Lai nokļūtu pie jūras, braucot ar velosipēdu, nepieciešama vien nepilna stunda, šķērsojot skaisto Mežaparku, līdz Vecāķu pludmalei jau sveicina ar jūras vēsmām.

Ceru, ka arī turpmāk Teika būs Latviska un lielākā daļa tās iedzīvotāji būs latvieši. Es ļoti gribētu, lai Teikā tiktu uzbūvēts sporta centrs, kurā varētu trenēties daudzu sporta veidu pārstāvji. Ikkatrs, kurš kādreiz dzīvojis Teikā, grib palikt šeit, ja vien iespējams, vai atgriezties vēl un vēl.

Kristaps Piternieks
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģermanis

MANA APKAIME – ZIEPNIEKKALNS

Viena no Rīgas apkaimēm ir Ziepniekkalns, kura pirmsākumi meklējami jau 18.gadsimtā, bet tas ir veidojies un attīstījies arī turpmākos gadsimtos, kas ir arī šobrīd uzlabojams un piemērojams mūsdienu laikmetam un mūsdienu vajadzībām.

Ziepniekkalnā dzīvoju kopš dzimšanas, līdz ar to ir daudz draugu, ir labi paziņas un daudz redzētu ikdienā seju. Mans rajons jeb apkaime ir slavena ar to, ka mums ir ļoti liela un gara māja, kā arī esam atpazīstami ar robotu rūpnīcu, par kurus stāsta, ka tajā esot spoki un ka tie mēdzot spokoties. Tās ir celtnes, kas uzceltas pirms manis, kas tā vien prasa, lai par tām cilvēks uzņemtos atbildību, ja jau tās ir radījis, lai sakoptu, salabotu, renovētu, siltinātu, lai būtu patīkami pārnākt mājās, lai būtu patīkami draugiem norādīt uz savu māju, kurā dzīvoju.

Es vēlētos, lai visā manā dzimtā apkaimē būtu salaboti ceļi, trotuāri, ietves, lai būtu jauns asfalts, lai ciemiņiem būtu patīkami pārvietoties gan ar kājām, gan divriteņiem, gan ar automašīnām. Varbūt tas būtu viens no sākumpunkta tūrismam pa manu Ziepniekkalnu, sakārtoti celiņi un takas varētu aizvest uz labiekārtotiem skvēriem, parku, dārziem, kur ar draugiem varētu pastaigāties un kādu randiņu ar meiteni sarunāt. Brīvajā laikā ar pagalma draugiem labprāt izmēģinātu spēkus un iemaņas BMX trasē. Vēlos, lai arī citu Rīgas apkaimju iedzīvotāji un ciemiņi no citām pilsētām nevairītos no manas dzimtās puses, bet labprāt te paciemotos.

Es būtu laimīgs, ja atjaunotu robotu rūpnīcu, kur varētu iepirkt jaunāko tehnoloģiju, būtu vecākiem, krustmātēm, krusttēviem, tantēm un onkuļiem, kaimiņiem un labiem paziņām darbs un iespēja palikt te, manā Rīgā, tās vienā no daļām un būt lepnam, ka ir rīdzinieks.

Artūrs Jugāns
Rīgas Sanatorijas internātpamatskola, 7. klase
pedagogs Ieva Križevica

Mana apkaime – Zolitūde.

Apkaime, kurā es dzīvoju – Zolitūde, sāka veidot 1985. gadā ar tā laika raksturīgajām 119. projekta panelēkām. Tā ir Rīgas pilsētas apkaime Pārdaugavā, Zemgales priekšpilsētā, kura atrodas Rīgas rietumu daļā. Tā robežojas ar Beberbeķu, Imantas, Šampētera, Pleskodāle un Mūkupurva apkaimēm. Zolitūdes apkaimes robežas ir Kārļa Ulmaņa gatve, Gaviezes iela, Dzelzceļš (Čuguna iela), Jāņa Endzelīna iela, Jūrkalnes ielu.

Zolitūde ir samērā nozīmīgs transporta centrs, jo šeit atrodas vilcienu stacija „Zolitūde” un autobusu, mikroautobusu galapunkts „DP Zolitūde”. Pavisam Zolitūdē ir divas skolas – Zolitūdes ģimnāzija un Ziemeļvalstu ģimnāzija un divas bibliotēkas, no kurām viena atrodas blakus Zolitūdes ģimnāzijai, bet otra Volvo ledus hallē pie Imantas administratīvās robežas.

Tomēr mana tiešā atrašanās vieta ir Jāņa Endzelīna ielā, tieši blakus Zolitūdes tirgum, netālu no autobusa galapunkta un vilciena pieturas, kas atrodas austrumu pusē no mājas. Veicot pastaigu pa apkārtni uz rietumiem es nonāku pie tuvējā veikala „Mego”, frizētavas, medicīniskā doktorāta, uz ziemeļu pusi pie Ziemeļvalstu ģimnāzijas un Zolitūdes ģimnāzijas, dienvidos pie maksas autostāvvietas un veikala. Attālākajos rietumos ir veikals „Ixo”, pie kura atrodas bijušā veikala „Maxima” paliekas, jumts uz betona pamatiem. Es uzskatu, ka tuvākajā laikā šī pagaidu konstrukcija būtu jānovāc un jāizveido piemiņas vieta 2013. gada 21. novembrī cietušajiem.

Kopumā manas nākotnes cerības par mikrorajona attīstību ir tā zaļās zonas paplašināšana, atpūtas zonu iekārtošana un uzlabošana jaunu modernu dzīvojamo ēku izveide, kas izceltos vecā stila ēku starpā un veidotu apkārtni košāku, ne tikai ar pelēcīgiem un tumši brūnganiem toņiem, kā tas ir pašreizējā laikā. Tomēr nepieciešams arī nojaukt dažas celtnes, kā neizmantotie dzīvokļi pie veikala „Maxima” pamatiem.

Ļoti nepieciešami būtu sporta zonu infrastruktūras uzlabojumi, ar labāk atzīmētiem velosipēdistu celiņiem un to vispārīga paplašināšana, lai Zolitūde kļūst par velosipēdistiem draudzīgu apkaimi, kā tas jau ir Ķengaragā pa Daugavas promenādi. Protams, arī ekoloģijas aspekts ir uzlabojams, jo bieži redzamas atkritumu čupas zālajos un kāpņutelpu konteineros, kurus biežāk būtu jāsavāc, jo tiek bojāts estētiskais izskats pašām kāpņutelpām.

Transporta infrastruktūra tagad ir diezgan apmierinoša, bet to varētu uzlabot ar trolejbusa līnijas un jauna maršruta izveidošanu cauri Zolitūdei, kas atvieglotu vietējo iedzīvotāju pārvietošanos.

Manai apkaimei ir liels potenciāls izaugsmei, un es ticu, ka Rīga drīzumā būs progresīva un moderna pilsēta, kāda tagad ir Brisele un Berlīne.

Kristaps Bricis
Rīgas Valsts 2. ģimnāzija, 7. klase
pedagogs Andris Ģērmanis

Mana apkaime. Manas apkaimes stāsts

Es dzīvoju Zolitūdē. Zolitūde ir samērā jauns rajons, tas stiepjas gar dzelzceļu no stacijas „Imanta” līdz stacijai „Zolitūde”. Mana apkaime ir Zolitūde 1 ap Imantas staciju. Kaut gan franču valodā vārds „Zolitūde” nozīmē vientulību, te nav ne vientulības, ne klusuma. Zolitūdē stāv daudzstāvu mājas. Te dzīvo daudz cilvēku un ir viss, kas ir nepieciešams – tirdziņš, dažādi veikali, aptieka, pirts, frizētava, sporta klubs, bankas filiāle, doktorāts, bērnudārzi un skola ar lielu baseinu. Tā ir Zolitūdes ģimnāzija. Šo skolu pazīst daudz cilvēku, jo tajā ir labs baseins. Viņi atnāk uz šejieni peldēt. Es mācos šajā skolā, tāpēc man ir peldēšanas stundas. Tādas stundas patīk visiem bērniem.

Dzīvot Zolitūdē ir ērti, jo var doties ceļā gan ar elektrovilcienu, gan ar autobusu, gan ar maršruta taksometru. Ar autobusu vai ar maršruta taksometru var aizbraukt ne tikai uz centru, bet arī uz Imantu, Bolderāju, Ziepniekkalnu, Mežciemu un lidostu. No Zolitūdes nav tālu līdz Jūrmalai – iekāp elektrovilcienā un jau pēc 15 minūtēm būs Bulduros! Tuvākā autobusa pietura ir Gramzdas ielā. Te stāv skaistas privātmājas.

Bet netālu ir vieta, kur vēl nesen stāvēja „Maxima” veikals, kurā pagājušajā gadā gāja bojā daudz cilvēku. Es neēju uz to pusi. Es iepērkos mazā veikaliņā pretī mūsu mājai. Šis veikaliņš pieder jaukai ģimenei, viņi visi strādā tajā. Nesen blakus šim veikaliņam atvēra jaunu „Rimi” veikalu, tomēr mūsu ģimene turpina pirkt produktus klusajā ģimenes veikaliņā. Tādēļ, ka atvēra RIMI veikalu, gar mūsu māju nepārtraukti brauc mašīnas, tāpēc grūti izvest suni.

Netālu no manas mājas atrodas bērnu un jauniešu centrs „Zolitūde”. Tajā darbojas dažādi pulciņi. Es tur apmeklēju vokāla, rokdarbu un latviešu valodas nodarbības. Te bieži notiek koncerti un izstādes. Es domāju, ka gandrīz visi mūsu skolas bērni nodarbojas ar kaut ko šajā centrā.

Brīvajā laikā mēs ar mūsu staigājam pa rajonu ar suni vai vizināmies ar velosipēdiem. Savā rajonā mēs jūtamies kā savās mājās, un tā arī ir. Mēs abas mīlam Zolitūdi un ar prieku atgriezāmies šurp no braucieniem.

Marija Kirilova
Bērnu un jauniešu centrs „Zolitūde”, 5. klase
pedagogs Ksenija Kirilova

Rīga

Es dzīvoju Latvijā. Man ir paveicies, jo mums ir Rīga. Nav nekā, kas varētu pārspēt šo pilsētu!

Rīga ir ļoti liela pilsēta. Tai ir nepārspējama arhitektūra un tajā tiek piestrādāts pie katra sīkumiņa. Vienmēr ir ar ko nodarboties. Tā kā Rīgu nekad nepabeigs, tad nekad nebūs tā, ka kādam būs garlaicīgi. Rīga vēl nesen bija Eiropas kultūras galvaspilsēta, tas pierāda to, ka mēs varam visu. Galvaspilsētā notiek ļoti daudz pasākumu. Uzstājās slaveni mākslinieki. Pilsēta ir ļoti krāšņa. Tā tiek pamazām atjaunota, parādās jaunas un neredzētas lietas.

Naktī Rīga parāda savu otru pusi. Ballītes, jautrība! Naktī nav klusuma. Pilsēta tiek izgaismota. Logos vēl joprojām deg gaisma. Dzīvība neapklust. Tik un tā - ir ko darīt. Rīgas naktis ir ļoti skaistas. Pilsētā nav garlaicīgi ne dienā, ne naktī.

Rīgā ir ļoti daudz apskates objektu. Vecrīga ir viena no skaistākajām Rīgas vietām. Tajā atrodamas ļoti skaistas celtnes. Vēl ļoti pazīstams ir mūsu pašu Brīvības piemineklis. Tas atrodas pašā Rīgas sirdī. Uz tā attēlota jauna sieviete, kura rokās tur trīs apzeltītas zvaigznes. Pilsēta ir liela. Nepietiks pat ar nedēļu, lai apskatītu visas apskates vietas. Tās visas ir skaistas un interesantas.

Rīga jau tagad ir ļoti skaista, bet ir dažas sīkas detaļas, ko varētu mainīt. Galvaspilsētā varētu atjaunot vecās ēkas, lai tās nebrūk kopā. Varētu kādā vietā uzbūvēt īsus kanāliņus - kā Venēcijā. Būtu ļoti jauki pavizināties ar tādām laiviņām. Bērniem ļoti patiktu milzīgs ūdens parks ar dažādām atrakcijām. Varētu nebūt lielās reklāmas. Tās izbojā visu skatu. Būtu jauki, ja Rīgā būtu liels, pastāvīgs atrakciju parks. Galvaspilsētā jau tad neko vairāk nevajadzētu.

Rīga ir ļoti skaista pilsēta. Latvijas iedzīvotājiem tas būtu jāiegaumē. Nekas nav skaistāks par Rīgas ielām. Rīga ir īpaša Latvijas sastāvdaļa!

Laura Sprenne
11 gadi

Esejā rakstīju par apkaimi uz kurieni ļoti bieži braucu dzīvoties - Babīti. Interesanti vērot pārmaiņas dabā, mainoties gadalaikiem.

Šoreiz es stāstīšu par Babīti. Babīte atrodas aptuveni 8 kilometri no manas mājas. Tur ir daudz privātmāju. Tur ir dažādas mājas gan lielākas, gan mazākas. Pie katras mājas ir vismaz dažādi koki.

Pavasārī visi koki un krūmi salapo. Pēc tam tur viss zied un smaržo. Smarža izplatās pa visu Babīti. Putni sāk dziedāt savas dziesmas no agra rīta. Man ļoti patīk klausīties putnu dziesmās. Piemāju dārziņos sāk rosīties bites un citi kukaiņi. Bites vāc medu no ziediem. Tur ir veloceliņi, kur bērni un pieaugušie var braukt ar riteni. Putni pavasarī vij ligzdas, un perē mazuļus. Pavasarī daba ir ļoti skaista. Pavasara saulītē nokūst viss sniegs un lāstekas.

Vasarā augļu kokos sāk briest āboli, plūmes, ķirši un bumbieri. Vasarā bērni peldas dīķos vai baseinos. Putniņi māca savus mazuļus lidot. Vasarās vēl vāc ogas. Šajā apkaimē ir ļoti daudz un dažādi dabas skati, kurus var vērot. Vasarā tur ļoti čakli strādā Spilvas fabrika, kur tiek gatavoti dažnedažādākie ievārījumi un sulas.

Rudentiņš bagāts vīrs. Rudenī krāsojas lapas dažādās krāsās. Krāsas ir ļoti dažādas: no gaiši dzeltenas līdz koši sarkanai. Rudenī aizlido stārķi un citi putni. Āboli dārzos sārtojas un krit zemē. Rudenī vairs tik bieži nav sadzirdamas putnu dziesmas. Arī lietus un salna ir bieži viesi. Kokiem nobirst lapas, izveidojas skaisti, krāsaini paklājini. Visos pīlādžos ogas kļūst sārtas. Vējš ir biežāk un kļūst stiprāks. Vējš no kokiem norauj visas lapas.

Ziemā sāk krist pirmais sniegs. Visu apkārtni apklāj ar baltu segu. Dīķus pārklāj ledus kārtas. Ceļi un taciņas kļūst slideni. No skursteņiem paceļas dūmi. Dienas kļūst īsākas un tumsa iestājas ātrāk. Dažos pagalmos var redzēt sniegavīrus ar gariem, oranžiem deguniem. Mazās un lielās eglītes apsniieg ar biezu sniega segu.

Babīte visos gadalaikos ir skaista, jo īpaši, kad riet saule. Es vēlētos, lai Babītē ir kāds spēļu laukumiņš vai kādi stieņi, uz kuriem var mest kūleņus vai karāties, vai skeitparks. Iesaku aizbraukt un pavērot uz turieni dabu – jums noteikti patiks.

Patrīcija Untone
Āgenskalna sākumskola, 5. klase
pedagogs Zaiga Vanaga